

பெண்களே, கீழ்ப்படியுங்கள்!

ஆங்கிலம் பேசும் சுவிசேஷக (எவாஞ்சலிக்கல்) உலகில் – எல்லாச் சபைப்பிரிவுகளிலும் – பாலினக் கேள்வியையும் அதோடு தொடர்புடைய எல்லாத் தலைப்புகளையும் பற்றி மாதத்துக்குக் குறைந்தது ஒரு புதிய புத்தகமாவது வெளிவருகிறது: பாலினம் (gender), திருநர் (transgender), திருமணம், குடும்பம், கருக்கலைப்பு, துஷ்பிரயோகம், கிறிஸ்தவத் திருமணங்களில் குடும்ப வன்முறை முதலியவை. ஜெர்மனியில் இந்த எண்ணிக்கை குறைவு; அங்கே மக்கள் இருக்கும் நிலையிலேயே (status quo) சௌகரியமாக அமர்ந்துவிட்டார்கள். இந்தத் தலைப்பைக் கையாளும் புத்தகங்கள் ஆண்டுக்கு ஒருவேளை மூன்று இருக்கலாம்.

கிறிஸ்தவ உலகின் வழியாகச் சில புயல் அலைகள் கடந்து செல்கின்றன. ஒவ்வொரு தலைமுறையும் இந்தக் கேள்விகளைப் புதிதாக எதிர்கொண்டு, தனக்காகவும், தன் திருமணத்துக்காகவும், தன் சபைக்காகவும், ஆண்-பெண் உறவை நாம் எப்படி வாழ வேண்டும், எப்படி வாழ முடியும் என்பதைப் புதிதாகப் புரிந்துகொள்ள இது போதுமான காரணம். கிறிஸ்தவர்கள் இயேசுவையும் அப்போஸ்தலர்களையும் – ஆகவே வேதாகமத்தையும் – தங்கள் வழிகாட்டியாகக் கொள்கிறார்கள்.

அனைவருக்கும் தெரிந்தபடி, பல பழமைவாதக் கிறிஸ்தவர்கள் ஆண்-பெண் உறவைப் பொதுவாக இப்படிப் புரிந்துகொள்கிறார்கள்: ஆதாமுக்கும், அவனோடு ஒவ்வொரு ஆணுக்கும், ஏவாளையும் பெண்ணையும் விட மேலான, அதிகப் பொறுப்புள்ள ஒரு தலைமைப் பங்கு உண்டு. ஆகவே பெண் கீழ்ப்படிகிறாள்; சபையில் அவளுக்கு எந்தப் பொறுப்பும் இல்லை, அல்லது மிகச் சில பொறுப்புகளே உண்டு. அவள் பிரசங்கிப்பதுமில்லை, போதிப்பதுமில்லை. இதுவே சபை வரலாற்றின் போதனை – முதலாம், இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளுடையது அல்ல, ஆனால் அதன்பின் தொடங்கி சில பத்தாண்டுகளுக்கு முன்புவரை. இதுவே தெய்வீக சத்தியம், சரியான போதனை, சரியான வாழ்க்கை நடைமுறை என்று பலர் நினைக்கிறார்கள். இதன் பின்னாலுள்ள உந்துதல் வேதாகமத்துக்கு உண்மையாக இருப்பதே – அதில் சந்தேகமில்லை. இந்த ஆண் மேலாதிக்கம் அடிப்படையிலேயே கேள்விக்குள்ளாக்கப்படும்போதுதான், அதுவரை கவனிக்கப்படாத சிந்தனை முறைகள் வெளிப்படுகின்றன.

அமெரிக்காவில் T4G, Gospel Coalition போன்ற புதிய இயக்கங்களும், எல்லாவற்றையும் விட அதிகமாக தெற்கு பாப்டிஸ்டுகளும் (Southern Baptists) இதை ஆதரிக்கின்றனர் (The Danvers Statement). குரூடெம் (Grudem), மூர் (Moore), பைப்பர் (Piper), ஷ்ரைனர் (Schreiner), கோஸ்டன்பெர்கர் (Köstenberger), டியங்

(DeYoung), கெல்லர் (Keller), கார்சன் (Carson), ஸ்டார்ம்ஸ் (Storms), மெக்ஆர்தர் (MacArthur), ஸ்ட்ராக் (Strauch) ஆகியோர் இந்தப் பார்வைக்காக – என் கருத்தில் அடிப்படையிலேயே தவறான பார்வைக்காக – நிற்கும் பிரபலமானவர்கள். நானே நீண்ட காலம் இந்தப் பார்வையை ஆதரித்துப் போதித்து வந்தேன்; குறிப்பிட்ட சகோதரர்களில் பெரும்பாலானோரையும் அவர்களுடைய வேதவியாக்கியானப் பணிகளையும் நான் மதிக்கிறேன். கருத்து வேறுபாடு இந்த ஆண்-பெண் தலைப்போடு தொடர்புடையது (அவர்கள் ஆதரிக்கும் கால்வினிசத்தோடும் கூட; ஆனால் அது இங்கே பொருத்தமற்றது).

ஜெர்மனியில் சில முயற்சிகளும் பதிப்பகங்களும் இந்தத் தலைவர்களைப் பின்பற்றவும், இந்தக் கருத்துகளைப் புதுப்பித்து வேதாகம சத்தியமாக விற்கவும் தாங்கள் அழைக்கப்பட்டதாக உணர்கின்றன. அவற்றில் சிலவற்றை இங்கே குறிப்பிடுகிறேன்; அவர்களுடைய “வேதாகமத்துக்கு உண்மையாக இருத்தலை” பெரும்பாலான விஷயங்களில் நானும் அப்படியே ஆதரிக்கிறேன், ஆனால் இந்த ஆண்-பெண் தலைப்பில் அல்ல: E21, EBTC, 3L-Verlag, CLV-Verlag, CSV-Verlag, CV Dillenburger, Betanien முதலியவை, “எக்ஸ்க்ளூசிவ்” சகோதரர் கூடுகைகள் மற்றும் சுதந்திர சகோதரர் கூடுகைகள், ரஷ்ய-ஜெர்மன் பின்னணியுள்ள சபைகள், ஓரளவுக்கு FeG, EFG சபைகளும், KFG.org-இல் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள எல்லாச் சபைகளும்.

இந்த ஆவணத்தில் தென்னாப்பிரிக்கரான டெரன் வில்லியம்ஸ் (Terran Williams) எழுதிய “How God Sees Women: The End of Patriarchy” என்ற புத்தகத்திலிருந்து இரண்டு அதிகாரங்கள் உள்ளன. அவரே ஒரு பெரிய சபையின் போதகர். சில காலத்துக்கு முன்புவரை அவர் நிரப்புக் கோட்பாட்டுப் பார்வையை – அதாவது பெண்ணின் படிநிலை சார்ந்த கீழ்ப்படிதலை, மிதமான வடிவில் என்றாலும் – ஆதரித்து, மேலே குறிப்பிட்ட அமெரிக்கச் சகோதரர்களைப் பின்பற்றி வந்தார். பின்பு அவர் வேதாகமப் பகுதிகளை மீண்டும் ஒருமுறை ஆழமாக ஆராய்ந்தார்; அப்போது இந்தப் பார்வையை அவர் முழுமையாகக் கைவிட வேண்டியதாயிற்று. எனக்கும் இதைப் போலவே, ஏறக்குறைய இதே விதமாகவே நடந்தது. இதிலிருந்து ஒரு புத்தகம் உருவானது; அது மீண்டும் ஒருமுறை தெளிவூட்டுகிறது, இந்த ஆணாதிக்க, நிரப்புக் கோட்பாட்டுப் பார்வையை எளிமையாக மறுக்கிறது.

Hans-Jörg Ronsdorf, ஏப்ரல் 2022, அக்டோபர் 2026-இல் விரிவாக்கப்பட்டது

முழுப் புத்தகமும் இப்போது ஜெர்மன் மொழியில் கிடைக்கிறது

Terran Williams: Wie Gott Frauen sieht. Biblische Perspektiven jenseits von Macht und Tradition (தேவன் பெண்களை எப்படிப் பார்க்கிறார்: அதிகாரத்துக்கும்

பாரம்பரியத்துக்கும் அப்பாலுள்ள வேதாகமக் கண்ணோட்டங்கள்). Kirche für Alle, 2026.

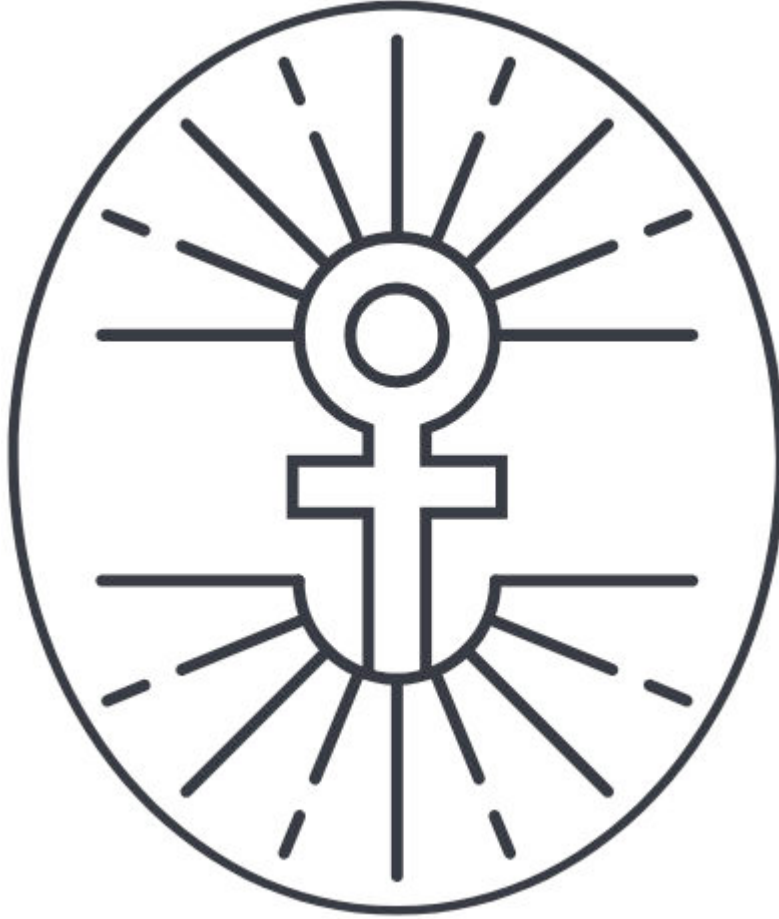
அச்சுப் புத்தகம் (பேப்பர்பேக்), 18.80 € (ISBN 978-3-9826027-8-3):
<https://www.amazon.de/dp/3982602785>

Kindle மின்புத்தகம், 9.80 €: <https://www.amazon.de/dp/B0HDPLZJ3C>

புத்தகத்தைப் பற்றி மேலும்: <https://www.hans-joerg-ronsdorf.de>

பின்வரும் இரண்டு அதிகாரங்கள் – அதிகாரம் 8 “பெண்களே, கீழ்ப்படியுங்கள்”,
அதிகாரம் 9 “தம்மைத் தகவமைத்துக்கொள்ளும் தேவன்” – இந்த ஜெர்மன்
பதிப்பின் உரையே.

8

பெண்களே, கீழ்ப்படியுங்கள்

“வாழ்க்கைத் துணைவர்கள் ஒருவரோடொருவர் படிநிலை உறவில் இல்லை;
ஒவ்வொருவரும் தமக்கு விருப்பமானதைச் செய்யும் தன்னாட்சியுள்ள
தனித்தனி அலகுகளாகவும் அவர்கள் பிரிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. மாறாக,

திருமணம் என்பது ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிதலின் உறவு." ரிச்சர்ட் ஹேஸ் (Richard Hays)¹

"நம் மகள்களை, ஒருநாள் தங்கள் கணவர்களுக்குக் கீழ்ப்படியும்படி நாம் ஆயத்தப்படுத்த வேண்டும்." சமீபத்தில் ஒரு தாய் என் மனைவியிடம் இப்படிச் சொன்னதைக் கேட்டபோது, அது என்னை உண்மையிலேயே ஆழ்ந்து யோசிக்க வைத்தது. என் மகள் ஐவியை (Ivy), ஒருநாள் அவளுடைய கணவனுக்குக் கீழ்ப்படியும்படி நான் உண்மையிலேயே கற்றுக்கொடுக்க வேண்டுமா? சொந்தத் திருமணத்தில் தலைமைத்துவம்-கீழ்ப்படிதல் என்ற தலைப்பே போதுமான அளவு தனிப்பட்டது. ஆனால் திருமணத்தைப் பற்றி என் பிள்ளைகளுக்கு என்ன பாடங்களைக் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும் என்று யோசிக்க வேண்டியிருக்கும்போது, சரியானதைப் போதிக்க வேண்டும் என்ற கடமையை இன்னும் அதிகமாக உணர்கிறேன்.

ஒரு-அம்ச நிரப்புக் கோட்பாடு

இந்த அதிகாரத்துக்கும் அடுத்த அதிகாரத்துக்குமான என் ஆய்வின்போதுதான், எல்லாத் திருமணங்களுக்குமான தேவனுடைய இலட்சியத்தில் கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் இடையே அதிகாரமும் கீழ்ப்படிதலும் – அதன் மிக மென்மையான வடிவிலும்கூட – அடங்கியிருக்கிறது என்ற எண்ணத்திடமிருந்து நான் இறுதியாகவும் முழுமையாகவும் விடைபெற்றேன். எபேசியர் 5-இல் நான் வாசித்தவற்றின் அடிப்படையில், கணவன் தன் மனைவியிடம் காட்டும் தியாகமுள்ள தலைமைத்துவம், கிறிஸ்து தம் சபையிடம் காட்டும் தியாகமுள்ள தலைமைத்துவத்தைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும் என்று நீண்ட காலம் நினைத்திருந்தேன்.

ஒரு-அம்ச நிரப்புக் கோட்பாடு, சபையிலும் சமூகத்திலும் பெண்கள் ஆண்களை வழிநடத்தலாம், ஆனால் மனைவிகள் தங்கள் கணவர்களுக்கு ஒருவிதமான ஒருதலைப்பட்சமான கீழ்ப்படிதலைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்ற கருத்தைக் கொண்டிருக்கிறது.² இதனால் அது, திருமணத்திலும் சபையிலும் பெண்ணின் கீழ்ப்படிதலைக் கோரும் இரு-அம்ச நிரப்புக் கோட்பாட்டிலிருந்து வேறுபடுகிறது. சுவாரஸ்யமாக, உலகெங்கும் பல இறையியலாளர்களும் சபைகளும் ஒரு-அம்ச நிரப்புக் கோட்பாட்டை ஆதரிக்கிறார்கள்.³

இந்தப் புத்தகத்தை வாசிக்கும் இரு-அம்ச நிரப்புக் கோட்பாட்டின் ஆதரவாளர்களில் பலர், சபைத் தலைமைத்துவத்திலிருந்து பெண்களை விலக்குவதைக் கைவிடும்படி நம்பவைக்கப்பட்டாலும், திருமணத்தில் ஏதோ ஒரு வடிவில் அதிகாரம்-கீழ்ப்படிதலை இன்னும் பற்றிக்கொண்டிருக்கக்கூடும் என்று என்னால் கற்பனை செய்ய முடிகிறது. நானே சில ஆண்டுகள் இந்த

நிலைப்பாட்டைக் கொண்டிருந்ததால், அதை நன்றாகப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

எபேசியர் 5-ஐப் பற்றிய என் தொடர்ந்த ஆய்வு, ஒரு-அம்ச நிரப்புக் கோட்பாட்டையும் கைவிட என்னைத் தூண்டியபோது, சுவாரஸ்யமாக, அது என் திருமணத்தில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் எதையும் ஏற்படுத்தவில்லை. நான் பின்னர் விளக்கப்போவதுபோல, என் திருமணத்தில் நான் ஏற்கெனவே ஏறக்குறைய ஒரு பரஸ்பரவாதியாக (mutualist) இருந்தேன் என்பதை உணர்ந்தேன். ஏனெனில் ஏறக்குறைய இருபது ஆண்டுகால என் திருமண அனுபவம் எனக்கு ஏதாவது ஒன்றைக் கற்றுக்கொடுத்திருக்கிறது என்றால், அது இதுதான்: ஒரு துணை வழிநடத்தி மற்றவர் பின்பற்றும் திருமணத்தைவிட, சம உரிமையுள்ள திருமணம் மிக அதிகமாக விரும்பத்தக்கது. நானும் மற்றவர்களும் அடிக்கடி பிரசங்கித்த “கிறிஸ்தவ” திருமணம் பற்றிய அழகான பல முடிக்கங்கள் இருந்தபோதிலும் இது உண்மை; உதாரணமாக: “அவன் தன்னைத் தியாகம் செய்கிறான், அவள் இணங்குகிறாள்; அவன் வழிநடத்துகிறான், அவள் பின்பற்றுகிறாள்; அவன் தூண்டுகிறான், அவள் உறுதிப்படுத்துகிறாள்.”⁴

கணவன் தன் மனைவியிடம் கொண்டிருக்கும் ஒரு தலைமைப் பங்கைப் பற்றி இயேசு ஒரு வார்த்தையும் சொல்லவில்லை என்றாலும்,⁵ பவுலுக்கு இதைப் பற்றிச் சொல்ல நிறைய இருப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது – குறிப்பாக, இந்த அதிகாரத்தின் முதன்மையான பொருளாகிய எபேசியர் 5-இல். பின்வரும் வசனங்களே குறிக்கப்படுகின்றன (LUT – ஜெர்மன் லூத்தர் மொழிபெயர்ப்பு; வசனங்கள் ஜெர்மன் மொழியிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன):

21 கிறிஸ்துவுக்குப் பயப்படுகிற பயத்தோடு ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படியுங்கள்.

22 பெண்களே, கர்த்தருக்குக் கீழ்ப்படிவதுபோல உங்கள் கணவர்களுக்குக் கீழ்ப்படியுங்கள். 23 ஏனெனில் கிறிஸ்து சபைக்குத் தலையாக இருப்பதுபோல, கணவன் மனைவிக்குத் தலையாக இருக்கிறான் – கிறிஸ்து அதைத் தம்முடைய சரீரமாக இரட்சித்தார். 24 ஆகவே சபை கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்படிவதுபோல, பெண்களும் எல்லாவற்றிலும் தங்கள் கணவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும். 25 கணவர்களே, கிறிஸ்து சபையை நேசித்து, அதற்காகத் தம்மைத்தாமே ஒப்புக்கொடுத்ததுபோல, நீங்களும் உங்கள் மனைவிகளை நேசியுங்கள்; 26 அதைப் பரிசுத்தமாக்கும்படியாகவே அவர் அப்படிச் செய்தார். வார்த்தையினால் உண்டாகும் நீர்முழுக்கினால் அவர் அதைச் சுத்திகரித்தார், 27 கறையோ சுருக்கமோ இப்படிப்பட்ட வேறெதுவுமோ இல்லாமல், பரிசுத்தமும் குற்றமற்றதுமான மகிமையுள்ள சபையாகத் தமக்கென்று அதை ஆயத்தப்படுத்தும்படிக்கே. 28 அப்படியே கணவர்களும்

தங்கள் மனைவிகளைத் தங்கள் சொந்தச் சரீரத்தைப்போல நேசிக்க வேண்டும். தன் மனைவியை நேசிக்கிறவன் தன்னைத்தானே நேசிக்கிறான். 29 ஒருவனும் ஒருபோதும் தன் சொந்த மாம்சத்தைப் பகைத்ததில்லை; கிறிஸ்து சபையைப் போஷித்துப் பராமரிப்பதுபோல, அவனும் அதைப் போஷித்துப் பராமரிக்கிறான். 30 ஏனெனில் நாம் அவருடைய சரீரத்தின் அவயவங்கள். 31 “இதினிமித்தம் ஒரு மனிதன் தன் தகப்பனையும் தாயையும் விட்டு, தன் மனைவியோடு இசைந்திருப்பான்; அவர்கள் இருவரும் ஒரே மாம்சமாயிருப்பார்கள்” 32 இந்த இரகசியம் பெரியது; நானோ இதைக் கிறிஸ்துவையும் சபையையும் குறித்துச் சொல்லுகிறேன். 33 ஆகவே நீங்களும்: ஒவ்வொருவனும் தன் மனைவியைத் தன்னைப்போல நேசிக்கக்கடவன்; மனைவியோ கணவனுக்குப் பயபக்தியாயிருக்கக்கடவள்.

இந்த அதிகாரத்தோடு நான் போராடிக்கொண்டிருந்தபோது, சி. எஸ். லூயிஸ் (C. S. Lewis) சொன்ன ஒரு வாக்கியம் என் நினைவுக்கு வந்தது: “பலர் ... வாயில் ஒரு புகைக்குழாயும் கையில் ஒரு பென்சிலுமாக ஒரு கடினமான இறையியல் நூலைப் படித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, தங்கள் இருதயம் தன்னிச்சையாகப் பாடுவதைக் காண்கிறார்கள்.” எபேசியர் 5 அப்படிப்பட்ட ஒரு கடினமான பகுதி; இறையியலால் நிறைந்தது; பல ஆண்டுகளாக நான் அதோடு ஈடுபட்டு வருகிறேன். நான் ஏன் இவ்வளவு தீவிரமாக அதோடு போராடினேன் என்பதற்கு மூன்று காரணங்கள் உண்டு.

முதல் காரணம்: பூமியில் என் மிக முக்கியமான உறவு என் மனைவியோடுள்ள உறவு. தேவனுடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிந்து, தேவனுடைய ஞானத்தை என் திருமணத்தில் பயன்படுத்த விரும்புகிறேன். இந்தப் பகுதி திருமணத்தைப் பற்றிய மிக முக்கியமான வேதாகமப் பகுதிகளில் ஒன்று; ஆகவே அதைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

இரண்டாம் காரணம்: “கணவன் வழிநடத்துகிறான், மனைவி பின்பற்றுகிறாள்” என்ற இந்தப் பகுதியின் வாசிப்பு, என் சொந்த அனுபவத்துக்கும் கலாச்சாரப் புரிதலுக்கும் முரண்படுகிறது. இதை இன்னும் விளக்க விரும்புகிறேன்: என்னைப் போலவே கல்வியறிவும் திறமையும் உள்ள – பல விதங்களில் என்னைவிட அதிகமாகவும் – ஒரு பெண்ணை நான் மணந்திருக்கிறேன். பணத்தைக் கையாள்வதில் அவள் என்னைவிடத் திறமைசாலி; தற்போது என்னைவிட அதிகம் சம்பாதிக்கிறாள்; எங்கள் பிள்ளைகளின் உணர்வுசார்ந்த, நடைமுறைத் தேவைகளை என்னைவிட நன்றாக மதிப்பிடுகிறாள்; இயல்பாகவே மக்கள் குழுக்களை என்னைவிடச் சிறப்பாக வழிநடத்துகிறாள். மேலும், எங்கள் குடும்பத்தையும் எங்கள் ஊழியத்தையும் பற்றி தேவன் என்னோடு பேசுவதைப் போலவே அவளோடும் பேசுவதாகத் தெரிகிறது. அவள்மேல் என் தலைமைப் பங்கை நான் வலியுறுத்தினால், அது எனக்குத்

தன்னிச்சையானதாக மட்டுமல்ல, எங்கள் உறவையும் அவளுடைய திறமையையும் காயப்படுத்துவதாகவும் தோன்றுகிறது. நேர்மையாகச் சொன்னால், அவளுக்கு என் தலைமைத்துவத்தை வழங்குவதைவிட, அவளோடு சம உரிமையுள்ள துணையாக இணைந்து செயல்படுவதே மிகச் சிறந்ததாக எனக்குத் தோன்றுகிறது.

நான் இந்தப் பகுதியோடு ஏன் போராட வேண்டியிருந்தது என்பதற்கான மூன்றாம் காரணம் இதுதான்: சிறந்த வேதாகம விளக்கவுரையாளர்கள்கூட அதன் கூற்றைப் பற்றி வெவ்வேறு முடிவுகளுக்கு வருகிறார்கள்; போதகர்களும் தங்கள் நம்பிக்கைகளை ஒரு குறிப்பிட்ட திருமணத்தில் பயன்படுத்துவதைப் பற்றி வெவ்வேறு முடிவுகளுக்கு வருகிறார்கள். முதல் வாசிப்பில் வார்த்தைகள் எவ்வளவு எளிமையாகத் தோன்றினாலும், நெருங்கிப் பார்க்கும்போது எபேசியர் 5 பதில்களைவிட அதிகக் கேள்விகளை எழுப்புகிறது. முதல் சில வசனங்களை மட்டும் பார்ப்போம்: திருமண உறவைப் பற்றிய தம் விளக்கத்தைப் பவுல் ஏன் ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிதல் பற்றிய வசனத்தோடு தொடங்குகிறார்? “தலை” என்பதன் பொருள் என்ன? “கீழ்ப்படிதல்” என்பதன் பொருள் என்ன? வசனங்கள் 21 (“ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படியுங்கள்”), 22 (பெண்களே, உங்கள் கணவர்களுக்குக் கீழ்ப்படியுங்கள்), 24 (சபை கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்படிகிறது) ஆகியவற்றில் “கீழ்ப்படிதல்” என்ற சொல்லுக்கு ஒவ்வொரு இடத்திலும் ஒரே பொருள்தானா? பெண்கள் தங்கள் கணவர்களுக்கு “எல்லாவற்றிலும்” கீழ்ப்படிவது என்பது நடைமுறையில் எதைக் குறிக்கிறது?

இந்தக் கேள்விகளை நான்கு வெவ்வேறு விளக்கங்களின் – அல்லது “பார்வைகளின்” – அடிப்படையில் கையாளுவேன். எபேசியர் 5-இலுள்ள இந்தப் பகுதியின் நான்கில் மூன்று பங்கு கணவனை நோக்கிச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், ஒரு கிறிஸ்தவக் கணவனிடம் என்ன எதிர்பார்க்கப்படுகிறது என்பதை வைத்தே ஒவ்வொரு பார்வையையும் வரையறுப்பேன். இந்த நான்கு பார்வைகளும் கணவனை முடிவெடுப்பவராகவும் (பார்வை 1), தீர்மான வாக்கு உடையவராகவும் (பார்வை 2), சம உரிமையுள்ள தன் துணையின் ஊழியக்காரராகவும் (பார்வை 3), மீட்கப்பட்ட *paterfamilias*-ஆகவும் (பார்வை 4) காண்கின்றன.

பார்வை 1: வழக்கமாகக் கணவனே முடிவெடுப்பவர்

இது வேய்ன் குரூடெம் (Wayne Grudem) அவர்களின் பார்வை. எபேசியர் 5:21-இல் “ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படியுங்கள்” என்று பவுல் சொல்லும்போது, எல்லாக் கிறிஸ்தவர்களும் எல்லாக் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்று அவர் கருதவில்லை; மாறாக, எல்லாக் கிறிஸ்தவர்களும் தங்கள்மேல்

நியாயமான அதிகாரம் உடையவர்களுக்கு மட்டுமே கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்றே கருதுகிறார் என்று குரூடெம் எழுதுகிறார். வேறு வார்த்தைகளில்: கீழ்ப்படிதல் கணவனிடம் மனைவிக்குப் பொருந்தும், ஆனால் நிச்சயமாக நேர்மாறாக அல்ல.

“கணவன் மனைவிக்குத் தலையாக இருக்கிறான்” என்பதில் “தலை” என்பது “மேல் அதிகாரம்” என்று பொருள்படும் என்று அவர் சொல்கிறார். பவுல் கணவர்களைத் தங்கள் மனைவிகள்மேல் தலைமைத்துவத்தை ஏற்கக் கடமைப்படுத்துகிறார், மனைவிகளை இந்தத் தலைமைத்துவத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி அறிவுறுத்துகிறார் என்கிறார். இயேசு சபைக்காகச் செய்ததுபோல, கணவன் தன் மனைவிக்காகத் தன் உயிரைக் கொடுப்பதைப் பற்றிப் பவுல் பேசும்போது, கணவன் தன் மனைவியை நேசிப்பது மட்டுமல்ல, அவளை அன்போடு வழிநடத்தவும் வேண்டும் என்று அவர் வலியுறுத்துகிறார் என்று பொருள். இறுதியாக, குரூடெம் சொல்வதுபோல, பவுல் ஆதியாகமம் 2:24-ஐ மேற்கோள் காட்டும்போது, வீழ்ச்சிக்கு முன் ஏவாள்மேல் ஆதாம் செலுத்திய ஆளுகை பற்றிய விவரத்தின்மேல் மனைவிமேலான கணவனின் அதிகாரத்தை அவர் அடித்தளமிடுகிறார்.

இவையெல்லாவற்றின் நடைமுறை விளைவுகளைப் பற்றி, குரூடெம் தம் சொந்தத் திருமணத்தில் இதை எப்படிச் செயல்படுத்துகிறார் என்று நமக்குச் சொல்கிறார்:

பெரியதோ சிறியதோ, எந்த முடிவானாலும், நாங்கள் ஒத்துப்போனாலும் ஒத்துப்போகாவிட்டாலும், முடிவுக்கான பொறுப்பு எப்போதும் என்னிடமே இருக்கிறது. (எங்கள் இருவரையும் பாதிக்கும் முடிவுகளைப் பற்றியே இங்கே பேசுகிறேன்; எங்கள் ஒவ்வொருவருடைய தனிப்பட்ட பொறுப்புப் பகுதிக்குள் நாங்கள் எடுக்கும் தனிப்பட்ட முடிவுகளைப் பற்றி அல்ல.) கணவனும் மனைவியும் ஒத்துப்போக முடியாதபோது, ஏறக்குறைய பத்து ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை மட்டுமே கணவனின் தலைமை செயலுக்கு வருகிறது என்ற கருத்தை நான் ஏற்பதில்லை. என் கருத்தில், தம்பதியர் தங்கள் திருமண வாழ்க்கையின் போக்கில் எடுக்கும் ஒவ்வொரு முடிவிலும் கணவனின் தலைமை முக்கியத்துவம் உடையது. கணவனின் உண்மையான தலைமை இருக்குமானால், முடிவெடுக்கும் செயல்முறையின் மையம் மனைவியிடம் அல்ல, கணவனிடமே இருக்கிறது என்ற ஒரு மௌன உடன்பாடு இருக்கிறது. பெரும்பாலும் நிறைய கலந்துரையாடல் இருந்தாலும், ஒருவருக்கொருவர் மரியாதையும் கரிசனையும் காக்கப்பட வேண்டியிருந்தாலும், இறுதியில் முடிவுக்கான பொறுப்பு கணவனிடமே இருக்கிறது.⁶

ஜான் பைப்பர் (John Piper) இந்தப் பார்வையோடு பெருமளவில் ஒத்துப்போகிறார். தன் தகப்பனார் வழக்கமாக முடிவுகளை எடுத்த தன்

பெற்றோரின் திருமணத்தை அவர் அன்போடு நினைவுகூர்கிறார்:

என் தகப்பனார் வீட்டுக்கு வந்தபோது, அவரே தெளிவாகக் குடும்பத்தின் தலையாக இருந்தார். அவரே சாப்பாட்டு ஜெபம் செய்தார். குடும்ப ஜெபத்துக்கு அவரே குடும்பத்தைக் கூட்டினார். ஞாயிறு பள்ளிக்கும் ஆராதனைக்கும் அவரே எங்களை அழைத்துச் சென்றார். அவரே கார் ஓட்டினார். நாங்கள் எங்கே உட்கார வேண்டும் என்று அவரே தீர்மானித்தார். மதிய உணவுக்கு Howard Johnson's-க்குப் போகலாம் என்று அவரே முடிவு செய்தார். அவரே எங்களை மேசைக்கு அழைத்துச் சென்றார். அவரே பணிப்பெண்ணை அழைத்தார். அவரே கட்டணம் செலுத்தினார். நாங்கள் ஒரு குடும்ப விதியை மீறினாலோ, எங்கள் அம்மாவிடம் மரியாதையில்லாமல் நடந்தாலோ, நாங்கள் கணக்குக் கொடுக்க வேண்டியது அவரிடமே. அவைதான் எங்கள் அம்மாவுக்கு மிக மகிழ்ச்சியான நேரங்கள். ஓ, அப்பா வீட்டில் இருக்கும்போது அம்மா எவ்வளவு மகிழ்ந்தார்! அப்பாவின் தலைமைத்துவத்தை அவர் நேசித்தார். வேதாகமம் இதைக் "கீழ்ப்படிதல்" என்று அழைக்கிறது என்பதைப் பின்னர் கற்றுக்கொண்டேன்.⁷

பிரபலமான பெரும்பாலான கிறிஸ்தவத் திருமணப் புத்தகங்கள் இந்தப் பார்வையையே ஆதரிக்கின்றன. உதாரணமாக ஒன்றில் இப்படி வருகிறது: "கணவன் ... வீட்டின் முக்கியமான முடிவுகளுக்குப் பொறுப்பானவன். ... திறந்த மனமும் ஏற்கும் மனப்பான்மையும் உள்ள மனைவி, அவனுடைய அன்புக்காகவும், அவனுடைய போற்றுதலுக்காகவும், அவனுடைய பாதுகாப்புக்காகவும், அவனுடைய பராமரிப்புக்காகவும் தன் சுதந்திரத்தை ... மனமுவந்து விட்டுக்கொடுக்கிறாள்."⁸ இன்னொன்றும் இந்தக் கருத்தையே பகிர்கிறது: "ஒரு மனிதனுக்கு வீட்டுக்கு வெளியே பல மேலதிகாரிகள் இருக்கலாம்; ஆனால் வீட்டில், அன்பான விதத்தில் அதிகாரம் செலுத்தவும், தனக்கு உரிய மரியாதையைப் பெறவும் அவனுக்கு வாய்ப்பு உண்டு."⁹

மற்ற பார்வைகளுக்குச் செல்வதற்கு முன் இதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்: 1980-களின் காலம்வரை, ஏறக்குறைய எல்லா வேதாகம விளக்கவுரையாளர்களும் கிறிஸ்தவர்களும் வேதாகமத்தைச் சரியாக இந்த விதத்திலேயே வாசித்தார்கள். ஆகவே இது தீவிரமாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒரு பார்வை.

ஆனால் நேர்மையாகச் சொல்கிறேன்: இந்த அணுகுமுறை என் திருமணத்தின் சாவாக இருக்கும்! ஒரு போதகராக நான் இந்தப் பார்வையை ஒருபோதும் ஆதரித்ததில்லை. குரூடெமும் பைப்பரும் என்னைவிட வேறுபட்ட வாழ்க்கை அனுபவங்களைப் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனாலும், இருவரையும் பாதிக்கும் எல்லா முடிவுகளையும் அல்லது பெரும்பாலான முடிவுகளையும் ஒருவரே எடுக்கும் ஒரு நெருக்கமான உறவை என்னால்

கற்பனை செய்ய முடியவில்லை. நான் இந்த முடிவுக்கு வருகிறேன்: இந்தப் பார்வையைக் கொண்டிருக்கும் தம்பதியர், தங்கள் வளர்ப்பின் அல்லது கலாச்சாரத்தின் காரணமாக முந்தைய காலத்து “பாரம்பரியத் திருமணத்தை” விரும்புகிறார்கள்; அல்லது பிறவியிலேயே தலைவனாக இருக்கும் ஒரு கணவனையும், பிறவியிலேயே பின்பற்றுபவளாக இருக்கும் ஒரு மனைவியையும் கொண்டவர்கள். ஆனால் எல்லாத் திருமணங்களும் இப்படி அமைந்தவை அல்ல – நிச்சயமாக ஜூலியுடையதும் (Julie) என்னுடையதுமான திருமணம் அல்ல. கடந்த சில பத்தாண்டுகளில் போதகர்களும் இறையியலாளர்களும் இந்தப் பார்வையின் மாற்றியமைக்கப்பட்ட ஒரு வடிவத்தை முன்வைத்திருப்பதில் நான் மகிழ்கிறேன். சிலர் அதை “மென்மையான நிரப்புக் கோட்பாடு” என்று அழைக்கிறார்கள்; நான் அதை “தீர்மான வாக்கு உடையவராகக் கணவன்” என்று அழைக்கிறேன்.

பார்வை 2: தீர்மான வாக்கு உடையவராகக் கணவன் (அரிதான சந்தர்ப்பங்களில்)

தங்கள் அதிகம் விற்பனையான *The Meaning of Marriage* [திருமணத்தின் அர்த்தம்] என்ற புத்தகத்தில், டிமோத்தி கெல்லரும் கேத்தி கெல்லரும் (Timothy and Kathy Keller) நிரப்புக் கோட்பாட்டுத் திருமணத்தின் மென்மையான ஒரு வடிவத்தை முன்வைக்கிறார்கள். குரூடெமுக்கு மாறாக, பவுல் வசனம் 21-இல் திருமணத்திலுள்ள பாலினப் பங்குகளை ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிதலின் வெளிப்பாடாகக் காட்டுகிறார் என்ற உண்மைக்கு அவர்கள் ஒரு முழு அதிகாரத்தையே அர்ப்பணிக்கிறார்கள். கெல்லர் தம்பதியர் இதை, தாழ்மையோடு மற்றவருக்குச் சேவை செய்து அவருக்குப் பிரியமாக நடக்கும் தீர்மானம் என்று வரையறுக்கிறார்கள்:

பிலிப்பியர் 2:2-3-இல், கிறிஸ்தவர்களிடையே “மனத்தாழ்மையினால் ஒருவரையொருவர் தங்களிலும் மேன்மையானவர்களாக எண்ண வேண்டும்” என்று பவுல் வெளிப்படையாகச் சொல்கிறார். ... மற்றவர்களின் நலன்களை நம்முடையதைவிட முக்கியமானதாக எண்ண வேண்டும். வேறோர் இடத்தில், நாம் “நமக்கே பிரியமாய் நடவாமல்”, “பிறனுடைய நன்மைக்கேதுவாக, பக்திவிருத்திக்காக அவனுக்குப் பிரியமாய் நடக்க வேண்டும். கிறிஸ்துவம் தமக்கே பிரியமாய் நடக்கவில்லை” என்று அவர் சொல்கிறார் (ரோமர் 15:1-3). கிறிஸ்தவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் “*douloi*” (கலாத்தியர் 5:13) – சொல்லுக்குச் சொல்: அடிமைகள் – ஆக இருக்க வேண்டும் என்கூடப் பவுல் கோருகிறார். ... நாம் கணவனானாலும் மனைவியானாலும், நமக்காக அல்ல, மற்றவருக்காகவே வாழ வேண்டும். இதுவே திருமணத்தில் ஒரு கணவனுடைய அல்லது மனைவியுடைய மிகக் கடினமான, ஆனால் மிக முக்கியமான பணி.¹⁰

இந்தப் பார்வையின்படி, ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிதல் இரு திசைகளிலும் புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டும்: வசனங்கள் 22-24-இல் பவுல் பெண்களைத் தங்கள் கணவர்களுக்குக் கீழ்ப்படியும்படி அழைக்கும்போது, வசனங்கள் 25-29-இல் கணவர்கள் (தியாகமுள்ள அன்பில்) தங்கள் மனைவிகளுக்கு எப்படிச் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்று அவர்களுக்கு விளக்குகிறார்.

ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிதல் இருந்தபோதிலும், கெல்லர் தம்பதியர் தலையாகக் கணவனின் பங்கை இன்னும் ஆதரிக்கிறார்கள். தன் மனைவியோடு ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிதலில் இருக்கும் கணவன் என்ற சொல்லாடலிலிருந்து, “ஊழியம் செய்யும் தலைவனின் பங்குக்குக்” கீழ்ப்படியும் கணவன் என்ற சொல்லாடலுக்கு மாறுவதன் மூலம் அவர்கள் இதைச் செய்கிறார்கள்.¹¹ (இங்கே நான் குறிப்பிட வேண்டும்: இங்கே “கீழ்ப்படிதல்” என்ற சொல்லின் பயன்பாடு கேள்விக்குரியது; ஏனெனில் ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிதல் என்ற எண்ணத்தில் உள்ளதைவிட அது வேறு பொருள் கொண்டிருக்கிறது: ஒரு பங்குக்குக் கீழ்ப்படிவது, ஒரு நபருக்குக் கீழ்ப்படிவதோடு ஒருபோதும் ஒன்றல்ல.)

நன்றியோடு சொல்கிறேன்: கடந்த நூற்றாண்டுகளில் மனைவியின் கீழ்ப்படிதல் என்று புரிந்துகொள்ளப்பட்டதைவிட மிக மென்மையான தலைமைத்துவ வகையைக் கெல்லர் தம்பதியர் ஆதரிக்கிறார்கள்: “இரு தரப்பினரும் ஒத்துப்போக முடியாமல், ஆனால் ஒரு முடிவு எடுக்கப்பட வேண்டியிருக்கும்போது, தீர்மான வாக்கை அளிக்கவும், (அதன் மூலம்) அந்த முடிவுக்கான அதிகப் பொறுப்பை ஏற்கவும் [கணவனுக்கு] உரிமை உண்டு.”¹² வேறோர் இடத்தில் டிமோத்தி கெல்லர் இதை, “கடைசி வார்த்தையை” உடையவனாகத் தன் மனைவியின் ஆட்சேபனைகளை “மீறும்” கணவனின் உரிமை என்று குறிப்பிடுகிறார்.¹³ வேறு வார்த்தைகளில்: கருத்து வேறுபாடு இருக்கும்போது மட்டுமே – அன்றாட முடிவுகளில் அல்ல – கணவன் ஒரு முடிவை எடுக்க வேண்டும்.

நீண்ட காலம் “மென்மையான” நிரப்புக் கோட்பாட்டாளராக இருந்த நானும், இந்தப் போக்கின் மற்ற பல ஆதரவாளர்களைப் போலவே, இந்தப் போதனையைப் பயன்படுத்தினேன்; உதாரணமாக இப்படிச் சொன்னேன்: “எப்போதாவது, மிக அரிதான சந்தர்ப்பங்களில், ஒரு முடிவு எடுக்கப்பட வேண்டும். நீங்கள் ஒத்துப்போக முடியாவிட்டால், அந்த விஷயத்தில் ஒரு முடிவை எடுக்கும்படி மனைவி தன் கணவனைக் கேட்க வேண்டும்.” உதாரணமாக, தென் கலிபோர்னியாவில் செல்வாக்குள்ள நிரப்புக் கோட்பாட்டுப் போதகரான என் நண்பர் ஆலன் ஃப்ரோ (Alan Frow), தன் திருமணத்தில் ஏறக்குறைய எல்லா முடிவுகளும் சேர்ந்தே எடுக்கப்படுகின்றன என்று சொல்கிறார்; மேலும் தொடர்கிறார்: “எனக்குத் திருமணமாகி 25

ஆண்டுகள் ஆகின்றன; இந்தக் காலத்தில் என் மனைவி ஐந்து முறை மட்டுமே என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறாள்: 'நம்மால் ஒத்துப்போக முடியவில்லை. நீங்கள்தான் தலைவர், ஆகவே போய் தேவனைத் தேடுங்கள்.' "¹⁴

என் சொந்தத் திருமணத்தில், என் "முடிவெடுக்கும் அதிகாரத்தை" பயன்படுத்த வேண்டிய அவசியமே இல்லாமல் ஆண்டுகள் கடந்தன; ஏனெனில் நாங்கள் எப்போதும் ஒருமித்த கருத்தைக் கண்டடைந்தோம். ஆனால் இதன் பொருள்: ஜூலியிடம் என் "தலைமைப் பங்கும்", எனக்குக் "கீழ்ப்படிய" வேண்டிய அவளுடைய கடமையும், நாங்கள் வாழ்ந்த அனுபவத்தில் நடைமுறையில் இல்லவே இல்லை.

தீர்மான-வாக்கு மாதிரி பற்றிய சந்தேகங்கள்

மென்மையான நிரப்புக் கோட்பாட்டின் பல ஆதரவாளர்களுக்கு – நானே பல ஆண்டுகள் அவர்களில் ஒருவனாக இருந்தேன் – தங்கள் சொந்த நிலைப்பாட்டை இறையியல் ரீதியாகப் புதுப்பிக்கும் கடினமான பணி, அந்த முயற்சிக்குத் தகுதியானதாகவே தோன்றுவதில்லை. ஆண்டின் ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு நாளும், அவர்களுடைய திருமண வடிவம் பரஸ்பரவாதிகளுடையதைப் போலவே சரியாக இருக்கிறது. உண்மையில், மென்மையான வடிவிலான அதிகாரமும் கீழ்ப்படிதலும்கூட உண்மையிலேயே எல்லாத் திருமணங்களுக்குமான தேவனுடைய இலட்சியமா என்று நான் கேள்வி கேட்கத் தொடங்கியிருக்காவிட்டால், ஒருவேளை நான் கெல்லர்தம்பதியரின் பார்வையை இன்னும் நீண்ட காலம் பற்றிக்கொண்டிருந்திருப்பேன் (இன்னும் அப்படிச் செய்யும் மற்றவர்களை நான் புரிந்துகொள்கிறேன்). உண்மையில், எனக்கு ஐந்து தீவிரமான ஆட்சேபனைகள்கூட இருக்கின்றன.

முதலாவது: மனைவி தன் கணவனின் அதிகாரத்துக்குக் கீழ்ப்படிவதை நாம் இலட்சியமாக முன்வைத்தால், சபையிலும் சமூகத்திலும் அவளுடைய முக்கியமான பங்களிப்புகளைப் புறக்கணிப்பது இன்னும் எளிதாகிறது. மனைவியின் கீழ்ப்படிதல் எல்லா ஆண்களுக்கும் அல்ல, அவளுடைய கணவனுக்கு மட்டுமே பொருந்தும் என்று வலியுறுத்தும்போது நிரப்புக் கோட்பாட்டாளர்கள் மென்மையான நிலைப்பாட்டைக் கொண்டிருந்தாலும், வீட்டில் வழிநடத்தப்பட வேண்டிய பெண்கள் சபையில் தலைமைப் பங்கை ஏற்கக்கூடாது என்று வாதிட அவர்கள் இந்த அம்சத்தையே பயன்படுத்துகிறார்கள்.¹⁵ உதாரணமாக, ஒரு குடும்பத்துக்குள்ளே திருமணத்திலுள்ள பங்குகள் கிறிஸ்துவுக்கும் சபைக்கும் இடையிலான உறவின் ஒரு "மர்மமான கண்ணாடி"¹⁶ என்று ஃப்ரோ மிகச் சரியாகவே சொல்கிறார். சமூகத்தில் பெண்கள் தலைமைப் பொறுப்புகளை ஏற்கலாம்

என்பதை அவர் ஏற்றுக்கொண்டாலும், “தேவனுடைய குடும்பத்தில் இந்த மர்மமான பிரதிபலிப்பு காணப்பட வேண்டும்” என்ற முடிவுக்கு வருகிறார்.

ஆனால் இந்தத் தாவல் நியாயமானதா? எபேசியர் 5-இல், கணவனும் மனைவியும் ஒன்றாக இருப்பது, கிறிஸ்துவுக்கும் சபைக்கும் இடையிலான ஒருமையைச் சுட்டிக்காட்டும் ஒரு “இரகசியம்” என்று பவுல் சொல்கிறார். அப்படியானால், இந்த “இரகசியத்தை” ஒரு முழுச் சமூகத்தின்மேலும் பொதுப்படையாகப் பொருத்தும் சுதந்திரம் தங்களுக்கு இருக்கிறது என்று நிரப்புக் கோட்பாட்டாளர்கள் ஏன் நினைக்கிறார்கள் – ஆண் மூப்பர்கள் ஏதோ ஒரு விதத்தில் கணவனாகிய இயேசுவைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறார்கள் (ஆகவே ஆண்களாக இருக்க வேண்டும்), சபையின் மற்றவர்கள் மணவாட்டியைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறார்கள் (இதில் பெண்கள் மட்டுமல்ல, ஆண்களும் அடங்குவதால், இது விநோதமாக உவமையிலிருந்து விலகுகிறது) என்பதுபோல? மேலும், சபை மூப்பர்கள் சபையின் கணவனைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறார்கள் என்ற எண்ணம் ஆபத்தானதும் வேதாகமத்துக்கு முரணானதுமாகும் – குறிப்பாக, இயேசு மட்டுமே இந்தப் பங்கை வகிக்கிறார் என்பது தெளிவாக இருப்பதால். திருமணத்துக்கும் சபைக்கும் இடையிலான உவமையை மேலும் சிந்தித்தால், சபைத் தலைவர்கள் அதிகபட்சம், யோவான் 3:29-இல் யோவான் ஸ்நானகனைப் போல, மணவாளனாகிய இயேசுவின் தோழனுடைய பங்கையே ஏற்க வேண்டும்.

இரண்டாவது: நிரப்புக் கோட்பாட்டுத் திருமணப் பார்வையின்படி, வீழ்ச்சியினால் மட்டுமே உண்டான அதே படிநிலை ஒழுங்கை – அதன் விளைவுகளை தேவன் ஒரு வாக்குத்தத்தமாக அல்ல, ஒரு கேடான முன்னறிவிப்பாக அறிவித்தார்: “அவன் உன்னை ஆளுவான்” – பவுல் ஏன் இலட்சியமாக முன்வைக்க வேண்டும் என்று நான் யோசித்தேன்.¹⁷

மூன்றாவது: கிறிஸ்தவத் திருமணங்களில் துணைவரால் ஏற்படும் துஷ்பிரயோகம் எவ்வளவு அடிக்கடி நிகழ்கிறது என்பது நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு நான் மீண்டும் மீண்டும் அதிர்ச்சியடைகிறேன். பெண்களின் கீழ்ப்படிதல் தேவனால் நியமிக்கப்பட்ட நியதியாகப் போதிக்கப்படுவது எந்த விதத்திலும் உதவியாக இல்லை என்று எலேன் ஸ்டோர்க்கி (Elaine Storkey) போன்ற சமூகவியலாளர்கள் கருதுகிறார்கள். கணவர்கள் தங்கள் அதிகாரத்தை “கனிவோடு” செலுத்த வேண்டும் என்று கேட்டாலும், தேவனால் நியமிக்கப்பட்ட ஆண் அதிகாரம் என்ற எண்ணம் சில சமயங்களில் அவர்களை “வெளிப்படையாகவோ அறியாமலோ ஆண்களின் சலுகைகளிலும் உரிமைகோரல்களிலும் நம்பிக்கை வைக்க” ஊக்குவிக்கிறது. “இதனால், தங்கள் துணைவிகளுக்குப் பொருந்தாத சுதந்திரங்கள், அந்தஸ்து,

கருத்துகள் ஆகியவற்றின்மேல் ஆண்கள் உரிமை கொண்டாடுகிறார்கள்.”¹⁸
மிகவும் பரிசுத்தமாக்கப்பட்ட வகையைச் சேர்ந்த கணவர்களாக அவர்கள் இல்லாவிட்டால், தங்கள் துணைவிகளைத் தங்களுக்கு உண்மையிலேயே சமமானவர்களாகக் காணாததால், அவர்களை – சற்றேயானாலும் – தாழ்ந்தவர்களாக நடத்தும் போக்கு அவர்களுக்கு அதிகம்.¹⁹

நான் வாழும் ஆப்பிரிக்காவில், பாலினம் சார்ந்த வன்முறையின் அளவு உண்மையிலேயே திகிலூட்டுகிறது. கீழ்ப்படியாமைக்காகத் தங்கள் மனைவிகளை அடிக்கும் கிறிஸ்தவக் கணவர்களைப் பற்றிய கதைகளை நான் கேட்டிருக்கிறேன் (தன் கணவனுக்குக் கீழ்ப்படியவில்லை என்பதற்காகத் தன் சபையைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்ணை அடிக்கும் ஒரு போதகரைப் பற்றியும்கூட). மேலும், பெண்களின் அடிபணிதல் பற்றிய போதனை, துன்புறுத்தப்படும் ஒரு பெண் வன்முறை நிறைந்த திருமணத்தில் தொடர்ந்து சகித்திருக்கும் வாய்ப்பை அதிகரிக்கிறது என்று சில ஆய்வுகள்²⁰ காட்டுகின்றன. அதோடு, அவர்கள் உதவிக்காக நாடும் சபைகள், தங்களைத் துன்புறுத்துபவனை விட்டுப் பிரிய வேண்டாம் என்று அடிக்கடி அவர்களுக்கு அறிவுரை கூறுகின்றன. இந்தப் போதனை தேவனுடைய இலட்சியம் என்றால், அது கிறிஸ்தவக் காதுகளை எட்டியவுடனே ஏன் இவ்வளவு அடிக்கடி தீங்கு விளைவிக்கிறது என்று நான் என்னையே கேட்டுக்கொண்டேன்.

நான்காவது: கடுமையான வடிவத்தைவிட மென்மையான நிரப்புக் கோட்பாட்டை நான் எவ்வளவுதான் விரும்பினாலும், அது முற்றிலும் ஒரு புதிய படைப்பு என்பதை நான் கண்டுகொள்ள வேண்டியிருந்தது. மிதமான நிரப்புக் கோட்பாட்டுத் திருமணத்துக்கு வழிநடத்தும் விளக்கம் ஏறக்குறைய அரை நூற்றாண்டு மட்டுமே பழமையானது என்றால், அது பரஸ்பரத் திருமணத்துக்கு வழிநடத்தும் விளக்கத்தைவிடவும் இளையது. கெல்லர் தம்பதியரின் பாணியிலான இந்தப் புதிய, மென்மையான நிரப்புக் கோட்பாட்டுக்கு நான் நன்றியுள்ளவனாக இருந்தாலும், குரூடெம் (Grudem), ரசல் மூர் (Russell Moore) போன்ற நிரப்புக் கோட்பாட்டு இறையியலாளர்கள், இந்த அணுகுமுறை உண்மையில் நிரப்புக் கோட்பாட்டுத் திருமணத்தைவிடப் பரஸ்பரத் திருமணத்தையே அதிகம் ஒத்திருக்கிறது என்று சொல்லும்போது அவர்களோடு நான் உடன்பட வேண்டியிருக்கிறது. உரையின் நிதானமான விளக்கம், வழக்கமாக நானே முடிவுகளை எடுக்க வேண்டும், என் மனைவி எனக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்று கோருமானால், நாங்கள் உண்மையில் ஒருபோதும் ஒரு “வேதாகமத்” திருமணத்தை நடத்தவில்லை; மாறாக, “சம உரிமையுள்ள திருமணக் கூட்டுறவுக்குள் ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிதலை ஆதரிக்கும்”, முடிவுகள் “ஒருமித்த கருத்தை எட்டும் ஒரு செயல்முறையின் மூலம்” எடுக்கப்படும் ஒரு திருமணத்தையே நடத்தினோம் – மூர் இப்படித்தான்

ஒரு “பெண்ணியத்” திருமணத்தை வரையறுக்கிறார்; அது நிச்சயமாக ஒரு “வேதாகமத்” அல்லது நிரப்புக் கோட்பாட்டுத் திருமணம் அல்ல.²¹ குருடெம் (மற்றும் வரலாற்றுப் பார்வை) சரியென்றால், ஒன்று நான் என் நடத்தையை மாற்றி, என் மனைவியின் சார்பில் அதிக முடிவுகளை எடுக்க வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகிறார்; அல்லது நான் என் இறையியலை மாற்ற வேண்டும். நாம் நம்புவதற்கு முரணாகத் தொடர்ந்து வாழ்வது வெறும் முரண்பாடாகவே இருக்கும்.

ஐந்தாவது: “மனைவி ஏன் கீழ்ப்படிய வேண்டும்?” என்ற கேள்விக்கு, என் கருத்தில், திருப்திகரமான பதில் இல்லை. பார்வை 1 இன்று நம்மில் பலருக்கு விநோதமாகத் தோன்றலாம்; ஆனால் நூற்றாண்டுகளாக அது முற்றிலும் தர்க்கரீதியானதாக இருந்தது: பெண்கள் ஆண்களைவிடத் தாழ்ந்தவர்கள், ஆகவே அவர்களுடைய சொந்த நன்மைக்காகவே அவர்கள் வழிநடத்தப்பட வேண்டும் என்ற நம்பிக்கை கலாச்சாரத்திலும் சபையின் போதனையிலும் நிலவியது. ஆனால் 1960-களிலிருந்து இந்த எண்ணங்கள் கலாச்சாரத்திலும் சபையிலும் காலாவதியாகிவிட்டன. தங்கள் கணவர்களைவிட அதிக அறிவுள்ளவர்களும், முடிவெடுப்பதில் அதிக உறுதியுள்ளவர்களுமான பல பெண்களை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். ஆகவே முடிவெடுப்பதில் அவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்பது சாத்தியமில்லை. அப்படியானால் ஏன்?

கெல்லர் தம்பதியரிடம் இதற்கு ஒரு பதில் இருக்கிறது: “இந்தக் கேள்விக்கான பதில் ஓர் எதிர்க்கேள்வி: ‘கிறிஸ்து ஏன் பிதாவிடம் அதிகாரத்தை ஒப்படைத்தார்?’ ” அவர்களுடைய கருத்தில், மனைவி தன் கணவனின் அதிகாரத்துக்குக் கீழ்ப்படிவது, கிறிஸ்துவுக்கும் பிதாவுக்கும் இடையிலான உறவைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும். ஆனால் 3-ஆம், 6-ஆம் அதிகாரங்களில் நான் ஏற்கெனவே விளக்கியதுபோல, இது திரித்துவ உறவைத் தவறாகச் சித்தரிக்கிறது. அதோடு, குமாரன் பிதாவிடம் அதிகாரத்தை ஒப்படைப்பதை, மனைவி தன் கணவனிடம் அதிகாரத்தை ஒப்படைப்பதோடு வேதாகமம் எங்குமே சமப்படுத்தவில்லை என்ற உண்மையையும் இது கவனிக்கத் தவறுகிறது.

ஜான் பைப்பர் (John Piper) வேறொரு பதிலைத் தருகிறார்: ஒரு கிறிஸ்தவ மனைவி தன் கணவனுக்குக் கீழ்ப்படிவது, கவனித்துக்கொண்டிருக்கும் உலகத்துக்கு, சபை கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்படிவதைச் சித்தரிக்கிறது. இது அழகாகத் தோன்றுகிறது; ஆனால் கூர்ந்து கவனித்தால் தெரிகிறது: இது பார்வை 1-இல் மட்டுமே பொருந்தும் – அங்கே கணவன் தன் மனைவியை அவருடைய வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு நாளும் வழிநடத்துகிறான். பார்வை 2, கிறிஸ்து சபையை வழிநடத்துவதன் மோசமான சித்தரிப்பு – இயேசு நம்முடைய கர்த்தர் என்றால், நாம் அவருடைய அன்றாட வழிநடத்துதலுக்கு

இணங்குகிறோம்; ஒத்துப்போக முடியாத சமயங்களில் மட்டும் எப்போதாவது இயேசு தம் துருப்புச் சீட்டை இறக்க அனுமதிக்கும் ஒரு மென்மையான கூட்டு முடிவெடுப்புக்கு அல்ல.

கெல்லர், பைப்பர் போன்ற இறையியலாளர்கள் இறையியல் காரணங்களைக் காட்ட முயன்றாலும், பெரும்பாலும் நடைமுறைச் சிந்தனை கொண்ட பல போதகர்கள் கணவனின் அதிகாரத்தைப் பின்வரும் வாதத்தால் நியாயப்படுத்துகிறார்கள்: இரண்டு தலைகளுள்ள எதுவும் ஓர் அரக்கன் என்பதால், கடைசியில் [பொறுப்பின்] சுமை யார் தலையில் விழும் என்று அறிவது முக்கியம். ஆனால் இந்தக் காரணத்தை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. ஏன் என்று விளக்க விரும்புகிறேன்.

“கடைசியில் சுமை யார் தலையில் விழும்?”

இருவருக்கிடையிலான ஓர் உறவில், இல்லாவிட்டால் திருமணம் உடைந்துபோகும் என்பதற்காக, உண்மையிலேயே எப்போதும் ஒருவர் மட்டுமே பொறுப்பைச் சுமக்க வேண்டுமா? ஒரு விளையாட்டு அணிக்கு ஒரு தலைவரும், ஒரு படைக்கு ஒரு தளபதியும், ஒரு நிறுவனத்துக்கு ஒரு தலைமை நிர்வாக அதிகாரியும் (CEO) தேவை என்பதை நான் புரிந்துகொள்கிறேன். ஆனால் ஒரு “ஒரே மாம்ச” இணைப்பில் இருக்கும் இருவர் – ஆதியாகமம் 2:25 சொல்வதுபோல, இலட்சியமாக “நிர்வாணிகளாக”, அதாவது வேண்டுமென்றே ஒருவருக்கொருவர் பாதிக்கப்படக்கூடியவர்களாக வாழும் இருவர் – நிச்சயமாக ஒரு தலைவர் தேவைப்படுபவர்கள் அல்ல! மாறாக, சம உரிமையுள்ள துணைவர்களாக ஒருவரையொருவர் நேசிக்கவும் ஒருவருக்கொருவர் சேவை செய்யவும் அவர்கள் முழுமையாகத் தங்களை அர்ப்பணிக்க வேண்டும்.

திருமணம் பற்றிய மிகவும் செல்வாக்குள்ள ஒரு கிறிஸ்தவப் புத்தகமான *Love and Respect*, இந்த வாதத்தை இப்படி முன்வைக்கிறது: “சம உரிமையுள்ள இரண்டு தலைகளைக் கொண்ட ஒரு திருமணம் தோல்வியடையவே விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்று இவ்வளவு பேர் விவாகரத்து செய்வதற்கான முக்கியக் காரணங்களில் இதுவும் ஒன்று.”²² ஆனால் இந்த விநோதமான கூற்றுக்கான சான்றுகள் எங்கே? இந்தத் தலைப்பில் இன்னும் ஆய்வுகளை வாசிக்க நான் விரும்புகிறேன். ஒழுங்காகச் சபைக்குச் செல்லும், திருமணமான மற்றும் விவாகரத்து பெற்ற 21,000 கிறிஸ்தவப் பெண்களிடம் நடத்தப்பட்ட ஒரு சமீபத்திய ஆய்வு எதிரான முடிவுக்கு வருகிறது: “ஒரு துணைவர் முடிவுகளை எடுக்கும் தம்பதியர் – அவர் அவற்றை முன்னதாக மற்றவரோடு கலந்து பேசி அவருடைய கருத்தைக் கேட்டாலும்கூட –

முடிவெடுக்கும் அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் தம்பதியரைவிட 7.4 மடங்கு அதிகமாக விவாகரத்து செய்கிறார்கள்.”²³

பல கிறிஸ்தவர்கள், தங்கள் இறையியல் கருத்துகள் எதுவாக இருந்தாலும், இதை உள்ளுணர்வால் அறிந்திருக்கிறார்கள். ஆயிரக்கணக்கான பதிலளித்தவர்களில் ஏறக்குறைய 40 % பேர் தீர்மானிக்கும் முடிவெடுக்கும் அதிகாரம் கணவனுக்கே உண்டு என்று நம்பினார்கள்; ஏறக்குறைய 60 % பேர் மனைவி தன் கணவனுக்குக் கீழ்ப்படிவதன் மூலம் அவனை நேசிக்க வேண்டும் என்று கருதினார்கள். ஆனாலும் 17.3 % தம்பதியர் மட்டுமே உண்மையில் கணவனுக்குக் கடைசி வார்த்தை இருக்கும் விதத்தில் நடந்துகொள்கிறார்கள். இதற்கு மாறாக, 78.9 % திருமணங்கள் தீர்மானிக்கும் முடிவெடுக்கும் அதிகாரம் இல்லாமலேயே இயங்குகின்றன; அதாவது, துணைவர்கள் முடிவுகளைச் சேர்ந்து எடுக்கிறார்கள், அல்லது ஒத்துப்போகாதபோது அவற்றைத் தள்ளிவைக்கிறார்கள்.

என்னைப் போன்ற போதகர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பாத இரண்டு இக்கட்டுகள் இங்கே நம்முன் இருக்கின்றன. முதலாவது: நாம் வழிநடத்தும் மக்களின் நம்பிக்கைகளுக்கும் நடத்தைக்கும் இடையே ஒரு முரண்பாடு இருக்கிறது. பெரும்பாலான கிறிஸ்தவர்கள், முடிவுகளை எடுப்பவன் அல்லது கருத்து வேறுபாட்டின்போது தீர்மான வாக்கை அளிப்பவன் கணவனே என்று நம்பினாலும், பெரும்பாலோர் அதற்கேற்ப நடப்பதில்லை. இரண்டாவது: “முடிவெடுக்கும் அதிகாரம் கணவர்களுக்கே உண்டு என்று பல கிறிஸ்தவத் தம்பதியர் நம்பினாலும், இந்த நம்பிக்கை நடைமுறைப்படுத்தப்படும்வரை அது தம்பதிக்குத் தீங்கு செய்யவில்லை.” என்னைப் போன்ற போதகர்கள், தேவனுடைய மக்கள் தாங்கள் நம்புவதை நடைமுறைப்படுத்தத் தொடங்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்த வேண்டுமா, அல்லது அவர்கள் நம்பும்படி நாம் போதித்ததையே கேள்விக்குள்ளாக்க வேண்டுமா? ஒரு போதகராக நான் வழிநடத்தும் தம்பதியருக்கு உண்மையிலேயே மிகச் சிறந்ததை விரும்பினால், சில கடினமான உண்மைகளை நான் எதிர்கொள்ள வேண்டும்:

தங்கள் பேச்சு கேட்கப்படுவதில்லை, தங்கள் கருத்து தங்கள் கணவனுடையதைப் போல முக்கியமல்ல என்று பெண்கள் உணரும்போது, விவாகரத்துக்கான வாய்ப்பு 26 மடங்கு அதிகமாகிறது. ... ஒரு கணவன் தன் மனைவியின் கருத்தைக் கேட்டாலும்கூட, முடிவெடுக்கும் அதிகாரம் அவனுக்கே இருக்கும் திருமணங்களில், வரையறையின்படியே அவனுடைய கருத்து அவளுடையதைவிட அதிக எடை கொண்டது. தங்கள் கருத்துக்குத் தங்கள் கணவனுடையதைப் போன்ற எடை இல்லை என்று பெண்கள் உணரும்போது, திருமணம் உடைந்துபோகும் வாய்ப்பு அதிகம்.²⁴

மறுபக்கத்தில், திருமணத்தில் பரஸ்பரத்துக்குத் தெளிவான நன்மைகள் உண்டு: “சேர்ந்து முடிவெடுக்கும் தம்பதியரில், மனைவிகள் தங்களை மிகவும் மகிழ்ச்சியற்ற 20 % திருமணங்களில் ஒன்றாக அல்ல, மிகவும் மகிழ்ச்சியான 20 % திருமணங்களில் ஒன்றாகக் கணக்கிடுவது நான்கு மடங்குக்கும் அதிகம். மேலும், உடலுறவில் அடிக்கடி உச்சநிலையை அனுபவிக்கும் வாய்ப்பு அவர்களுக்கு 67 % அதிகம்.”²⁵ மிகச் சிறந்த திருமணங்கள் (மிகச் சிறந்த பாலுறவு வாழ்க்கை உள்ளவையும்) பிரச்சினைகள் வேண்டுமென்றே சேர்ந்து தீர்க்கப்படுகிறவையும், கருத்து வேறுபாட்டின்போது ஒத்த முடிவுக்கு வரத் தேவையான நேரத்தையும் கவனத்தையும் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறவையுமே என்பதை இந்தக் கணக்கெடுப்பு முடிவுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

உதாரணமாக, பத்துப் பேர் கொண்ட ஒரு தலைமைக் குழுவின் தலைவர் எப்போதாவது தீர்மான வாக்கை அளிப்பவராகச் செயல்பட வேண்டியிருக்கும் என்பதை நான் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஆனால் ஒரு நிறுவனத்தின் முடிவெடுக்கும் இயக்கவியலை, இரண்டே நபர்களைக் கொண்ட ஒரு திருமணத்தின்மேல் பொருத்துவதில் நாம் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும்; அந்த இருவரும் செயல்பாட்டு நிலையைவிட மனித உறவு நிலையிலேயே மிக அதிகமாக இணைக்கப்பட்டவர்கள், ஓர் ஆத்ம ஐக்கியத்துக்குத் தங்களை அர்ப்பணித்தவர்கள்.

அதோடு: தம்பதியர் ஒத்த முடிவுக்கு வர நேரமில்லாமல் ஒரு முக்கியமான முடிவை எடுக்க வேண்டிய சூழ்நிலைக்கு உண்மையில் எவ்வளவு அடிக்கடி வருகிறார்கள்? பொதுவாக முடிவெடுக்கப் போதுமான நேரம் இருக்கிறது. அல்லது, சம்பந்தப்பட்ட துறையில் மிகவும் உறுதியான நம்பிக்கை உள்ள, அல்லது மிக அதிக நிபுணத்துவம் உள்ள துணைவரைத் தம்பதியர் நம்புகிறார்கள். இருந்தும் ஒரு தம்பதியர் ஒத்துப்போகாவிட்டால், இருவரும் தங்கள் கருத்தில் உறுதியாக இருக்கிறார்கள் என்பதையே அது காட்டுகிறது. கருத்துகள் மிகவும் வேறுபடும் சரியாக அந்தக் கணத்தில் கணவன் தன் விருப்பத்தைத் திணிப்பது, எனக்கு மிக மோசமான தீர்வாகத் தோன்றுகிறது! ஒருமித்த கருத்து எட்டப்படும்வரை தம்பதியர் இந்த விஷயத்தைக் கலந்து பேச வழியே இல்லையா? தெளிவு கிடைக்கும்வரை உரையாடலைத் தொடர்வதே நல்லது; அதற்கிடையில் கணவனும் மனைவியும் ஜெபத்தில் மிகச் சிறந்த தீர்வைத் தேட வேண்டும், மற்றவர்களிடம் ஆலோசனை கேட்க வேண்டும், ஒருவர் சொல்வதை மற்றவர் உண்மையிலேயே கவனித்துக் கேட்க முயல வேண்டும்.²⁶

என் அனுபவம் என்னைப் பின்வரும் முடிவுக்கு இட்டுச் செல்கிறது: என் மனைவி எனக்கு முரண்படும் அளவுக்கு உறுதியாக நம்பும் ஒரு கருத்தைக்

கொண்டிருக்கும் சரியாக அந்த நேரத்தில் நான் என் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தினால், அது உறவையே நாசமாக்குவதற்குச் சமம். தன் மனைவி தன்னைத் துருப்புச் சீட்டை இறக்கும்படி கேட்ட ஐந்து சந்தர்ப்பங்களை நினைவுகூரும் ஆலன் ஃப்ரோவைப் (Alan Frow) போலல்லாமல், ஜூலியின் (Julie) தயக்கத்தையும் மீறி நான் ஒரு முக்கியமான முடிவை எடுத்த ஒரே ஒரு சந்தர்ப்பத்தை மட்டுமே என்னால் நினைவுகூர முடிகிறது. அந்தக் குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்திலும்கூட, அவள் என் அதிகாரத்தை வெறுமனே ஏற்றுக்கொண்டதைவிட என் உறுதியான நம்பிக்கையையே அதிகம் நம்பினாள். இதைப் பற்றி யோசிக்கும்போது, அவளுடைய கருத்துக்கு எதிராக ஓர் இறுதி முடிவை எடுக்க நான் முயன்று, அவளிடமிருந்து உறுதியான எதிர்ப்பைச் சந்தித்த இன்னும் பல சூழ்நிலைகள் என் நினைவுக்கு வருகின்றன. நல்லவேளையாக, ஒவ்வொரு முறையும் நான் அவள் சொல்வதைக் கேட்டேன்; நாங்கள் இறுதி முடிவைத் தள்ளிவைத்தோம். திரும்பிப் பார்க்கும்போது, அவளுடைய நியாயமான கவலைகளையும் மீறி நான் என் அதிகாரத்தை நிலைநாட்ட முயன்றிருந்தால், அவளுடைய நம்பிக்கையை அழித்திருப்பேன் என்று நினைக்கிறேன்.

இதன் மூலம் நான் சொல்ல விரும்புவது: பார்வை 2 பற்றி எனக்குத் தீவிரமான சந்தேகங்கள் எழுந்தன! எனக்கு வயது ஆக ஆக, ஒரு போதகராகவும் நண்பராகவும் அதிகமான தம்பதியருடன் நான் உடன்நடக்க நடக்க, இந்தக் கவலைகளைப் புறக்கணிப்பது எனக்கு அவ்வளவு கடினமாகிறது. நான் இந்த முடிவுக்கு வந்தேன்: ஜூலியும் நானும் தேவனுக்கு முன்பாக எங்கள் திருமணத்தை நடத்தும் விதமும், எங்கள் பிள்ளைகள் தங்கள் வாழ்க்கைத் துணைகளை எப்படி நடத்த வேண்டும், அவர்களால் எப்படி நடத்தப்பட அனுமதிக்க வேண்டும் என்று நாங்கள் அவர்களுக்குக் கற்றுக்கொடுக்கும் விதமும் மிகவும் மையமான ஒரு விஷயம்; ஆகவே "தீர்மான வாக்கு" பார்வையின் பலவீனங்களைக்கூட நேருக்கு நேர் பார்ப்பதும், எபேசியர் 5-இன் வேறு சாத்தியமான விளக்கங்களுக்குத் திறந்த மனதோடு இருப்பதும் நல்லது. நான் அப்படிச் செய்தபோது, எபேசியர் 5 போன்ற கடினமான வேதப்பகுதிகளை மேலோட்டமாக வாசிப்பதோடு நின்றுவிடாமல், ஆழமாகத் தோண்டி, உரை என்ன சொல்கிறது என்பதை மட்டுமல்ல, அது ஏன் அதைச் சொல்கிறது, முதலில் அது யாருக்கு எழுதப்பட்டது என்பதையும் கேட்பதிலுள்ள மகிழ்ச்சியை மீண்டும் கண்டுகொண்டேன்.

பார்வை 3: தனக்குச் சமமான துணைவியின் ஊழியக்காரனாகக் கணவன்

இந்த மூன்றாவது பார்வையை ஆழமாக ஆராய்வதற்கு முன்பு, இது எபேசியர் 5-இன் தெளிவான போதனையைத் தவிர்க்கும் ஒரு முயற்சி என்பது மிகவும் வெளிப்படையானது என்று நான் எண்ணியிருந்தேன். இதன் பின்னால்

வேதாகம உரையை விளக்கத்தின் மூலம் “திரிக்கும்” முயற்சி இருக்கிறது என்று ஊகிக்கும் ஃப்ரோவோடு நான் உடன்பட்டிருப்பேன். கடைசியில் இந்தப் பார்வையை நான் ஆழமாக ஆராய்ந்தபோது, அது உண்மையிலேயே நம்பத்தக்கது என்று கண்டு வியப்படைந்தேன் – இது விளக்கவுரைக் கழைக்கூத்து அல்ல; உறுதியான விளக்கத்துக்குத் தேவையான, மிக அவசியமான, கடினமான நுணுக்கப் பணியின் விளைவு. இறையியலாளர் பிலிப் பெய்ன் (Philip Payne) எபேசியர் 5 பற்றிப் பல அவதானிப்புகளைச் செய்கிறார்; அவை, பவுல் உண்மையில் – மேலோட்டமான வாசிப்பு ஊகிக்க வைப்பதுபோலத் தலைமைத்துவத்தையும் கீழ்ப்படிதலையும் அல்ல – சம உரிமையையும் பரஸ்பரத்தையுமே திருமணத்தின் அடிப்படையாக நாடுகிறார் என்பதை மிகவும் சாத்தியமானதாக்குகின்றன.

முதலாவதாக, பவுல் கிறிஸ்தவத் திருமணத்தை ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிதல் என்ற சூழலில் வைக்கிறார். பெய்னின் கருத்துப்படி, “கீழ்ப்படிதல்” (“இன்னொருவருக்குத் தன்னை உட்படுத்துதல்” என்ற பொருளில்) என்ற சொல்லை “ஒருவருக்கொருவர்” (கிரேக்கம்: ἁλλήλοις, *allelais*) என்ற பரஸ்பரச் சொற்றொடரோடு இணைப்பது, பவுலின் போதனைகளில் சமூக ரீதியாக மிகவும் புரட்சிகரமானதும் மொழி ரீதியாக மிகவும் படைப்பாற்றல் மிக்கதுமான ஒன்று. புதிய ஏற்பாட்டில் பெரும்பாலும் “கீழ்ப்படிதல்” (கிரேக்கம்: ὑποτάσσειν, *hypotassein*) என்ற சொல், இன்னொருவரின் அதிகாரத்துக்கு இணங்குதல் என்று பொருள்படுகிறது. ஆனால் பவுல் அதை “ஒருவருக்கொருவர்” என்பதோடு இணைப்பதன் மூலம், இந்தக் கீழ்ப்படிதலைப் பரஸ்பரமாக்கி, அதன் பொருளை இன்னொருவரின் அதிகாரத்தை ஏற்பதிலிருந்து அவருடைய ஊழியத்துக்குத் தன்னை உட்படுத்துவதை நோக்கி நகர்த்துகிறார். எபேசுவினுள்ள கிறிஸ்தவர்களுக்குப் பவுல் முன்னதாக எழுதியதோடு இது சரியாகப் பொருந்துகிறது: அவர்கள் “அன்பினால் ஒருவரையொருவர் தாங்க” வேண்டும் (4:2), “ஒருவருக்கொருவர் தயவாயும் மனஉருக்கமாயும்” இருக்க வேண்டும், “ஒருவருக்கொருவர் மன்னிக்க” வேண்டும் (4:32). இதற்குப் பவுல் தரும் காரணம், நாம் “கிறிஸ்துவுக்குப் பயப்படுகிற பயத்தோடே” (5:21 ELB – எல்பர்ஃபெல்டர், ஜெர்மன் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு) ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிகிறோம் என்பதே. இது அதிகாரத்தின் தொடக்கத்தைத் திரும்பச் சுட்டிக்காட்டுகிறது; அங்கே கிறிஸ்து தம்மை நம்முடைய ஊழியத்துக்கு ஒப்புக்கொடுத்தார் என்று காட்டப்படுகிறது: “கிறிஸ்து நம்மில் அன்புகூர்ந்து, தம்மைத்தாமே நமக்காக ... தேவனுக்குச் சுகந்த வாசனையான காணிக்கையாகவும் பலியாகவும் ஒப்புக்கொடுத்தார்” (5:2).

பார்வை 1-ஐ ஆதரிக்கும் கடும்போக்கு நிரப்புக் கோட்பாட்டாளர்கள் இதை மறுக்கிறார்கள்: வேய்ன் குரூடெமும் (Wayne Grudem) கெவின் டியங்கும் (Kevin De Young) பரஸ்பரப் பொருளை – அதாவது, ஒரு கணவனும் தன் மனைவிக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்பதை – மறுக்க முயல்கிறார்கள். “ஒருவருக்கொருவர்” என்பது “சிலர் மற்றவர்களுக்கு” என்றும் பொருள்படலாம் என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். உதாரணமாக, “மனுஷர் ஒருவரையொருவர் கொலைசெய்வார்கள்” (வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 6:4) என்பதில் இந்தச் சொல்லின் பயன்பாட்டைக் குரூடெம் சுட்டிக்காட்டி, இதன் பொருள் “சில மனிதர்கள் வேறு சில மனிதர்களைக் கொலைசெய்வார்கள்” என்று சொல்கிறார். ஆனால், சிலர் தாங்கள் கொல்லப்படாமல் மற்றவர்களைக் கொல்வார்கள் என்பதை மட்டுமே வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தின் ஆசிரியர் கருதியிருந்தால், அவர் “ஒருவரையொருவர்” என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியிருக்கவே மாட்டார். “ஒருவருக்கொருவர்” என்ற சொற்றொடர்²⁷ பயன்படுத்தப்படும், ஆனால் தம் கருத்தில் பரஸ்பரத்தை உள்ளடக்காத வேறு உரைகளை டியங் சுட்டிக்காட்டுகிறார். ஆனால் கூர்ந்து கவனித்தால், அவை நிச்சயமாக அதை உள்ளடக்குகின்றன – எபேசியர் நிருபத்திலும் முழுப் புதிய ஏற்பாட்டிலும் “ஒருவருக்கொருவர்” என்பதன் மற்ற ஒவ்வொரு பயன்பாட்டையும் போலவே. “ஒருவருக்கொருவர்” கீழ்ப்படிதலை ஒரே திசையில் மட்டும் (கீழ்நிலையிலிருப்பவரிடமிருந்து அதிகாரமுள்ளவரை நோக்கி) பாய வைக்கும் குரூடெமுடையதும் டியங்குடையதுமான முயற்சிகள் தோல்வியடைகின்றன. ஜார்ஜ் நைட் (George Knight), டாம் ஷ்ரைனர் (Tom Schreiner) போன்ற முன்னணி நிரப்புக் கோட்பாட்டு இறையியலாளர்களும் கூட இந்த விஷயத்தில் வேறு கருத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.²⁸

இரண்டாவதாக: பெண்களிடமிருந்து எந்த வகையான கீழ்ப்படிதலை எதிர்பார்க்கிறார் என்பதைப் பவுல் தீர்மானிக்கிறார். ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டதுபோல, இரண்டு வகையான கீழ்ப்படிதல் உண்டு. ஒருபுறம், கீழ்நிலையிலிருக்கும் ஒருவர் ஓர் அதிகாரத்துக்குக் காட்டும் சொல்கேட்டு நடக்கும் கீழ்ப்படிதல் உண்டு; உதாரணமாக, ஒரு குடிமகன் தன் அரசாங்கத்துக்குக் காட்டுவது.²⁹ பின்னர், ஊழியம் செய்யும் கீழ்ப்படிதல் உண்டு; நாம் கண்டதுபோல, பவுல் ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிதல் பற்றிப் பேசும்போது இதையே கருதுகிறார்.³⁰ முதலாவது ஒருதலைப்பட்சமானது, கட்டாயப்படுத்திக் கோரப்படக்கூடியது. இரண்டாவது பரஸ்பரமாக இருக்கலாம், எப்போதும் மனமுவந்து செய்யப்படுவது.

மனைவிகள் தங்கள் கணவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்று பவுல் சொல்லும்போது, அவர் எந்த வகையான கீழ்ப்படிதலைக் கருதுகிறார்? இந்தக் கேள்விக்கு நாம் தரும் பதில், நாம் பயன்படுத்தும் மொழிபெயர்ப்பைப்

பொறுத்தது. எந்த [ஜெர்மன்] வேதாகமத்தைத் திறந்தாலும், வசனம் 21-இன் முடிவில் ஒரு முற்றுப்புள்ளியைக் காண்கிறோம்; பின்னர் முற்றிலும் புதிய ஒரு பத்தி தொடங்குகிறது. சில மொழிபெயர்ப்புகள் வசனம் 21-க்கும் 22-க்கும் இடையே ஒரு தலைப்பையும் கூடச் செருகுகின்றன; உதாரணமாக, “தேவனுடைய வாழ்க்கை ஒழுங்கில் கணவனும் மனைவியும்” (SLT – ஷ்லாக்டர், ஜெர்மன் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு). ஆனால் இந்தப் பத்தி மாற்றமும் செருகப்பட்ட தலைப்பும் மிக முக்கியமான ஒன்றை மறைத்துவிடுகின்றன: கிரேக்க மொழியில் வசனம் 21-க்கும் வசனம் 22-க்கும் இடையே முற்றுப்புள்ளி இல்லை.

உண்மையில் – இது என்னைத் திகைக்க வைத்தது – நம்மிடம் உள்ள மிகப் பழமையான கிரேக்கக் கையெழுத்துப் பிரதிகளில், வசனம் 22-இல் “கீழ்ப்படிதல்” என்ற சொல் இடம்பெறவே இல்லை. காரணம், வசனம் 22 வசனம் 21-இலிருந்து வினைச்சொல்லை எடுத்துக்கொள்கிறது.³¹ கிரேக்க உரை சொல்லுக்குச் சொல் இப்படி இருக்கிறது: “கிறிஸ்துவுக்குப் பயப்படுகிற பயத்தோடே ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படியுங்கள், மனைவிகள் [விடுபட்ட சொல்லைக் கவனியுங்கள்] சொந்தக் கணவர்களுக்கு ...”. வேறு வார்த்தைகளில்: இங்கே மனைவிகள் தங்கள் கணவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்று பவுல் சொல்லும்போது, எல்லா விசுவாசிகளும் ஒருவருக்கொருவர் காட்ட வேண்டிய சரியாக அதே வகையான கீழ்ப்படிதலையே அவர் குறிப்பிடுகிறார். மனைவிகள் தங்கள் கணவர்களுக்கு ஒரு விசேஷ விதத்தில் கீழ்ப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று அவர் இங்கே சொல்லவில்லை. மாறாக, இரண்டாவது வகைக் கீழ்ப்படிதலையே [ஊழியம் செய்யும் கீழ்ப்படிதலை] அவர் குறிப்பிடுகிறார்; அதில் மனைவிகள் தங்கள் கணவர்களுக்குத் தாழ்மையோடு சேவை செய்யவும் அவர்களுக்கு நன்மை செய்யவும் தீர்மானிக்கிறார்கள். பின்னர் சபை கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்படிவதைச் சுட்டிக்காட்ட, அதே வாக்கியத்தில் கடைசி முறையாக “கீழ்ப்படிதல்” என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார். வசனங்கள் 21, 22-இல் “கீழ்ப்படிதல்” என்ற சொல்லின் பயன்பாட்டின் பின்னணியில், இதை நாம் இப்படி வாசிக்க வேண்டும்: “சபை கிறிஸ்துவுக்கு எல்லாவற்றிலும் தாழ்மையோடு சேவை செய்து அவருக்குப் பிரியமாக வாழ்வதுபோல, மனைவிகளும் தங்கள் கணவர்களுக்கு எல்லாவற்றிலும் தாழ்மையோடு சேவை செய்து அவர்களுக்குப் பிரியமாக வாழ வேண்டும்” (வச. 24).³²

மூன்றாவதாக, “தலை” (கிரேக்கம்: κεφαλή, kephalē) இந்த இடத்தில் பெரும்பாலும் அதிகாரம் என்று பொருள்படவில்லை, வாழ்வின் ஊற்று என்றே பொருள்படுகிறது. நவீன ஜெர்மன் மொழியில் “தலை” (ஜெர்மன் மொழியில் “Haupt”) உருவகமாக அதிகாரத்தைக் குறிக்கிறது – தலைமை நிர்வாக அதிகாரி

நிறுவனத்தின் “தலை”, கட்டளையிடும் அதிகாரி படைப்பிரிவின் “தலை”. அதோடு, ஒரு நேரடியான உடலின் நேரடியான தலையை நாம் கற்பனை செய்யும்போது, மூளையைக் கொண்டிருக்கும் தலையே உடலின் கட்டுப்பாட்டு மையம் என்று நவீன மனிதர்களாகிய நாம் எடுத்துக்கொள்கிறோம். நரம்பு மண்டலத்தின் வழியாக அது உடலுக்குக் கட்டளைகளை அனுப்புகிறது.

பவுல் kephalē என்ற சொல்லைத் தேர்ந்தெடுத்தபோது அவர் எதைக் கருதினார், அவருடைய முதல் வாசகர்கள் அதை எப்படிப் புரிந்துகொண்டிருப்பார்கள் என்ற கேள்வியை நாம் கேட்க வேண்டும். பவுல் தலையாகிய கிறிஸ்துவைக் கணவனோடு ஒப்பிட்டு, அதன் மூலம் கணவனின் அதிகாரத்தைக் கருதுகிறார் என்று நிரப்புக் கோட்பாட்டு இறையியலாளர்கள் வாதிடுகிறார்கள். ஆனால் பவுல் இந்தச் சொல்லை உருவகமாகப் பயன்படுத்தும்போது, இந்தப் பொருள் அவர் மனதில் இருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை என்பது இதில் கவனிக்கப்படுவதில்லை. ஆம், இயேசு கிறிஸ்துவுக்குச் சபையின்மேலும் சிருஷ்டிப்பின்மேலும் அதிகாரம் உண்டு என்பதைப் பவுல் புரிந்திருந்தார்; ஆனால் அவர் இயேசுவை ஒரு சரீரத்தின் kephalē என்று அழைக்கும்போது, வழக்கமாக அதிகாரத்தோடு தொடர்புடையதும், ஆனால் சரியாக அதே பொருள் அல்லாததுமான ஒன்றையே அவர் வலியுறுத்துகிறார். நீங்கள் கட்டாயம் வாசிக்க வேண்டிய பின்னிணைப்பு 3, “kephalē (தலை) என்பதன் பொருள்” என்பதில், குருடெமின் கூற்றுக்கு மாறாக, பவுலின் காலத்தில் இந்தச் சொல் வழக்கமாக அதிகாரத்தைக் குறிக்கவில்லை என்று நான் விளக்குகிறேன்.

எபேசியர் 5-இல் பவுல் இந்தச் சொல்லுக்கு என்ன பொருள் கொடுக்கிறார்? மிக முக்கியமான குறிப்பு: திருமணத்தோடு ஒப்பிடும் ஒரு உவமையின் பகுதியாக அவர் இதைப் பயன்படுத்துகிறார் – அதுவும் முற்றிலும் புதிய ஒரு மொழிப் படைப்பாக: கணவன் மனைவியின் தலை; மனைவி அவனுடைய சரீரம்.

“தலை” என்பதற்கான கிரேக்கச் சொல் கணவன் மனைவி உறவோடு தொடர்புடையதாக இரண்டு முறை மட்டுமே பயன்படுத்தப்படுகிறது (இங்கேயும் 1 கொரிந்தியர் 11:3-இலும்). இரண்டு இடங்களிலும் இந்தச் சொல்லின் பொருள் பற்றி மொழியியலாளர்களிடையே கருத்து வேறுபாடு உண்டு. 1 கொரிந்தியரில் அது கனத்துக்குரிய வாழ்வின் ஊற்று என்று பொருள்படுகிறது என்ற நிலைப்பாட்டை 6-ஆம் அதிகாரத்தில் நான் நிறுவுகிறேன். எபேசியர் 5-இல் மட்டுமே இந்தச் சொல் தலை-மற்றும்-சரீரம் என்ற உருவகத்தோடு தொடர்புடையதாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. “தன் சரீரமாகிய மனைவியின் தலை” என்று சொல்லும்போது அவர் எதைக் கருதுகிறார் என்பதற்குப் பவுல் நமக்கு ஏதாவது குறிப்புகளைத் தருகிறாரா?

ஆம், தருகிறார்! வசனம் 23-இலுள்ள மூல கிரேக்க வாக்கிய அமைப்பு – துரதிர்ஷ்டவசமாகப் பெரும்பாலான மொழிபெயர்ப்புகளில் இது இழக்கப்பட்டுவிட்டது – இப்படி இருக்கிறது: “கணவன் மனைவிக்குத் தலை, ... கிறிஸ்து சபைக்குத் தலை, அவரே சரீரத்தின் இரட்சகர்.” “தலை” என்று சொல்லும்போது பவுல் எதைக் கருதுகிறார் என்பது கிரேக்க மொழியில் தெளிவாகத் தெரிகிறது. இந்த மூன்று இணையான சொற்றொடர்களும், பவுல் “தலை” என்பதை “இரட்சகர்” என்பதற்கு இணைச்சொல்லாகப் பயன்படுத்துகிறார் என்பதைத் தெளிவாக்குகின்றன. கணவனின் அதிகாரத்தை வலியுறுத்தப் பவுல் விரும்பியிருந்தால், அதற்கான பல கிரேக்கச் சொற்களில் ஒன்றை அவர் பயன்படுத்தியிருக்கலாம்: *kyrios* (கர்த்தர்), *exousia* (அதிகாரம்) அல்லது *proestōtes* (வழிநடத்துதல்). மாறாக, அவர் தலை-சரீர உருவகத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து, அதைத் தம் சரீரத்தின் இரட்சகராக (இங்கே கர்த்தராக அல்ல) தம்மை ஒப்புக்கொடுக்கும் கிறிஸ்துவோடு ஒப்பிடுகிறார். இறையியல் ரீதியாகக் கிறிஸ்து இரட்சகரும் கர்த்தருமாக இருக்கிறார்; ஆனால் இந்த உவமையில் பவுல், தம் சரீரத்தின் இரட்சகர் என்ற கிறிஸ்துவின் முக்கியத்துவத்தை மட்டுமே வைக்கிறார். கணவன் தலையாக இருப்பது இங்கே அவனுடைய பராமரிப்பையும் ஊழியத்தையும் குறிக்கிறது என்பதில் நமக்குச் சந்தேகம் இருந்தால், பராமரிப்பு மற்றும் ஊழியம் என்ற எண்ணத்தைத் தொடர்ந்து வரும் வசனங்களில் மீண்டும் காண்கிறோம் – பவுல் இன்னோர் உருவகத்தை, அதாவது கிறிஸ்து தம் மணவாட்டியாகிய சபையை மணப்பது என்ற உருவகத்தை, உள்ளே கொண்டுவருவதால் அது சற்று மறைக்கப்பட்டிருந்தாலும்:

கிறிஸ்து அவளுக்காக [தம் மணவாட்டிக்காக/தம் சரீரத்துக்காக] தம்மைத்தாமே ஒப்புக்கொடுத்தார்; அவளை [தம் மணவாட்டியை/தம் சரீரத்தை] வசனத்தைக்கொண்டு தண்ணீர் முழுக்கினால் சுத்திகரித்த பின், அவளை [தம் மணவாட்டியை/தம் சரீரத்தை] பரிசுத்தமாக்கும்படிக்கும், கறையோ சுருக்கமோ இதுபோன்ற வேறெதுவுமோ இல்லாமல், பரிசுத்தமும் குற்றமற்றதுமான மகிமையுள்ள சபையாக அவளை [தம் மணவாட்டியை/தம் சரீரத்தை] தமக்கு முன்பாக நிறுத்தும்படிக்குமே அப்படிச் செய்தார். அப்படியே கணவர்களும் தங்கள் சொந்த மனைவிகளைத் தங்கள் சொந்தச் சரீரங்களைப் போல நேசிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்; தன் மனைவியை நேசிக்கிறவன் தன்னைத்தானே நேசிக்கிறான். ஏனெனில் ஒருவனும் ஒருபோதும் தன் சொந்த மாம்சத்தைப் பகைக்கவில்லை; கர்த்தர் சபையைப் போஷித்துப் பராமரிப்பதுபோலவே, அவனும் அதைப் போஷித்துப் பராமரிக்கிறான்.

பார்க்கிறீர்களா? இந்த முழுப் பகுதியிலும் பவுல் அழுத்தத்தை அதிகாரத்தின்மேல் அல்ல, ஊழியத்தின்மேலும் பராமரிப்பின்மேலும் வைக்கிறார். கணவன் மனைவியின் தலை என்று அவர் சொல்லும்போது, கணவர்கள் தங்கள் மனைவிகள்மேல் தங்கள் அதிகாரத்தைச் செலுத்த வேண்டும் என்று அவர் கருதவில்லை. நம்மில் ஒவ்வொருவரும் தன் சொந்தச் சரீரத்துக்குச் சேவை செய்வதுபோலவே, கணவர்கள் தங்கள் மனைவிகளுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும் என்றே அவர் கருதுகிறார்.

வசனங்கள் 21-30-இல் இந்த மூன்று அடுக்கு உருவகத்தை (தலை-சரீரம்; கணவன்-மனைவி; கிறிஸ்து-சபை) விளக்கிய பின், பவுல் இன்னும் ஓர் அடுக்கைச் சேர்க்கிறார்: வீழ்ச்சிக்கு முன் ஆதாமும் ஏவாளும் ஒன்றாக இருந்த நிலை. இது அவர் வரையும் சித்திரத்தைச் சிக்கலாக்கினாலும், ஓர் அற்புதமான எண்ணத்தை வெளிப்படுத்துகிறது: “இதினிமித்தம் புருஷனானவன் தன் தகப்பனையும் தாயையும் விட்டு, தன் மனைவியுடனே இசைந்திருப்பான்; அவர்கள் இருவரும் ஒரே மாம்சமாயிருப்பார்கள்.” இந்த இரகசியம் பெரியது; நான் கிறிஸ்துவைப் பற்றியும் சபையைப் பற்றியும் சொல்லுகிறேன்” (வச. 31-32). கணவன் தலை, அவனுடைய மனைவி சரீரத்தின் மற்றப் பகுதி என்ற தம் உவமையின் மூலம், ஆதாமுக்கும் ஏவாளுக்கும் இடையிலான முதல் திருமணத்தைப் பவுல் திரும்பிப் பார்க்கிறார் – அவர்கள் முதன்முறையாக உருவகமான ஒரு “ஒரே மாம்ச ஐக்கியத்தை” அனுபவித்த அந்த நேரத்தை. 4-ஆம் அதிகாரத்தில் நாம் ஏற்கெனவே கண்டதுபோல, இந்த இணைப்பு அதிகாரத்தையும் கீழ்ப்படிதலையும் பற்றியது அல்ல, மகிழ்ச்சியான நெருக்கத்தையும் கூட்டுறவையும் பற்றியது. ஆகவே எபேசியர் 5-இல் தலை-சரீர் உருவகத்தின் மூலம் பவுல் வலியுறுத்துவது ஒரு கட்டளைச் சங்கிலியை அல்ல, ஓர் அன்பின் பிணைப்பையே.

தேவன் கணவனைத் தன் மனைவிக்குச் சேவை செய்யும்படி (அவளை வழிநடத்தும்படி அல்ல) அழைக்கிறார் என்ற எபேசியர் 5-இன் வாசிப்பிலிருந்து எழும் கடைசி ஒரு புரிதலைச் சேர்க்க விரும்புகிறேன்: இந்தப் பகுதியில், தன் மனைவியை வழிநடத்தும்படி கணவனுக்கு ஒரே ஓர் அறிவுறுத்தலும் இல்லை – இங்கே மட்டுமல்ல, முழுப் பரிசுத்த வேதாகமத்திலும் வேறு எங்குமே இல்லை! இந்த வாக்கியத்தைத் தயங்காமல் இன்னொரு முறை வாசியுங்கள். இது விளக்கத்தை அடிப்படையிலேயே மாற்றுகிறது.

இவையனைத்தும், எபேசியர் 5 ஒருவேளை தனக்குக் கீழ்ப்படியும் மனைவியின்மேல் கணவனுக்குள்ள அதிகாரத்தைப் பற்றியது அல்லவே அல்ல என்ற முக்கியமான முடிவுக்கு நம்மை இட்டுச் செல்கின்றன. மாறாக, கணவனும் மனைவியும் அன்போடு இணைந்து, ஒருவருக்கொருவர் சேவை

செய்து நன்மை செய்ய வேண்டும் என்பதைப் பவுல் தெளிவான உருவகங்கள் மூலம் வலியுறுத்துகிறார்.

அப்படியானால், கணவர்களும் மனைவிகளும் ஒருவரையொருவர் சரியாக ஒரே விதத்தில் நடத்த வேண்டும் என்று பவுல் அழைக்கிறாரா?

ஆம், இல்லை. ஆம், ஏனெனில் இருவரும் “ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படியும்படி” அழைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இங்கே கணவர்களிடம் மட்டுமே தங்கள் மனைவிகளை “நேசிக்க” வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டாலும், இருவரும் ஒருவரையொருவர் நேசிக்க வேண்டும் – வேறொர் இடத்தில் பவுல் மனைவிகளைத் “தங்கள் கணவர்களை நேசிக்கும்படி” வெளிப்படையாக அழைக்கிறார்.³³ ஆனால் இல்லை என்பதும் உண்மை; ஏனெனில் கிரேக்க-ரோம உலகின் சபைகளில் இவ்வளவு பல திருமணங்களில் தாம் கவனித்த வழக்கமான முறைகளைப் பவுல் மனதில் கொண்டிருந்திருக்கலாம்.

உதாரணமாக, கணவன் **kephalē** அல்லது வாழ்வின் ஊற்று என்று விவரிக்கப்படுகிறான் என்பதைக் கவனியுங்கள்; அப்படி இருக்கும்படி அவன் அழைக்கப்படவில்லை. பண்டைக் காலத்தில் மனைவிகள் பெரும்பாலும் இளையவர்களாகவும் குறைவாகக் கல்வி கற்றவர்களாகவும் இருந்தார்கள் என்ற உண்மையைப் பவுல் ஒருவேளை தொடுகிறார். அவர்கள் பிள்ளை வளர்ப்பில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள்; ஆகவே பொருளாதார மற்றும் பொருள் சார்ந்த தேவைகளுக்காகத் தங்கள் கணவர்களை முழுமையாகச் சார்ந்திருந்தார்கள். சார்ந்திருக்கும் ஒரு மனைவியை **kephalē** என்று அழைப்பதில் அர்த்தமே இருந்திருக்காது.

இதோடு இன்னொன்றும்: பவுலின் காலத்துக் கணவர்கள் இன்று நான் அறிந்திருக்கும் பல கணவர்களைப் போல ஏறக்குறைய இருந்திருந்தால், அவர்கள் (சராசரியாக) தங்கள் வாழ்க்கைத் துணைகளுக்காகத் தங்கள் உயிரைத் தியாகம் செய்ய மனைவிகளைவிடக் குறைவாகவே ஆயத்தமாக இருந்தார்கள்.³⁴ இந்தக் காரணத்தால், மனைவிகள் தங்கள் கணவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் – அதாவது, அவர்களுக்குத் தாழ்மையோடு சேவை செய்து நன்மை செய்ய வேண்டும் – என்று சொல்வதே போதுமானது என்று பவுல் கருதுகிறார். பின்னர் ஆண்களுக்கு மூன்று மடங்கு அதிகமாகச் சொல்லி, கிறிஸ்துவைப் போலத் தியாகம் செய்யும்படி அவர்களை வற்புறுத்துவதன் மூலம், அவர்களுடைய சுயநலத்தை அசைக்கத் தொடங்குகிறார். இது நிச்சயமாக எனக்குப் பொருந்துகிறது: என் திருமணத்தில், என் வாழ்க்கைத் துணைக்குத் தியாகத்தோடும் தாழ்மையோடும் சேவை செய்து அவளுக்கு நன்மை செய்யும்படி வேதவாக்கியங்களாலும் பரிசுத்த ஆவியின் தொடர்ச்சியான கிரியையாலும் மிக அதிகமாகத் தூண்டப்பட வேண்டியவள் ஜூலி (Julie) அல்ல, நானே. என் நண்பர் ஆண்ட்ரூ பார்ட்லெட் (Andrew Bartlett) தம்

முடிவில் சரியாக இருக்கிறார் என்று நான் ஊகிக்கிறேன்: “சுய அர்ப்பணிப்பில் முன்னே செல்லும்படி பவுல் கணவனை அழைக்கிறார். இது தன் கணவனைத் தன்னலமின்றி நேசிக்க வேண்டிய மனைவியின் கிறிஸ்தவக் கடமையிலிருந்து அடிப்படையில் வேறுபடவில்லை என்றாலும், நேசிக்க வேண்டிய கணவனின் பொறுப்பை அது தீவிரப்படுத்துகிறது.”³⁵

வசனம் 33-இல் பவுல் கணவர்களைத் தங்கள் மனைவிகளை “நேசிக்கும்படி” (அவர்களை வழிநடத்தும்படி அல்ல) வெளிப்படையாக அழைக்கிறார்; மனைவிகளையோ, குறிப்பாகத் தங்கள் கணவர்களை “மதிக்கும்படி” (அவர்களுக்குக் கீழ்ப்படியும்படி அல்ல) அறிவுறுத்துகிறார். மனைவிகளைத் தங்கள் கணவர்களை மதிக்கும்படியும், கணவர்களைத் தங்கள் மனைவிகளை நேசிக்கும்படியும் அவர் ஏன் அழைக்கிறார்? அன்றும் இன்றும் பெரும்பாலான பெண்களும் மதிக்கப்பட விரும்பினார்கள், பெரும்பாலான கணவர்களும் அன்பை விரும்பினார்கள் என்றாலும், தம் காலத்துப் பல ஆண்களுடையதும் பெண்களுடையதுமான வெவ்வேறு மனப்பாங்குகள் பற்றிப் பவுல் ஒருவேளை ஏதோ அறிந்திருந்தார்.

பார்வை 3-ஐ – அதாவது, தனக்குச் சமமான துணையின் ஊழியக்காரனாகக் கணவனை – நான் விவரிக்கும்போது, இந்தப் பார்வையின் வல்லமையை உணர்கிறேன். நேர்மையாகச் சொன்னால், இதுவே சரியான விளக்கமாக இருக்க வேண்டும் என்று நான் நம்புகிறேன்; ஏனெனில் இது மிகவும் உற்சாகமூட்டுவதாகவும் சவாலானதாகவும் இருப்பதை நான் காண்கிறேன். கணவன் அன்றாட முடிவெடுப்பவன் என்ற குரூடெமின் (Grudem) பார்வைக்கும் (இது மோசமானது என்று நான் கருதுகிறேன்), அரிதான சூழ்நிலைகளில் கணவன் தீர்மான வாக்கை அளிக்கிறான் என்ற கெல்லர் தம்பதியரின் (Keller) பார்வைக்கும் (இது சிறந்தது, ஆனால் இன்னும் சிக்கலானது, அதோடு முரண்பாடானது என்று நான் கருதுகிறேன்) மாறாக, இந்தப் பார்வை நல்லதாகவும் மிகவும் நடைமுறைக்கு ஏற்றதாகவும் இருப்பதை நான் காண்கிறேன்.

ஆனால், தங்கள் கணவர்களில் ஏதோ ஒரு வகையான அதிகாரத்தை எபேசுலிலுள்ள மனைவிகள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று பவுல் இந்தப் பகுதியில் உண்மையிலேயே குறிப்பிட விரும்பியிருந்தால் – கணவர்களை அன்பான தியாகத்துக்கு அழைப்பதன் மூலம் அதை அவர் மீண்டும் சமன்செய்தாலும் – என்ன? எப்படியிருந்தாலும், தேவன்/இயேசுவுக்கும் நமக்கும் இடையே நிச்சயமாகத் தர வேறுபாடு இருக்கும் தெய்வீகத் திருமணத்தோடு திருமணத்தை ஒப்பிடுவதே, திருமண உறவில் ஒரு படிநிலையை நினைக்க வைக்கிறது. இந்தப் பகுதியைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள உறுதியாகத் தீர்மானித்து, இதைப் பற்றி நான் இன்னும்

சிந்தித்தேன். வேதாகம விளக்கத்தின் முக்கியமான எல்லாக் கொள்கைகளையும் இந்தப் பணிக்கு நான் பயன்படுத்தியிருக்கிறேனா என்று என்னையே கேட்டுக்கொண்டேன் – அப்படிச் செய்யவில்லை என்று பின்னர் கண்டுகொண்டேன்.

பார்வை 4: மீட்கப்பட்ட *paterfamilias*-ஆகக் கணவன்

ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டதுபோல, பரிசுத்த வேதாகமத்தைப் புரிந்துகொண்டு பொருத்த நாம் முயலும்போது நாம் செய்யும் மிகப் பொதுவான தவறுகளில் ஒன்று, அதன் வெவ்வேறு பகுதிகள் நேரடியாக நமக்கே எழுதப்பட்டவை என்று கற்பனை செய்வதே. ஆனால் அப்படி அல்ல: **அவை நமக்காக எழுதப்பட்டிருக்கலாம், ஆனால் நமக்கு எழுதப்படவில்லை.** முதல் வாசகர்களின் சூழ்நிலையைப் புரிந்துகொண்டு, அவர்கள் அந்த வார்த்தைகளை எப்படிப் புரிந்துகொண்டார்கள் என்பதை அறிந்தால் மட்டுமே, முற்றிலும் வேறுபட்ட ஒரு சூழ்நிலையில் அல்லது கலாச்சாரத்தில் வாழும் நாம், உரையிலிருந்து நமக்கான ஒரு பொருளைப் பெறத் தொடங்க முடியும். பல உரைகளில், பெரும்பாலான உரைகளில் இல்லாவிட்டாலும், நம் இன்றைய சூழ்நிலை முதல் வாசகர்களுடையதோடு ஒப்பிடக்கூடியது; இதனால் இந்தப் பணி எளிதாகிறது. ஆனால் அவர்களுடைய சூழ்நிலை நம்முடையதிலிருந்து மிகவும் வேறுபட்டிருந்தால் என்ன?

இன்றைய கிறிஸ்தவர், வேறுபாடுகளின் ஒரு “ஆற்றால்” (உதாரணமாக மொழி, கலாச்சாரம், வாழ்க்கைச் சூழ்நிலைகள் ஆகியவற்றில்) வேதாகமத்தின் முதல் கேட்போரிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறார். அவர்களுடைய சூழலிலுள்ள பொருளிலிருந்து நம் சொந்தச் சூழலிலுள்ள பொருளுக்கு நேரடியாகச் செல்வதை இந்த ஆறு தடுக்கிறது. நாம் நிச்சயமாக அதே பெரிய வரலாற்றின் பகுதியாக இருக்கிறோம்; ஆனால் அந்த வரலாற்றில் நம் இடம் நம் ஆவிக்குரிய முன்னோர்களுடையதிலிருந்து அடிக்கடி வேறுபடுகிறது. சில சமயங்களில் ஆறு அகலமாக இருக்கிறது; அதைக் கடக்க ஒரு நீண்ட பாலம் தேவை. சில சமயங்களில் அது நாம் எளிதாகக் கடந்துவிடக்கூடிய ஒரு குறுகிய ஓடை. உரையிலுள்ள கொள்கைகளை நமக்குப் பொருந்தக்கூடியவையாக்க அதன்மேல் ஒரு பாலம் கட்ட முயலும் முன், ஆறு எவ்வளவு அகலமானது என்பதை நாம் அறிய வேண்டும்.³⁶

எபேசியர் நிருபம் 5-ஆம் அதிகாரத்தின் படிப்புக்கு இந்த விளக்கத் திறவுகோலைப் பயன்படுத்தியபோது, என் தவறையும், இந்த உரை பற்றிய யாருடைய எழுத்துகளை நான் வாசித்திருந்தேனோ அவர்களில் ஏறக்குறைய எல்லோருடைய தவறையும் கண்டுகொண்டேன்: எபேசியர் 5 நாம் எளிதாகக்

கடந்துவிடக்கூடிய ஒரு குறுகிய ஓடை என்று நாம் எடுத்துக்கொள்கிறோம்; உண்மையில் அது கடக்க ஒரு நீண்ட பாலம் தேவைப்படும் அகலமான ஆறு.

விளக்குகிறேன். எபேசு சபையிலிருந்த தம்பதியர் ஏறக்குறைய நவீனத் தம்பதியரைப் போலவே இருந்தார்கள் என்று நாம் எடுத்துக்கொள்கிறோம். பவுல் நம்மையும் நம் இன்றைய திருமணங்களையும் “பார்த்து”, அதனால் இந்த நிருபத்தை நமக்கு எழுதுகிறார் என்று கற்பனை செய்கிறோம். ஆனால் உண்மையில் அவர், நம்முடையவற்றிலிருந்து தெளிவாக வேறுபட்ட, முதலாம் நூற்றாண்டுக் கிரேக்க-ரோம உலகின் திருமணங்களைக் குறிப்பிடுகிறார். அந்த உலகில், குடும்பங்கள் வேலைக்குச் செல்லும் இரண்டு பெற்றோர், இரண்டு பிள்ளைகள், ஒரு நாய், ஒரு பூனை என்று அமைந்திருக்கவில்லை. பெரும்பாலும் ஒரு குடும்பம், தன் மனைவி, தன் பிள்ளைகள், சில சமயங்களில் தன் அடிமைகள் ஆகியோர்மேல் ஆட்சி செய்த ஓர் ஆணை – *paterfamilias*-ஐ – மையமாகக் கொண்டிருந்தது. அரிஸ்டாட்டிலின் (Aristoteles) போதனைப்படி, குடும்பங்கள் படிநிலையாக ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டிருந்தன – அந்தக் கலாச்சாரத்தில் ஒரு குடும்பத்தை நடத்துவதற்கான மிகச் சிறந்த வழி இதுவே. (வயதுவந்த ஆண் இல்லாதபோது மட்டுமே பெண் குடும்பத்தின்மேல் ஆட்சி செய்பவளானாள்.) நான் வேண்டுமென்றே “ஆட்சி செய்பவள்” என்று சொல்கிறேன்: அரிஸ்டாட்டில் சொன்னார்: “ஒரு குடும்பத்தின்மேலான ஆட்சி ஒரு முடியாட்சி”³⁷ – கணவனும் தகப்பனும்மானவனே அரசன்.

முந்தைய பத்தியில் நான் பிள்ளைகளையும் அடிமைகளையும் குறிப்பிட்டபோது, எனக்குத் தெளிவானதுபோலவே உங்களுக்கும் ஒருவேளை ஏதோ ஒன்று தெளிவாகியிருக்கலாம். எபேசியர் 5:22-33-இலுள்ள கணவன்-மனைவி உறவு, பவுல் பேசும் மூன்று உறவு ஜோடிகளில் முதலாவது. அடுத்த இரண்டும் உடனே தொடர்ந்து வருகின்றன: பெற்றோர்-பிள்ளைகள் (6:1-4), எஜமான்கள்-அடிமைகள் (6:5-9). நான் முன்பு கவனிக்கத் தவறியது இதுவே: ஆண்கள், பெண்கள், பிள்ளைகள், அடிமைகள் ஆகியோரின் படிநிலையைக் கொண்ட, பல அடுக்குகளுள்ள இந்தப் பண்டைய குடும்பங்களுக்குப் பவுல் சுவிசேஷத்தைப் பொருத்துகிறார். கணவர்களுக்கு, அவர்களுடைய மனைவிகளுக்கு மறுக்கப்பட்ட உரிமைகளும் சலுகைகளும் சுதந்திரங்களும் இருந்தன.³⁸ அதிகாரம் அவர்களிடம் இருந்தது; வருமானத்தின் பெரும்பகுதியை அவர்களே ஈட்டினார்கள். பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில், தங்கள் சார்பில் செயல்படும் ஓர் ஆண் இல்லாமல் பெண்கள் சொத்து வைத்திருக்கவோ, வியாபாரம் செய்யவோ, சட்ட அல்லது நிதிப் பரிவர்த்தனைகளை நடத்தவோ முடியவில்லை.

மத்தியதரைக் கடல் பகுதிச் சமூகத்தில், ஆண்களின் சராசரித் திருமண வயது முப்பது; பெண்களுடையதோ பதினெட்டு அல்லது அதற்கும் குறைவு. ஓர் ஆண்

திருமணம் செய்தபோது, பொதுவாக அவன் ஏற்கெனவே உலக அனுபவம் உள்ளவனாக, சமூகத்தில் எப்படி வாழ்வது என்று அறிந்தவனாக இருந்தான். அவன் சமூக ரீதியாகவும் பொருளாதார ரீதியாகவும் செயல்படும் திறனுள்ள நபர். ஒரு பெண்ணோ இன்னும் ஒரு சிறுமி; கதவு தட்டப்பட்டால் வீட்டு வாசலுக்குப் போகவும்கூட அவளுக்கு அனுமதி இல்லை. ஒரு சாதாரணப் பெண், பிள்ளை பெறும் வயதுக் காலத்தில் ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு இரண்டு ஆண்டுகளுக்கும் அல்லது முப்பது மாதங்களுக்கும் ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றாள். அவள் எப்போதும் “வெறுங்காலோடும் கர்ப்பமாகவும்” வீட்டிலேயே இருந்தாள். முந்தைய பிள்ளை பால்மறந்தவுடனே அவள் மீண்டும் கர்ப்பமானாள்.³⁹

பெரும்பாலான பெண்கள் வீட்டுக் கடமைகளைத் தவிர வேறு கல்வி எதையும் பெறவில்லை. அவர்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் முழுமையாகச் சார்ந்திருந்தார்கள்; ஓர் ஆணின் – தங்கள் தகப்பனின், அல்லது ஒருவேளை தங்கள் பாதுகாவலரின், பின்னர் தங்கள் கணவனின் – ஆட்சியின்கீழ் இருந்தார்கள். பிள்ளைகளுக்கும் அடிமைகளுக்கும் மனைவிகளுக்கும் கீழ்ப்படிதலே நியதியாக இருந்தது. இந்தச் சூழலிலும் இந்தக் கலாச்சாரத்திலும், *paterfamilias* ஆட்சி செய்ய வேண்டும், யாருக்கும் தாழ்மையோடு சேவை செய்யக்கூடாது – குறிப்பாகத் தனக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களுக்கு; மாறாக அவர்களே *paterfamilias*-க்குச் சேவை செய்ய வேண்டியிருந்தது. அரிஸ்டாட்டிலும் இப்படியே கண்டார்: “இயல்பாகவே ஆண் பெண்ணைவிடக் கட்டளையிடுவதற்கு அதிகத் தகுதியுள்ளவன் ... இந்தச் சமயின்மை நிரந்தரமானது ... ஓர் ஆணின் தைரியம் கட்டளையிடுவதில் வெளிப்படுகிறது, ஒரு பெண்ணுடையது கீழ்ப்படிவதில்.”⁴⁰

பின்வருவதைக் கவனியுங்கள்: மூத்த ஆண் மற்ற எல்லோர்மேலும் ஆட்சி செய்யும் ஒரு குடும்ப அமைப்பைப் பவுல் உருவாக்கவில்லை; சீசர் ரோமப் பேரரசின் ஆட்சியாளராக இருக்கும் ஓர் அரசாங்க அமைப்பை அவர் நியமிக்காததுபோலவே. அவர் இந்த நிலைமைகளைப் பற்றிப் பேசுகிறார், அவ்வளவே; நிலவும் சமூக அமைப்புகளுக்குள்ளேயே செயல்பட முயல்கிறார் – அவற்றை உடனே கவிழ்க்க விரும்பாமல், அவற்றை மேம்படுத்தும் வழிகளைக் கண்டுபிடிப்பதன் மூலம். இன்று ஒரு புதிய கலாச்சாரத்துக்குள் நுழையும் ஒவ்வொரு நல்ல மிஷனரியையும் போல, பவுல் தம்மால் முடிந்த இடங்களில் தம்மைத் தகவமைத்துக்கொண்டார் – அதை அவர் இலட்சியமானதாகக் கருதாவிட்டாலும்.

சுவிசேஷம் பண்டைய குடும்பத்தைச் சந்திக்கிறது

பவுலின் இடத்தில் நீங்கள் இருந்திருந்தால், உங்கள் சபையிலுள்ள படிநிலையாக அமைந்த இந்தக் குடும்பங்களுக்கு எப்படி ஆலோசனை கூறியிருப்பீர்கள்? எபேசுவின் குடும்பங்களுக்கு அவர்களுடைய அன்றைய சூழலில் ஆலோசனை கூறும்போது பவுல் பயன்படுத்தும் மூன்று உத்திகளைப் பார்ப்போம்.

முதலாவது: குடும்பத்துக்குள்ளான எல்லா உறவுகளையும் பவுல் சுவிசேஷத்தின் வெளிச்சத்தின்கீழ் வைக்கிறார். மனைவிகளும் கணவர்களும் ஒருவரோடொருவர் "கிறிஸ்துவுக்குப் பயப்படுகிற பயத்தோடே" பழக வேண்டும் என்று அவர் வழிநடத்துகிறார்; ஒவ்வோர் அறிவுறுத்தலையும் கிறிஸ்துவைக் குறிக்கும் சொற்றொடர்களுக்குள் வைக்கிறார்: "கர்த்தருக்குக் கீழ்ப்படிகிறதுபோல", "கிறிஸ்துவும் ... போல", "கிறிஸ்து", "கிறிஸ்து ... செய்கிறதுபோல", "நான் கிறிஸ்துவைப் பற்றியும் ... சொல்லுகிறேன்". பெற்றோரும் பிள்ளைகளும், எஜமான்களும் அடிமைகளும் தங்கள் பரஸ்பர உறவுகளைப் புதிதாகச் சிந்திக்கும்படி தூண்டவும் அவர் இதே அணுகுமுறையைப் பின்பற்றுகிறார். ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு இரண்டாவது சொல்லும் "கிறிஸ்து" அல்லது "கர்த்தர்" என்பதுபோலத் தோன்றுகிறது. எல்லோரும் – மனைவிகளும் கணவர்களும், பிள்ளைகளும் பெற்றோரும், அடிமைகளும் எஜமான்களும் – மற்றவர்களோடு தாங்கள் உறவாடும் விதத்தைக் கிறிஸ்துவோடு தங்களுக்குள்ள உறவின் வெளிப்பாடாகக் காண உதவப் பவுல் திறமையாக முயல்கிறார்.

இரண்டாவது: *paterfamilias*-களின் சுயநலமும் அதிகாரத் தோரணையுமுள்ள நடத்தையைப் பவுல் வெளிப்படையாகக் கண்டிக்கிறார். குடும்பத்துக்குள்ளான பங்குகளை வரையறுத்த பண்டைய சட்டத் தொகுப்புகளில், *paterfamilias*-கள் ஆட்சி செய்ய வேண்டும் என்றும், மற்ற எல்லோரும் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்றும் சொல்லப்பட்டது. இந்தச் சட்டங்களின் அழுத்தம் பெரும்பாலும், தங்கள் நடத்தையைக் கட்டுக்குள் வைக்க வேண்டிய கீழ்நிலையிலிருந்தவர்கள்மேலேயே இருந்தது. ஆனால் பவுல் மேம்படுத்திய "சட்டத் தொகுப்பு" இதுவரை நடந்திராத ஒன்றைச் செய்கிறது: இந்த ஒவ்வோர் உறவிலும் அது தன் மிகப் பெரிய கவனத்தைக் கணவர்கள்/பெற்றோர்/எஜமான்கள் (மூன்று நிலைகளிலும் சம்பந்தப்பட்டிருப்பது அதே ஆண்!) மேல் செலுத்துகிறது – அவர்கள் தங்கள் நடத்தையை மாற்றும்படி. கலாச்சார நிலைமைகளின் காரணமாக *paterfamilias* எப்படையும் ஆட்சி செய்கிறான் என்பதை எடுத்துக்கொண்டு, இப்போது தன் மனைவிக்காகத் தன் உயிரைக் கொடுக்கும்படியும், தன் பிள்ளைகளைக் கோப்படுத்தாதிருக்கும்படியும், தன் அடிமைகளைப்

பயமுறுத்தாதிருக்கும்படியும் அவனை அழைக்கிறார். அந்தக் காலத்தில் இது நிச்சயமாக முற்றிலும் புரட்சிகரமான ஓர் அழைப்பு. கணவர்களுக்குத் தங்கள் மனைவிகளின் உயிர்மேலும் சாவின்மேலும் அதிகாரம் இருந்த ஒரு கலாச்சாரத்தில், தங்கள் மனைவிகள் நலமாக இருக்கும்படி தங்கள் அதிகாரத்தைக் கைவிடவும், தேவைப்பட்டால் சாகவும்கூடப் பவுல் கணவர்களை அழைக்கிறார்.

மூன்றாவது: மனைவி, பிள்ளைகள், அடிமைகள் ஆகியோர் *paterfamilias*-க்குக் கீழ்ப்படிவதை மென்மையாக்கவும் புதிதாக ஒழுங்குபடுத்தவும் பவுல் சுவிசேஷத்தைப் பயன்படுத்துகிறார். அவர்களைக் கலகத்துக்கு அழைக்காமல், *அவர்களுடைய சூழ்நிலையில்* சுவிசேஷம் எந்த வகையான கீழ்ப்படிதலை உருவாக்க முடியும் என்பதை அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார். மனைவியைப் பொறுத்தவரை, நாம் கண்டதுபோல, இதன் பொருள்: அவள் தன் கணவனின் அதிகாரத்துக்கு மனமில்லாமல் கீழ்ப்படியாமல், கிறிஸ்துவுக்குத் தாழ்மையோடு சேவை செய்து அவருக்குப் பிரியமாக நடக்க விரும்புவதுபோலவே, தன் கணவனுக்கும் தாழ்மையோடு சேவை செய்து அவனுக்குப் பிரியமாக நடக்க வேண்டும்.

பவுலின் போதனை அற்புதங்களைச் செய்தது.

paterfamilias-ஐக் கடுமையாகக் கடிந்துகொண்டு, பின்னர் ஓர் ஆணாதிக்கச் சமூகத்தின் மிகப் பலவீனமானவர்களிடம் – மனைவிகள், பிள்ளைகள், அடிமைகள் ஆகியோரிடம் – அன்போடு திரும்பியதன் மூலம், ஆதிச் சபை அதிகாரமற்றவர்களைக் கூட்டம் கூட்டமாக ஈர்க்கும்படி பவுல் செய்தார். புறஜாதி விமர்சகரான செல்சஸ் (Celsus) இரண்டாம் நூற்றாண்டில், “கிறிஸ்தவம் பெண்களுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் அடிமைகளுக்குமான ஒரு மதம்” என்ற வார்த்தைகளால் சபையை ஏளனம் செய்தார்.⁴¹

குடும்பத்துக்குள்ளான உறவுகள் பற்றிய பவுலின் அணுகுமுறை அன்றைய கலாச்சாரத்துக்கு முற்றிலும் புதியது. அவர் பழைய படிநிலையை ஒழிக்கவில்லை; ஆனால் அதைத் தெய்வீக இலட்சியமாகப் பராமரிக்கவும் விரும்பவில்லை. மாறாக, அதன் முழு அமைப்பும் சுவிசேஷத்துக்குள் வைக்கப்படுவது மட்டுமல்லாமல், இறுதியில் அதற்குள் கரைந்துபோகும் விதத்தில் – நம் காலத்தில் நடந்திருப்பதுபோலவே – அவர் அதைக் கீழறுக்கிறார்.

ஆனால் அந்தப் பண்டைக் காலத்தில், ஒரு கிறிஸ்தவக் குடும்பத்தைச் சந்தித்த எந்தப் புறஜாதியாரும், பவுல் ரோமச் சட்டத்தைக் கீழறுக்க அல்லது எளிய சமத்துவக் குடும்ப அமைப்புகளை அறிமுகப்படுத்த விரும்பினார் என்று நினைத்திருக்க மாட்டார். மீட்கப்பட்ட *paterfamilias*-இடம் அவருடைய

கவனத்தை ஈர்த்திருப்பவை: முதலாவதாக, தான் வழிநடத்தியவர்களை அவன் அன்போடு கவனித்துக்கொண்டு அவர்களுக்காகத் தியாகம் செய்த அசாதாரணமான விதம்; இரண்டாவதாக, அவனுடைய மனைவி, பிள்ளைகள், அடிமைகள் ஆகியோரின் மகிழ்ச்சி.

பவுல் கட்டுப்பாடற்ற சமத்துவக் கோட்பாட்டைப் போதிக்கிறார் என்று எடுத்துக்கொள்ளும் பார்வை 3-க்கு மாறாக, இந்தப் பார்வை இப்படி எடுத்துக்கொள்கிறது: பவுல் கணவனை மனைவியின் தலை என்று அழைக்கும்போது, கணவனுக்கு மனைவியின்மேல் அதிகாரம் உண்டு என்ற கலாச்சார நியதிகளை அவர் ஏற்றுக்கொள்கிறார். அதோடு, கணவன் மனைவி உறவைக் கிறிஸ்துவுக்கும் சபைக்கும் இடையிலான உறவோடு அவர் ஒப்பிடும்போது, ஒருவர் மற்றவருக்குப் “பொறுப்பு” என்பதை அவர் குறிப்பிடுகிறார் என்றும் அது பொருள்படலாம். ஆனால் *paterfamilias* பொறுப்பைச் சுமக்கிறான் என்று அவர் எடுத்துக்கொண்டாலும், எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லாக் கலாச்சாரங்களிலும் கணவன் தன் மனைவியிடம் ஏற்க வேண்டிய ஒரு வகையான “பங்காக” அல்லது அந்தஸ்தாக அவர் இதை எந்த விதத்திலும் விதிக்கவில்லை. மாறாக: பெண்ணின்மேலான ஆணின் கலாச்சார அதிகாரத்தை இலட்சியமாகச் சித்தரிப்பதிலிருந்து வெகு தொலைவில், அவர் அதைச் சுவிசேஷத்தின் மூலம் தணிக்க முயல்கிறார்.

ஜான் பைப்பரின் வாதம் மறுக்கப்படுகிறது

சில நிரப்புக் கோட்பாட்டாளர்கள் இப்படி ஓர் எதிர்வாதத்தை முன்வைக்கிறார்கள்: பவுல் கணவனின் அதிகாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, அதைச் சபையோடு கிறிஸ்துவுக்குள்ள உறவோடு இணைக்கிறார் என்று நாம் எடுத்துக்கொண்டால், கணவன்-மனைவியின் தலைமைத்துவம்-கீழ்ப்படிதலை அவர் நிச்சயமாக இலட்சியமாக அறிவித்து, இவ்வாறு நிரந்தரமாக்குகிறார். மீட்கப்பட்டதும் அதே நேரத்தில் படிநிலையானதுமான கிறிஸ்தவத் திருமணம் சுவிசேஷத்தை உலகத்தின் கண்முன் காட்டுகிறது என்று பைப்பர் (Piper) சொல்கிறார் (இதைப் பற்றி ஒரு புத்தகமும் எழுதினார்). அவர் எழுதுகிறார்: “இணங்கி நடக்கும், சார்ந்திருக்கும் தன் மனைவியின்மேல் கணவனின் அன்பான தலைமைத்துவம், கிறிஸ்துவுக்கும் சபைக்குமான ஒரு சித்திரம். கணவன் தன் தலைமைப் பங்கை இழந்தால், இது இனிமேலும் அப்படி இருப்பதில்லை.”⁴²

அவருடைய வாதம் மூன்று விதங்களில் தவறானது. முதலாவது: அடிமைகள் தங்கள் கர்த்தராகிய கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்படிவதுபோலத் தங்கள் எஜமான்களுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்று அடிமைகளிடம் சொல்லும்போது, குடும்பத்திலுள்ள அடிமைத்தனம் பற்றியும் பவுல்

இதுபோன்றதையே சொல்கிறார். பைப்பரின் வாதத்தின்படி, நம் கர்த்தராகிய இயேசுவுக்கு நாம் அடிபணிவதன் “அழகை” உலகத்துக்குக் காட்டுவதற்காகத் தேவன் எஜமான்-அடிமை உறவை உண்டாக்கியிருக்க வேண்டும். இல்லை! இரண்டு நிலைகளிலும் பவுல், உண்மையானதும் ஆனால் அவசியமாக இலட்சியமானதல்லாததுமான ஒரு சூழ்நிலைக்குச் சுவிசேஷத்தைப் பொருத்துகிறார்.

இரண்டாவது: ஒரு திருமணத்திலுள்ள படிநிலை அல்ல, அப்படிப்பட்ட ஒரு திருமணத்தின் மீட்பே சுவிசேஷத்தை விளக்குகிறது. இந்தப் பகுதியில் பவுல் வலியுறுத்துவது படிநிலையை அல்ல; ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிதலில் தனக்கு இணங்கி நடக்கும், தான் நெருக்கமான உறவைப் பேணும் தன் மனைவிக்குக் கணவன் செய்யும் சேவையையே. இது ஒரு படிநிலைத் திருமணத்தைவிடப் பரஸ்பரத்தின்மேல் அமைந்த ஒரு திருமணத்தில் நிச்சயமாக இன்னும் நன்றாக வெளிப்பட முடியும். பார்வை 3-இன்கீழ் விளக்கப்பட்டதுபோல, இயேசுவைச் சபையின் கர்த்தராக அல்ல, அதன் இரட்சகராகவும் பராமரிப்பவராகவும் முன்னிறுத்துவதன் மூலம், பவுல் **kephalē** என்ற சொல்லின் தம் பயன்பாட்டைத் துல்லியப்படுத்துகிறார்.

மூன்றாவது: தம் சபையின்மேல் இயேசுவுக்குள்ள ஆட்சியைத் தேவன் திருமணங்களின் மூலம் உலகத்துக்குத் தெளிவாக்க விரும்புகிறார் என்று நாம் எடுத்துக்கொண்டால், எந்தப் படிநிலைத் திருமணமும் ஒருபோதும் போதுமான அளவு படிநிலையாக இருக்க முடியாது. இயேசு தம் சபையின் கர்த்தர்; ஆனால் ஒரு கணவன் நிச்சயமாகத் தன் மனைவியின் கர்த்தர் அல்ல.

பைப்பரின் வாதத்திலுள்ள பலவீனங்கள் இருந்தபோதிலும், **கிறிஸ்தவத் திருமணம் சுவிசேஷத்தின் ஏதோ ஒன்றைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும் என்பதில் நான் அவரோடு உடன்படுகிறேன்.** இயேசு நம்மை நேசித்ததுபோல நாம் ஒருவரையொருவர் தியாகத்தோடு நேசிப்பதன் மூலம் நாம் இயேசுவின் சீஷர்கள் என்பதை, எந்தக் கிறிஸ்தவ ஐக்கியத்தையும் போலவே ஒரு கிறிஸ்தவத் திருமணமும் உலகத்துக்குக் காட்ட முடியும். பரஸ்பரத்தின்மேல் அமைந்த திருமணங்கள், படிநிலையாக அமைந்த திருமணங்களைப் போலவே – இன்னும் நன்றாக இல்லாவிட்டாலும் – இதைச் செய்ய முடியும். ஒரு கிறிஸ்தவத் திருமணம் இன்னொன்றையும் நன்றாகப் பிரதிபலிக்க முடியும்: கிறிஸ்துவோடு நமக்குள்ள நிலையானதும் நெருக்கமானதுமான இணைப்பு. பவுல் பயன்படுத்தும், அவர் “ஒரே மாம்சம்” என்று அழைக்கும் தலை-சரீர உவமை, ஆழமான, அன்பான ஓர் உடன்படிக்கை உறவையும், உயிருள்ள, உயிரம் ரீதியான ஒரு பிணைப்பையும் சுட்டிக்காட்டுகிறது. ஒரு தலைவன் தனக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களிடமிருந்து பிரிவது என்ற எண்ணம் அவ்வளவு

விநோதமாகத் தோன்றாத நிலையில், ஒரு தலை தன் சரீரத்திலிருந்து பிரிக்கப்படுவது என்ற எண்ணம் ஆழ்ந்த திகிலூட்டுவதாக இருக்கிறது.

எபேசியர் 5-இல் நாம் எங்கே தவறுகிறோம்

தம் 800 பக்கப் புத்தகத்தில், முதலாம் நூற்றாண்டுத் திருமணங்களுக்கும் இன்றைய திருமணங்களுக்கும் இடையிலான மாபெரும் வேறுபாட்டை ஒருமுறைகூடக் குறிப்பிடாமல், திருமணத்தில் மனைவியின் கீழ்ப்படிதலுக்காகக் குருடெம் தீவிரமாக வாதிடுகிறார்.⁴³ கெல்லர் தம்பதியருக்கும் இதுவே பொருந்தும்: எபேசியர் 5 பற்றிய தங்கள் விரிவான ஆய்வில் அவர்கள் இந்த அம்சத்துக்கு எந்தக் கவனமும் செலுத்தவில்லை; அன்றைய திருமணச் சூழ்நிலையைப் பற்றியும் பேசவில்லை. ஒருமுறைகூட இல்லை. இது ஒரு தவறு: அவர்கள் ஓர் அகலமான ஆற்றை ஒரு குறுகிய ஓடையைப் போல நடத்துகிறார்கள்.

பண்டைய குடும்ப அமைப்பை அழியாததாக்குவது பவுலின் நோக்கம் அல்ல. மாறாக, நம்முடையதிலிருந்து மிகவும் வேறுபட்ட, தனித்துவமான ஒரு கலாச்சாரச் சூழ்நிலைக்கு அவர் சுவிசேஷத்தைப் பொருத்துகிறார். பெரும்பாலான வயதுவந்த பெண்கள் ஆண்களைப் போலவே கல்வி கற்றவர்களாக, தங்கள் கருவுறுதலைக் கட்டுப்படுத்துபவர்களாக, பொருளாதார ரீதியாகச் சுதந்திரமானவர்களாக இருக்கும், ஓர் ஆண் அவர்களுக்கு மேலே இருக்க வேண்டிய சமூகத் தேவை இல்லாத என் உலகத்தைப் பவுல் நோக்கிப் பேசவில்லை. இவையனைத்தும் வேறொரு வகையான திருமணத்தைச் சாத்தியமாக்குகின்றன.

அடுத்த கேள்வி: அவர்களுடைய சூழ்நிலைக்கும் நம்முடையதுக்கும் இடையே மிக அகலமான ஓர் ஆறு இருக்கிறது என்பதை இப்போது நாம் உணர்ந்திருக்கும் நிலையில், உரையிலுள்ள கொள்கைகளை நமக்குப் பொருந்தக்கூடியவையாக்க அதன்மேல் எப்படி ஒரு “பாலம்” கட்ட முடியும்? அல்லது வேறு விதமாகக் கேட்டால்: இனிமேலும் கண்டிப்பான படிநிலையாக அல்ல, சமத்துவமாக இருக்கும் நம் சமூகத்தின் இன்றைய திருமணங்களுக்குப் பவுல் என்ன சொல்லியிருப்பார்? நான் பின்வருவதை முன்வைக்கிறேன்:

நம் திருமணத்தில் கிறிஸ்துவை மையத்தில் வைக்க வேண்டும் என்று அவர் நமக்குச் சொல்வார். ஒருவரையொருவர் “பார்க்கும்”, ஒருவரோடொருவர் பழகும், சேர்ந்து செயல்படும், ஒருவரையொருவர் மதிக்கும் நம் விதம், கிறிஸ்துவோடு நமக்குள்ள முதன்மையான உறவால் வடிவமைக்கப்பட வேண்டும். நாம் ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிய வேண்டும், நம் தனித்தன்மையையும் சுயநலத்தையும் களைந்துவிட வேண்டும், வீழ்ச்சிக்கு முன் ஏதேன் தோட்டத்தில் வாழ்ந்து காட்டப்பட்டதுபோன்ற நெருக்கமான “ஒரே

மாம்ச" உறவை நாட வேண்டும். சராசரியாக ஆண்கள், சராசரியாக அதிக உறவு சார்ந்தவர்களும் ஆகவே ஆண்களைவிட அதிகமாக மற்றவர்களை நோக்கியவர்களுமான பெண்களைவிட, அதிகத் தனித்தன்மையுள்ளவர்கள், ஆகவே அதிகத் தன்னை மையப்படுத்துபவர்கள் என்று நாம் எடுத்துக்கொண்டால், என்னைப் போன்ற கணவர்கள் சபைக்கான கிறிஸ்துவின் தியாகமுள்ள அன்பைப் பற்றி – தம் மணவாட்டியின் ஒளிமிக்க மலர்ச்சிக்கு வழிவகுக்கும் அந்த அன்பைப் பற்றி – நிச்சயமாக விசேஷமாகத் தியானிக்க வேண்டும்.

அன்றைய சூழலுக்கும் நம் இன்றைய சூழலுக்கும் இடையிலான தெளிவான வேறுபாட்டை இப்போது நான் உணர்ந்திருப்பதால், கணவனும் மனைவியும் வயதில் அதிக நெருக்கமாக இருக்கும், இருவரும் சமமாக நன்கு கல்வி கற்றிருக்கும், ஒருவேளை இருவரும் வேலை செய்து தங்கள் பிள்ளைகளின் வளர்ப்பில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஒரு சராசரி நவீனத் தம்பதியரிடம் பவுல் இப்படிச் சொல்வார் என்று என்னால் கற்பனையே செய்ய முடியவில்லை: "நீங்கள் ஒரு கூட்டுறவில் இணைந்திருப்பது நல்லது. அப்படியே தொடருங்கள்! ஆனால் கணவன் தலைமைப் பங்கை ஏற்க வேண்டும், மனைவி அவனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று நான் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்." ஆதாமும் ஏவாளுமுடைய முதல் திருமணத்தில் இருந்ததுபோல, திருமணத்துக்கான சிருஷ்டிப்பின் இலட்சியம் ஒரே மாம்ச ஐக்கியம், சொல்லின் முழுப் பொருளில் உண்மையான ஒரு கூட்டுறவு என்று அவர் போதிக்கும்போது, அவர் எப்படி அப்படிச் சொல்ல முடியும்?

இது என் கருத்து மட்டுமல்ல. இது பரவலாக நிலவும் ஒரு பார்வை; பெரும்பான்மைக் கிறிஸ்தவப் பார்வையும்கூட: எல்லாக் கத்தோலிக்கர்களையும் கட்டுப்படுத்தும் தம் அப்போஸ்தலிக்க மடலான *Mulieris Dignitatem*-இல், திருத்தந்தை இரண்டாம் ஜான் பால் (Johannes Paul II.), மனைவியின்மேல் கணவனுக்குள்ள அதிகாரம் "பழைய" ஒன்றைப் பிரதிபலிக்கிறது என்று சொல்கிறார்; அந்த மடல் "அக்காலத்து வழக்கங்களிலும் மதப் பாரம்பரியத்திலும் ஆழமாக வேரூன்றியிருக்கும்" ஒரு சிந்தனை முறையைப் பற்றிப் பேசுகிறது. மாறாக, "கீழ்ப்படிதல் ஒருதலைப்பட்சமானது அல்ல, பரஸ்பரமானது" என்பதே "புதியது", "சுவிசேஷத்தின் ஒரு புதுமை".⁴⁴ கோட்பாட்டு ரீதியாக மிகவும் வளைந்துகொடுக்காத சபைப்பிரிவுகளில் ஒன்று தன் போதனையில் இந்தத் திருத்தத்தைச் செய்ய முடியுமானால், மற்றவர்களாகிய நாமும் அதைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

நிச்சயமாக, ஆண்களே அதிகாரம் செலுத்தும் கலாச்சாரங்கள் உலகில் இன்னும் இருக்கின்றன. அவற்றுக்குப் பவுலின் போதனை அளவெடுத்துத்

தைத்ததுபோலப் பொருந்துவதாகத் தோன்றுகிறது. ஆணாதிக்கச் சமூகங்களில், பொதுவாகக் கணவர்களுக்குப் பெண்களைவிட மிக அதிகமான சமூக, அறிவுசார், அரசியல், பொருளாதார அதிகாரம் இருக்கிறது. இப்போது, கிறிஸ்து தம் மேலான வல்லமையைச் சபையின் நன்மைக்காகப் பயன்படுத்துவதுபோல, கணவன் இந்த அதிகாரத்தைத் தன்னலமின்றித் தன் மனைவியின் நன்மைக்காகப் பயன்படுத்த வேண்டும். ஆனால் ஆணாதிக்கக் கலாச்சாரங்களிலுள்ள ஆயிரக்கணக்கான கணவர்கள் போதுமான நீண்ட காலம் இப்படிச் செய்தால், பெண்களும் மனைவிகளும் தங்கள் சொந்தச் சமூக, அறிவுசார் வல்லமையை வளர்த்துக்கொண்டு, தங்கள் கணவர்களுக்குச் சமமான துணைவிகளாக இருக்க அதிகத் தகுதி பெறுவார்கள். என் ஆய்வுகள் என்னைச் சரியாக இந்த இடத்துக்கே கொண்டுவந்தன. திருமணங்கள் கண்டிப்பான படிநிலையாக அமைந்திருக்கும் கலாச்சாரங்களுக்குப் பார்வை 4-ஐ – மீட்கப்பட்ட *paterfamilias*-ஐ – பொருத்துவது, இறுதியில் அந்தக் கலாச்சாரங்கள் மாறி, பார்வை 3-இன்படியான திருமணத்தை ஊக்குவிக்க வழிவகுக்கும் – நீண்ட காலமாகக் கிறிஸ்தவத்தால் வடிவமைக்கப்பட்ட நாடுகளில் ஏற்கெனவே நடந்திருப்பதுபோல.

பழைய, புதிய ஏற்பாடுகளில் காணப்படும் திருமணம் பற்றிய வேதாகம உரைகளின் நம் ஆய்வை நாம் விரிவுபடுத்தியிருந்தால், பரஸ்பரத்தின்மேல் அமைந்த திருமணத்தின்மேல் தேவனுக்குள்ள விருப்பம் தொடக்கத்திலிருந்தே வெளிப்படையாகத் தெரிந்திருக்கும்.

தங்கள் கணவர்களை வழிநடத்தும் மனைவிகள்

பழைய ஏற்பாட்டில் குறிப்பிடப்படும் எல்லாத் திருமணங்களும் ஆணாதிக்கச் சூழலில் நடந்தவை என்பதைக் கருத்தில் கொண்டால், மனைவிகள் தங்கள் கணவர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்கள் என்பதே கலாச்சார அனுமானமாக இருந்தது என்று எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஆகவே குறிப்பிடத்தக்கது இதுவே: “ஆதாம் ஏவாளை ஆளுவான்” என்ற தேவனுடைய முன்னறிவிப்பைத் தவிர, மோசேயின் நியாயப்பிரமாணங்களிலும் தீர்க்கதரிசிகளின் வார்த்தைகளிலும் மனைவிகளைத் தங்கள் கணவர்களுக்குக் கீழ்ப்படியும்படி அழைக்கும் ஒரு கட்டளையும் இல்லை.

பழைய ஏற்பாட்டுத் தம்பதியரின் அதிகார இயக்கவியல் பற்றி நம்மிடம் இருக்கும் சிறிய தருணக் காட்சிகளைப் பார்த்தால், மனைவிகள் தங்கள் கணவர்களை வழிநடத்துவதை மீண்டும் மீண்டும் காண்கிறோம். என் வாழ்க்கையின் பல திருப்புமுனைகளில், நான் தேவனிடம் ஞானத்தைக் கேட்டு, அவர் எனக்கு என்ன சொல்வார் என்று கேட்க என் காதை வானத்தை நோக்கித் திருப்பியிருக்கிறேன். ஒருகாலத்தில் அவர் ஆபிரகாமிடம்

சொன்னதையே அவர் என்னிடம் சொல்வதை அடிக்கடி கேட்டிருக்கிறேன்: “[உன் மனைவி] உனக்குச் சொல்வதெல்லாவற்றிலும் அவள் சொல்லைக் கேள்!”⁴⁵ எவ்வளவு அருமையான ஆலோசனை! நான் எதைப் பற்றிப் பேசுகிறேன் என்று எனக்குத் தெரியும்: மனைவிகள் மிக அடிக்கடி தேவனிடமிருந்து முதலில் கேட்கிறார்கள்.

சிம்சோனின் தாய்க்கு நடந்தது சரியாக இதுவல்லவா? ஓர் ஆண் ஒரு பெண்ணிடம் நேரடியாகப் பேசுவது பொருத்தமற்றதாகக் கருதப்பட்ட ஒரு கலாச்சாரத்தில், ஒரு தூதன் ஒரு மனிதனின் உருவத்தை எடுத்து, மலடியான ஒரு பெண்ணிடம், அவள் ஆவியால் அபிஷேகம் பெற்ற ஒரு பிள்ளையைப் பெறுவாள் என்று அறிவிக்கிறான். பின்னர் அந்தப் பெண் தன் கணவனை அழைக்கிறாள்: “அப்பொழுது அந்த ஸ்திரீ சீக்கிரமாய் ஓடி, தன் புருஷனுக்கு அறிவித்து: இதோ, அன்றைக்கு என்னிடத்தில் வந்த அந்த மனுஷன் எனக்குக் காணப்பட்டார் என்றாள்.” அடுத்த வார்த்தைகளைக் கவனமாகக் கவனியுங்கள்: “[அவன்] எழுந்து தன் மனைவியின் பின்னே போனான்.” ஓர் அந்நியன் ஆணாதிக்க நியதிகளை மீறுவதைக் குறித்து அவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இல்லாமல் இருக்கலாம்; அவன் கேட்கிறான்: “இந்த ஸ்திரீயோடே பேசின மனுஷன் நீர்தானா?”⁴⁶ இந்தக் கதை இன்னும் முக்கியமான ஒரு பிறப்பையும் சுட்டிக்காட்டுகிறது. ஓர் ஆயிரமாண்டுக்கும் மேல் கழித்து, அதே செய்தியை அறிவிக்க ஒரு தூதன் முதலில் மரியாளிடம் வருகிறான்.⁴⁷ பின்னர்தான் அவன் அவளுடைய கணவனுக்கு அறிவிக்கிறான்.⁴⁸ இரண்டு சூழ்நிலைகளிலும், என்ன நடக்கப்போகிறது என்பதைப் பெண் முதலில் தேவனிடமிருந்து அறிந்துகொள்கிறாள்; கணவனோ பின்னர்தான் நிலவரம் அறிவிக்கப்படுகிறான் – அதாவது, தன் மனைவி அறிந்த அளவுக்கு. “சிருஷ்டிப்பின் ஒழுங்கு” என்று ஒன்று இருந்திருந்தால் (அப்படி ஒன்று இல்லை), தேவன் அதைப் பின்பற்றுவதாகத் தெரியவில்லை.

பின்னர் சூனேம் ஊரைச் சேர்ந்த பெண் இருக்கிறாள்; அவள் முன்முயற்சி எடுத்து, தீர்க்கதரிசியாகிய எலிசாவைத் தன் வீட்டில் ஏற்றுக்கொள்கிறாள். அவள் தன் கணவனிடம் சொல்கிறாள்: “இதோ, எப்போதும் நம்மிடத்தில் வந்து போகிற இவர் தேவனுடைய பரிசுத்த மனுஷன் என்று காண்கிறேன். நாம் அவருக்குச் சுவரோடே ஒரு சிறிய மேல்வீட்டைக் கட்டி, அதிலே ஒரு கட்டிலையும் மேஜையையும் நாற்காலியையும் விளக்கையும் வைப்போம்; அவர் நம்மிடத்தில் வரும்போது அங்கே தங்கட்டும்!”⁴⁹ மறுபடியும் கணவன் தன் மனைவிக்கு உடனே கீழ்ப்படிகிறான்; இந்த விஷயத்தில் அவளுடைய ஆவிக்குரிய பகுத்தறிவை உள்ளுணர்வால் நம்புகிறான்.

ஒரு சிறிய குறிப்பு இங்கே பொருத்தமானது: “கணவன் மனைவியின் kephalē” என்பதற்கு, “கணவன் குடும்பத்தின் ஆவிக்குரிய தலைவனாக இருக்க

வேண்டும்” என்று பொருள் கொடுக்கும் பரவலான விளக்கம் இருந்தபோதிலும், இந்த எண்ணம் வேதாகமத்தில் அடிப்படை கொண்டதல்ல என்று உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியிருப்பதற்கு வருந்துகிறேன். ஜெபத்தை வழிநடத்துவதும், குடும்பத் தியானத்துக்கு அழைப்பதும், தம்பதியர் அல்லது குடும்பம் எந்தச் சபைக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று தீர்மானிப்பதும் (மனைவி அல்ல) கணவனே என்று எழுதப்பட்டிருக்கும் உங்கள் குறிப்புகளை ஒருவேளை நீங்கள் தூக்கி எறிய வேண்டியிருக்கும். தன் குடும்பத்தின் ஆவிக்குரிய நலனுக்காக ஒரு கணவன் அல்லது தகப்பன் எடுக்கும் தீர்க்கமான முன்முயற்சியைக் குறைத்து மதிப்பிட விரும்பாமலேயே சொல்கிறேன்: கணவனும் மனைவியும் இருவரும் – ஒரு குழுவாகவும் தனிநபர்களாகவும் – தேவனைத் தேடவும், ஒரு சபையைத் தேர்ந்தெடுத்து அதில் அங்கத்தினர்களாகவும், குடும்பத்தின் மற்ற உறுப்பினர்களின் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியை நாடவும் தங்களால் முடிந்த அனைத்தையும் செய்வதே சிறந்தது. கணவன் குடும்பத்தின் மற்றவர்களுக்குப் போதகனாக இருக்க வேண்டும் என்ற போதனைக்குப் பதிலாக, கணவனும் மனைவியும் சேர்ந்து குடும்பத்தின் மேய்ப்புத் தலைமைக் குழுவாக அமைய வேண்டும் என்று நான் பரிந்துரைக்கிறேன்.

ஆண் ஆதிக்கக் கலாச்சாரத்தில் வாழ்ந்தும், ஆணாதிக்க நியதிகளை எதிர்ப்பதாகத் தோன்றும் இன்னொரு பெண் அபிகாயில். மிகுந்த செல்வந்தனான அவளுடைய கணவன் நாபால் “முரடனும் துராகிருதனுமாயிருந்தான்”.⁵⁰ தப்பி ஓடிக்கொண்டிருந்த, பசியாயிருந்த தாவீதும் அவனுடைய படைவீரர்களும் நாபாலிடம் கொஞ்சம் உணவு கேட்டபோது, அவன் இரக்கமில்லாமல் அவர்களை ஏளனம் செய்து அவர்களுடைய வேண்டுகோளை மறுக்கிறான். ஆழமாகப் புண்பட்டுக் கோபமடைந்த தாவீது, நாபாலையும் அவனுடைய நிலத்திலுள்ள எல்லா ஆண்களையும் கொல்லத் திட்டமிடுகிறான் – ஒப்புக்கொள்கிறேன், இது அவ்வளவு கிறிஸ்தவத்தன்மையுள்ள எதிர்வினை அல்ல.

அபிகாயில் தன் கணவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமலும், தாவீதின் கொலை நோக்கம் பற்றிய செய்தியை அவனுக்குத் தெரிவிக்காமலும் இரத்தம் சிந்துதலைத் தடுக்கிறாள். அவள் உணவுப்பொருட்களைத் தன் கழுதையின்மேல் ஏற்றி, தாவீதிடம் சவாரி செய்து போய், அவனுடைய புண்பட்ட தன்மானத்தைத் திறமையாகக் கையாண்டு சொல்கிறாள்: “என் ஆண்டவனே, பேலியாளின் மகனாகிய இந்த நாபலைப் பொருட்படுத்த வேண்டாம்; அவன் பேர் எப்படியோ அப்படியே அவனும் இருக்கிறான்; ‘மதிகேடன்’ என்பது அவன் பேர்; மதிகேடு அவனிடத்தில் இருக்கிறது.”⁵¹ தன் கணவன் எவ்வளவு பயங்கரமான மனிதன் என்பதை வலியுறுத்தும்போதும், அவள் தாவீதின் நல்ல பக்கத்தைத்

தூண்டி, இரக்கத்துக்காக அவனிடம் மன்றாடுகிறாள். அதன் விளைவாகத் தாவீது தன் ஆயுதங்களைக் கீழே வைக்கத் தீர்மானிக்கிறான்.

அபிகாயில் வீடு திரும்பி, தான் அவனுடைய உத்தரவை ரத்து செய்ததையும், தாவீது அவனுடைய உயிரைத் தப்பவிட்டதையும் நாபாலிடம் சொன்னபோது, அவனுடைய இருதயம் செயலிழந்து, பத்து நாட்களுக்குப் பின் அவன் சாகிறான். தாவீது அவளைத் தன் மூன்றாவது மனைவியாக அழைத்துவரச் சில ஆட்களை அனுப்பியபோது, அவள் குனிந்து வணங்கிச் சொல்கிறாள்: "இதோ, உம்முடைய அடியாள் என் ஆண்டவனுடைய ஊழியக்காரரின் கால்களைக் கழுவுகிறதற்கு ஒரு பணிவிடைக்காரியாயிருப்பாள்!"

இது ஒரு விநோதமான கதைதான்; ஆனால் அவள் நாபாலையும் தாவீதையும் தன் "ஆண்டவன்" என்று அழைப்பதைத் தேவன் அங்கீகரிக்கிறார் என்று இதில் எதுவும் சுட்டிக்காட்டவில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். இரண்டு ஆண்களும் இந்தப் பட்டத்தைத் தயக்கமின்றி ஏற்றுக்கொண்டாலும், இங்கே நாம் காண்பது, தன்னைத் தகவமைத்துக்கொள்வதன் மூலம் ஆணாதிக்கத்தில் தப்பிப்பிழைக்கக் கற்றுக்கொண்ட ஒரு பெண்ணையே என்பது தெளிவாகிறது. சில சமயங்களில் இது "ஆண் அதிகாரத்தை" எதிர்ப்பதையும் கூடக் குறிக்கிறது – இந்த வேதப்பகுதியில் பாராட்டோடு எடுத்துக்காட்டப்படும் ஒன்று அது. எதையாவது இங்கே காண்கிறோம் என்றால், அது வேறொரு, இன்னும் நீதியான கலாச்சாரத்தில் ஒருவேளை வெற்றிகரமான தலைவியாக இருந்திருக்கக்கூடிய ஒரு பெண்ணின் உதாரணமே. அவளுடைய அழகினால் மட்டுமல்ல, தேவையற்ற இரத்தம் சிந்துதலை உடனே தடுக்க அவள் பயன்படுத்திய அவளுடைய உத்தித் திறன்களாலும், மனதைக் கவரும் இராஜதந்திரத்தாலும் தாவீது ஈர்க்கப்படுகிறான்.

முடிவு: மனைவியின்மேல் கணவனுக்குள்ள அதிகாரம் தேவன் விரும்பும் நியதி என்ற எண்ணத்தைப் பழைய ஏற்பாட்டுக் கதைகள் ஆதரிக்கவில்லை.

1 கொரிந்தியர் 7-இன் பரஸ்பரத் திருமணம்

அன்பான, காதல் நிறைந்த, பாலுறவு சார்ந்த ஓர் இணைப்பின் உள் இயக்கவியலைப் பற்றிப் பேசும் பரிசுத்த வேதாகமத்தின் மிக நீண்ட பகுதி சாலொமோனின் உன்னதப்பாட்டு. அதில் கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் இடையே அதிகாரம்-கீழ்ப்படிதல் உறவுக்கான அடையாளம் சிறிதளவும் இல்லை. காதலிலும் பாலுறவிலும் இருவருமே முன்முயற்சி எடுக்கிறார்கள், இருவருமே இணங்குகிறார்கள், இருவருமே கொடுக்கிறார்கள், இருவருமே பெறுகிறார்கள். இந்தக் கவிதைப் புத்தகம், வீழ்ச்சிக்கு முன் சமமானவர்களாக ஆதாமும் ஏவாளும் ஒருவரோடொருவர் அனுபவித்த நிர்வாண இன்பத்தை

நினைவூட்டுவது மட்டுமல்ல; அதற்குப் புதிய ஏற்பாட்டில் ஓர் இணையும் உண்டு.

பவுலின் நிருபங்களில் திருமணத்தைப் பற்றிப் பேசும் மிக மிக நீண்ட பகுதி 1 கொரிந்தியர் 7. ஆனால் கிறிஸ்தவத் திருமணத்தில் பாலுறவு, ஊழியம், பிரிவு ஆகியவை பற்றிய தம் வழிகாட்டுதல்களில், ஒரு கிறிஸ்தவத் திருமணம் சமமானவர்களுக்கிடையிலான பரஸ்பரமானதும் அன்பானதுமான ஒரு கூட்டுறவைத் தவிர வேறு ஏதாவதாக இருக்கலாம் என்பதற்குப் பவுல் சிறிதளவு குறிப்பும் தரவில்லை. உண்மையில், திருமணத்தில் அதிகாரம் பற்றிய கேள்வியை வெளிப்படையாகக் கையாளும் வேதாகமத்தின் ஒரே அதிகாரம் இதுவே. அந்த அதிகாரம், சொல்லப்போனால், மனைவிக்கும் கணவனுக்கும் இருவருக்குமே உரியது.

நம் திருமணங்களுக்காகத் தேவன் திட்டமிட்டிருக்கும் பரஸ்பர அன்பையும் இருதரப்பு அதிகாரத்தையும் வலியுறுத்தும் சில மேற்கோள்களை⁵² எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்:

[ஒவ்வொரு] புருஷனும் தன் சொந்த மனைவியையும், ஒவ்வொரு ஸ்திரீயும் தன் சொந்தப் புருஷனையும் உடையவர்களாயிருக்க [வேண்டும்]. (வச. 2).

புருஷன் மனைவிக்குச் செலுத்த வேண்டிய அன்பைச் செலுத்தக்கடவன்; அப்படியே மனைவியும் புருஷனுக்குச் செலுத்தக்கடவள். (வச. 3).

மனைவியின் சரீரம் அவளுக்குச் சொந்தமல்ல, புருஷனுக்கே சொந்தம்; அப்படியே புருஷனுடைய சரீரமும் அவனுக்குச் சொந்தமல்ல, மனைவிக்கே சொந்தம். (வச. 4).

இருவரும் சம்மதித்து, சில காலத்துக்கேயல்லாமல், ஒருவரையொருவர் விட்டுப் பிரியாதிருங்கள் (வச. 5).

மனைவியானவள் தன் புருஷனை விட்டுப் பிரிந்துபோகக்கூடாது. ... புருஷனும் தன் மனைவியைத் தள்ளிவிடக்கூடாது (வச. 10-11).

ஒரு சகோதரனுக்கு அவிசுவாசியான மனைவி இருந்து, அவள் அவளோடு வாசமாயிருக்கச் சம்மதித்தால், அவன் அவளைத் தள்ளிவிடக்கூடாது; அவிசுவாசியான புருஷன் உள்ள ஒரு ஸ்திரீ, அவன் அவளோடு வாசமாயிருக்கச் சம்மதித்தால், அவள் அவனை விட்டுப் பிரியக்கூடாது (வச. 12-13).

அவிசுவாசியான புருஷன் மனைவியால் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டிருக்கிறான்; அவிசுவாசியான மனைவியும் புருஷனால் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டிருக்கிறாள் (வச. 14).

ஆகிலும் அவிசுவாசியானவர் பிரிந்துபோக விரும்பினால், பிரிந்துபோகட்டும்!
இப்படிப்பட்ட விஷயங்களில் சகோதரனாவது சகோதரியாவது
அடிமைப்பட்டவர்கள் அல்ல (வச. 15).

மனைவியே, நீ உன் புருஷனை இரட்சிப்பாயோ என்று உனக்கு எப்படித்
தெரியும்? புருஷனே, நீ உன் மனைவியை இரட்சிப்பாயோ என்று உனக்கு
எப்படித் தெரியும்? (வச. 16).

நீ [ஓர் ஆண்] விவாகம்பண்ணினாலும் பாவமல்ல; கன்னிகை
விவாகம்பண்ணினாலும் பாவமல்ல (வச. 28).

விவாகமில்லாதவன் கர்த்தருக்குரியவைகளைக் குறித்துக்
கவலைப்படுகிறான் ... விவாகமில்லாத ஸ்திரீ கர்த்தருக்குரியவைகளைக்
குறித்துக் கவலைப்படுகிறாள் (வச. 32, 34b).

[விவாகம்பண்ணினவனோ] உலகத்துக்குரியவைகளைக் குறித்துக்
கவலைப்படுகிறான் ... விவாகம்பண்ணினவனோ உலகத்துக்குரியவைகளைக்
குறித்துக் கவலைப்படுகிறாள் (வச. 33-34a).

1 கொரிந்தியர் 7-இல் திருமணத்துக்கான தேவனுடைய திட்டம் பற்றி நாம்
என்ன அறிந்துகொள்கிறோம்? “பவுலின் பதில்கள் ... முதலாம் நூற்றாண்டு
வாசகர்களுக்கு அசாதாரணமாகத் தோன்றியிருக்க வேண்டும்” என்று ரிச்சர்ட்
ஹேஸ் (Richard Hays) சொல்கிறார். “வாழ்க்கைத் துணைகள் ஒருவருக்கொருவர்
படிநிலை உறவில் இல்லை; ஒவ்வொருவரும் தமக்குப் பிடித்ததைச் செய்யும்
தன்னாட்சி அலகுகளும் அல்ல. மாறாக, திருமணம் ஒருவருக்கொருவர்
கீழ்ப்படிதலின் ஓர் உறவு; அதில் ஒவ்வொரு துணையும் மற்றவருக்குச்
சொந்தமாக இருக்கிறார்.”⁵³

வாழ்க்கைத் துணையை எப்படித் தேர்ந்தெடுப்பது என்று நான்
முதன்முறையாக மக்களுக்கு ஆலோசனை கூறியபோது, அந்த முடிவைத்
தேவனிடம் விட்டுவிடும்படி பரிந்துரைத்தேன். பின்னர் ஒருநாள் 1 கொரிந்தியர்
7-ஐ வாசித்தபோது, இந்தத் தலைப்பில் புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள ஒரே தெளிவான
போதனையை நான் வாசித்திருக்கிறேன் என்பது எனக்குப் புரிந்தது: “தனக்கு
இஷ்டமானவனாயும் கர்த்தருக்குட்பட்டவனாயுமிருக்கிற எவனையாகிலும்
விவாகம்பண்ணிக்கொள்ள அவளுக்குச் சுதந்திரம் உண்டு!” (வச. 39).
இதிலிருந்து கிடைக்கும் பாடம்? நாம் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் – அதுவும்
கவனமாக. இப்போது 1 கொரிந்தியர் 7-ஐ மீண்டும் வாசித்தபோது, இதுபோன்ற
ஒரு “ஆஹா” அனுபவம் எனக்கு ஏற்பட்டது: முக்கியமான முடிவுகளைத்
தம்பதியர் எப்படி எடுக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றி – உதாரணமாக,
எப்போது உடலுறவு கொள்வது அல்லது எப்போது சேர்ந்து தேவனைத் தேடுவது
என்பதைப் பற்றி – பேசும் முழுப் புதிய ஏற்பாட்டிலுமுள்ள ஒரே வசனம் இதுவே:

“இருவரும் சம்மதித்து ... அல்லாமல், ஒருவரையொருவர் விட்டுப் பிரியாதிருங்கள்” (வச. 5). இதிலிருந்து கிடைக்கும் பாடம்? ஒரு தம்பதியர் சம உரிமையுள்ள துணைவர்களாகச் சேர்ந்து முடிவெடுப்பதில் கவனமாக இருந்தால், கணவன் கட்டளைகளைப் பிறப்பிக்கவோ தீர்மான வாக்கு அளிக்கும் முடிவுகளை எடுக்கவோ வேண்டியதில்லை.

முடிவு: மனைவியின்மேல் கணவனுக்குள்ள அதிகாரத்தைப் பற்றி வெளிப்படையாகப் பேசும் ஒரே அதிகாரம் 1 கொரிந்தியர் 7 – ஆனால் அது கணவன்மேல் மனைவிக்குள்ள அதிகாரத்தைப் பற்றியும் பேசுகிறது. திருமணங்களில், அது ஆண் பெண் சமத்துவத்தையும், முடிவுகளுக்கான அடிப்படையாக ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிதலையும் பரஸ்பர இசைவையும் ஊக்குவிக்கிறது.

பரிசுத்த ஆவியால் அதிகாரமளிக்கப்பட்ட பரிசுத்த வேதாகமத்தின் ஒருமையைக் கருத்தில் கொண்டால், 1 கொரிந்தியர் 7 எபேசியர் 5 பற்றிய நம் விளக்கத்தைத் தீர்மானிக்க முடியும், தீர்மானிக்கவும் வேண்டும். ஆகவே, பெயர்பெற்ற நிரப்புக் கோட்பாட்டு ஆசிரியர்களில் பெரும்பாலோர் 1 கொரிந்தியர் 7-ஐச் சுருக்கமாக மட்டும் குறிப்பிட்டு, தங்கள் விளக்கத்தோடு அதற்குள்ள உண்மையான முரண்பாட்டை மறைத்துவிடுவது⁵⁴, அல்லது – இது இன்னும் அடிக்கடி நடக்கிறது – அந்த உரையை வெறுமனே புறக்கணிப்பது⁵⁵ விநோதமானது.

அப்படியானால் எந்தப் பார்வை செல்லுபடியாகும்?

எபேசியர் 5-இன் விளக்கம் பற்றிய இந்த அதிகாரத்தின் முடிவில், நான்கு பார்வைகளில் எது நம் திருமணங்களிலும் சபைகளிலும் முன்னுரிமை பெற வேண்டும் என்ற கேள்வியை ஆராய விரும்புகிறேன்.

பார்வை 1-ஐ (முடிவெடுப்பவராகக் கணவன்) நாம் நிராகரித்து, அது உண்மையில் என்னவோ அப்படியே அதை அழைக்க வேண்டும் என்று நான் வாதிடுகிறேன்: ஓர் அடக்குமுறை இறையியல்.

பார்வை 2 (தீர்மான வாக்கு உடையவராகக் கணவன்) ஜூலியுடையதும் என்னுடையதுமான திருமணத்தில் பல ஆண்டுகள் ஓர் இடைநிலையமாகப் பயன்பட்டது; அதற்காக நான் நன்றியுள்ளவனாக இருக்கிறேன். ஆனால் அதோடு தொடர்புடைய பிரச்சினைகளின் ஆய்வும், பார்வைகள் 3, 4-இன் விளக்கவுரை மேன்மையும், திருமணம் என்ற தலைப்பில் வேதாகமத்தின் விரிவான வாசிப்பும், இந்தப் பார்வையையும் நாம் ஒருவேளை கைவிட வேண்டும் என்பதையே குறிக்கின்றன.

அப்படியானால், மீதமுள்ள இரண்டு பார்வைகளில் எதை நாம் தேர்ந்தெடுக்கிறோம்?

ஒருவேளை நாம் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லாமல் இருக்கலாம்.

பார்வை 3 (தனக்குச் சமமான துணைவியின் ஊழியக்காரனாகக் கணவன்) பரஸ்பரத்தின்மேல் அமைந்த ஒரு திருமணத்தை ஆதரிக்கிறது; பார்வை 4 (மீட்கப்பட்ட *paterfamilias*-ஆகக் கணவன்) அப்படிப்பட்ட ஒரு திருமணத்துக்கு எந்த ஆட்சேபனையும் தெரிவிக்கவில்லை; மாறாக, இன்னும் வலுவான ஆணாதிக்கத் தன்மையுள்ள கலாச்சாரங்களிலுள்ள திருமணங்களுக்கும் சபைகளுக்கும் வழிகாட்டுதல்களைத் தருகிறது.

வேறு வார்த்தைகளில்: முதல் வாசகர்கள் இந்த வேதப்பகுதியைப் புரிந்துகொண்டிருக்கக்கூடிய விதத்திலேயே அதைப் புரிந்துகொள்ள பார்வை 4 நமக்கு ஒருவேளை மிகச் சிறந்த உதவியாக இருக்கலாம். ஆனால் பார்வை 3, குறிப்பாக அதிகச் சமத்துவமான கலாச்சாரங்களில் வாழும் நம்மில் உள்ளவர்களுக்கு, எபேசியர் 5-ஐப் பொருத்துவதற்கான சரியான வழி.

ஆகவே ஒரு தம்பதியருக்குத் தேவன் தரும் ஞானமுள்ள ஆலோசனை இதுவே: ஏதேன் தோட்டத்தின் அன்பு உறவில் வெளிப்படுவதுபோன்ற தங்கள் "ஒரே மாம்ச" இணைப்பை அவர்கள் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். அதோடு, முழுமையான பரஸ்பர அர்ப்பணிப்பாலும் சேவை மனப்பான்மையாலும், முடிவுகளில் இருதரப்பு ஆலோசனையாலும் இசைவாலும் இந்த ஒருமையை அவர்கள் பலப்படுத்த வேண்டும். இந்தப் பாதையில் இரண்டு ஒப்புமைகள் நம்மை உற்சாகப்படுத்த முடியும்: தம் சபைக்கான கிறிஸ்துவின் தியாகமுள்ள அன்பும், ஒவ்வொருவரும் தன் சொந்தச் சரீரத்தைப் பராமரிப்பதும்.

ஆண் பெண் உண்மையான சமத்துவம் என்ற தேவனுடைய நோக்கம் பற்றி மீதமிருக்கும் சந்தேகங்களை நாம் எப்படிக் கையாளுவது? திருமணத்திலும் (சபையிலும் சமூகத்திலும்) ஆணாதிக்கச் சிந்தனை முறைகளைக் கைவிடுவதற்கான ஒருவேளை மிக முக்கியமான காரணம் அடுத்ததாகக் கையாளப்படுகிறது.

தம்மைத் தகவமைத்துக்கொள்ளும் தேவன்

“ஒருகாலத்தில் நம்மைச் சூழ்ந்திருந்த கலாச்சாரம் நமக்குக் கொடுத்த, ஆனால் இன்று பெரும்பாலும் நம்மிடம் இல்லாத, நம் மனைவிகள்மேலான அதிகாரத்தை [கணவர்களாகிய நாம்] பிடித்துக்கொண்டிருக்க முயல்வோமா? அல்லது அதிகாரத்தையும் அதன்மேலான உரிமைகோரலையும் மனமுவந்து விட்டுவிட்டு, நம் மனைவிகளைச் சமமானவர்களாக நடத்தி, அதன் பலனாக இன்னும் நெருக்கமான திருமண உறவை அறுவடை செய்வோமா?”

பீட்டர் டேவிட்ஸ் (Peter Davids)⁵⁶

கேட்ஸ் அறக்கட்டளை (Gates Foundation) சமீபத்தில் ஒரு பெரிய அளவிலான சர்வதேச ஆய்வுக்கு நிதியளித்தது. ஊடகங்களில் பெண்களுக்கு மிகக் குறைந்த இடமே கிடைக்கிறது என்று அந்த ஆய்வு கண்டறிந்தது.

“உதாரணமாக, 2019-இல் ஐக்கிய இராச்சியத்தில் ஆய்வு செய்யப்பட்ட இணையச் செய்திகளில் வெறும் 29 % செய்திகளில் மட்டுமே பெண்கள் மேற்கோள் காட்டப்பட்டனர். இந்தியாவில் இது வெறும் 14 % மட்டுமே.”⁵⁷

சமுதாயத்தில் பெண்களின் நிலையை மேம்படுத்துவதில் அற்புதமான முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டிருந்தும், ஆண்களை “பார்ப்பதையும்”

“கேட்பதையும்” விட பெண்களை “பார்ப்பதற்கும்” “கேட்பதற்கும்” நாம் இன்னும் மிகக் குறைவாகவே நாட்டம் கொண்டிருக்கிறோம்.

ஆணாதிக்கம் யாராலும் கேள்வி கேட்கப்படாமல் இருந்த முந்தைய ஆயிரமாண்டுகளில், சமூகச் சூழ்நிலைகள் பெண்கள் பொதுப் பதவிகளுக்கு உயர்வதை எவ்வளவு அதிகமாகத் தடுத்திருக்கும்! பண்டைய ஏதென்ஸில் பெண்கள் இருந்தார்கள் என்பதற்கே ஏன் இவ்வளவு குறைவான தடயங்கள் உள்ளன என்பதைத் தொல்லியலாளர் இயன் மாரிஸ் (Ian Morris) விளக்குகிறார்: “பெண்களும் அடிமைகளும் கண்ணுக்குத் தெரியாதவர்களாகவே இருக்கிறார்கள்”; காரணம், “எங்கும் பரவியிருந்த ஆண் குடிமக்களின் கலாச்சாரம்”. அதில் ஆண்கள் “பெண்களை ஒடுக்கியது மட்டுமல்லாமல், பெண்கள் வாழ்ந்த இடங்களையும் கட்டுப்படுத்தினார்கள்”. இதனால் அன்றைய கலாச்சாரத்திலும், இன்றைய தொல்லியல் கண்டுபிடிப்புகளிலும் பெண்கள் நடைமுறையில் கண்ணுக்குத் தெரியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள்.⁵⁸

இளம் சபை பரவிய பரந்த கிரேக்க-ரோம உலகிலும் பெண்களின் நிலை அவ்வளவு மேம்பட்டதாக இருக்கவில்லை. அரிதான சில விதிவிலக்குகளைத் தவிர,⁵⁹ கண்ணியமான பெண்கள் பொதுத் தலைமைப் பொறுப்புகளை நாடவில்லை. வீட்டு வேலையிலும் பிள்ளை வளர்ப்பிலுமே அவர்கள் தங்கள் கௌரவத்தைக் கண்டார்கள். கிரேக்க நாடகங்களில் அடிக்கடி வந்த பெண் கதாபாத்திரங்கள் அடிமைப் பெண்களும் விலைமாதர்களுமே; ஏனெனில் அந்த நாடகங்கள் “வாழ்க்கையிலிருந்து எடுத்த கதைகளைச்” சொன்னன. நகரத்தின் மதிப்புக்குரிய பெண்களும் திருமணமாகாத இளம்பெண்களும் வீட்டிலேயே இருக்க வேண்டும், பொது இடங்களில் தோன்றக்கூடாது என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆகவே “தலைமைப் பங்கை” ஏற்ற பெண்கள் மிகச் சிலரே இருந்தது வியப்பல்ல. எப்படியிருந்தாலும், பொது வாழ்க்கையில் ஒரு பங்கை வகிக்கவும் தனக்குத் தலைமைத்துவத் திறமைகள் உண்டு என்று நிரூபிக்கவும், ஒருவர் ஓரளவு கல்வி பெற்றுப் பொதுவெளிக்கு வர வேண்டும். பெண்கள் மறைவாக வாழ்ந்ததால், போதிக்கும் வரமும் வழிநடத்தும் வரமும் தேவனால் அருளப்பெற்ற பெண்களில் மிகச் சிலருக்கே, அந்த வரங்கள் அடையாளம் காணப்பட்டு, வளர்க்கப்பட்டு, பொதுவில் பயன்படுத்தப்படும் வாய்ப்பு கிடைத்தது.⁶⁰

புதிய ஏற்பாட்டில் ஆண் தலைவர்களின் மனைவிகள் ஏன் இவ்வளவு அரிதாகக் குறிப்பிடப்படுகிறார்கள்? கிறிஸ்தவத் தம்பதிகளின் சமத்துவம், கூட்டாண்மை, பொதுவான அந்தஸ்து ஆகியவற்றின்மேல் இன்று வைக்கப்படும் அழுத்தம், கிறிஸ்தவ சபையின் ஆரம்ப காலத்தில் அரிதாகவே இருந்தது. அப்போது – சபைக்குள்ளும்கூட – வீட்டுப் பணிகளும் பிள்ளை வளர்ப்பும் மனைவிகளுக்கே ஒதுக்கப்பட்டிருந்தன.

அதுபோலவே, வேதாகமத்தில் ஆண்களோடு ஒப்பிடும்போது பெண் கதாபாத்திரங்கள் ஏன் இவ்வளவு குறைவாக இருக்கிறார்கள் என்றும் நாம் கேட்கலாம். வேதாகமத்தின் தெய்வீக ஏவுதலை மறுக்கும் சில விமர்சகர்கள் இன்று, இந்தப் புத்தகம் ஆணாதிக்கக் கலாச்சாரத்தின் வெறும் விளைபொருள் என்பதற்கு இதுவே சான்று என்று வாதிடுகிறார்கள். தேவனுடைய ராஜ்யத்தில் ஆண்கள் மட்டுமே வகிக்க வேண்டிய தனித்துவமான, சிறப்பான பங்குகளை வலியுறுத்த தேவன் கையாளும் வழி இது என்று சில நிரப்புக் கோட்பாட்டாளர்கள் சொல்கிறார்கள். ஆனால் வேதாகமத்தின் தெய்வீக அதிகாரத்தையும், அது கையாளும் பல வரலாற்றுச் சூழ்நிலைகளையும் ஒருசேரப் புரிந்துகொள்ள இதைவிடச் சிறந்த வழி ஒன்று உண்டு: குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளில் இருந்த மனிதர்களுக்குத் தேவன் தம் வெளிப்பாட்டைத் தகவமைத்துக் கொடுத்தார்; அதனால் அந்தச் சூழ்நிலைகளை அவர் தானாகவே இலட்சியமாக்கவில்லை. இந்த முக்கியமான விளக்கக் கோட்பாட்டை நாம் கவனிக்கத் தவறினால், வேதாகம காலத்தில் பெண்கள் பல்வேறு விதங்களில் ஆண்களுக்குக் கீழ்ப்படுத்தப்பட்டிருந்தார்கள் என்ற கவனிப்பிலிருந்து, தேவனுடைய உலகளாவிய திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகப் பெண்கள் எல்லா இடங்களிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் ஆண்களுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்ற முடிவுக்குச் சிந்திக்காமலே வந்துவிடுவோம்.

தேவனுடைய தகவமைப்பு – சரியாகப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டால்

வரலாற்றின் முடிவில் தேவன் இறுதியாக ஒரு இலட்சிய சமுதாயத்தின்மேல் ஆட்சி செய்வார். ஆனால் வீழ்ச்சி முதல், சீர்குலைந்த சமுதாயத்தை ஒருகாலத்தில் செய்ததுபோல ஜலப்பிரளயத்தால் வெறுமனே நியாயந்தீர்ப்பதற்குப் பதிலாக, அதற்குள்ளேயே மீட்பின் கிரியையைச் செய்ய அவர் தீர்மானித்திருக்கிறார். தற்போதைக்கு தேவனுடைய மீட்பு இப்படிப் பொழிகிறது: “பரிசுத்த ஆவியின் ஜீவத்தண்ணீர் [இருக்கிற] சமூக நிலப்பரப்பின்மேல் பாய்ந்து, வளைந்தோடும் ஆற்றைப்போலத் தான் சந்திக்கும் மேடுபள்ளங்களுக்கு ஏற்பத் தன்னைத் தகவமைத்துக்கொள்கிறது. ஆனாலும் தடுக்க முடியாத நீரோட்டத்தைப்போல, அது நிலப்பரப்பை மாற்றியமைத்து, இறுதியில் கோணலான வழிகளைச் செம்மையாக்குகிறது.”⁶¹

புதிய ஏற்பாட்டு ஆசிரியர்கள் அன்றைய கலாச்சாரத்தின் ஆணாதிக்கத்தை ஆமோதிப்பதுபோலத் தோன்றும் சில வேதப் பகுதிகள், உண்மையில் தேவனுடைய தகவமைப்புக்கு எடுத்துக்காட்டுகள். தம்மிடம் இருப்பதைக் கொண்டே அவர் செயல்படுகிறார்; அப்போஸ்தலர்களும் அவருடைய முன்மாதிரியைப் பின்பற்றுகிறார்கள் – இன்னும் கற்களும் களைகளும் நிறைந்த நிலத்தில் அவர்கள் தேவனுடைய ராஜ்யத்தின் விதையை விதைக்கிறார்கள். இப்போது நாம் இரண்டு யுகங்கள் ஒன்றின்மேல் ஒன்று

படிந்திருக்கும் காலத்தில் வாழ்கிறோம். விழுந்துபோன சமூக அமைப்புகள் ஊடுருவியிருக்கும் விழுந்துபோன உலகத்தின் நடுவே தேவனுடைய ராஜ்யம் இங்கே இருக்கிறது. ஒருநாள் அந்த ராஜ்யம் இந்த அமைப்புகளை முற்றிலுமாக அகற்றிவிடும்; ஆனால் இப்போதைக்கு அது அவற்றுக்குள் வேருன்றி, அவற்றிலிருந்து புதிதான ஒன்றை முளைக்கச் செய்கிறது.

நிரப்புக் கோட்பாட்டாளரான ஜான் மெக்ஆர்தர் (John MacArthur) இப்படி வாதிடுகிறார்: பரிசுத்த வேதாகமத்தை ஆண்கள் மட்டுமே எழுதியிருப்பதால், தேவனுடைய வார்த்தையைப் போதிக்க தேவன் ஆண்களை மட்டுமே நியமித்திருக்கிறார் என்பதற்கு அதுவே சான்று. எபிரெயர் நிருபத்தை (ஆக்கில்லாவை அருகில் கொண்டு) பிரிஸ்கில்லாள் எழுதியிருக்கக்கூடும் என்று கருதும் இறையியலாளர்களை அவர் வெளிப்படையாகப் புறக்கணிக்கிறார். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, பண்டைய காலத்தில் எழுதுவதற்கான பயிற்சியைப் பெற்ற பெண்கள் மிகக் குறைவு என்பதை அவர் கவனிக்கத் தவறுகிறார். வேதாகமப் புத்தகங்களை ஆண்கள் மட்டுமே எழுதினார்கள் (அல்லது பிரிஸ்கில்லாள் எழுதுகோலை எடுத்திருந்தால், பெரும்பாலும் ஆண்களே எழுதினார்கள்) என்ற உண்மை, கிடைப்பதைக் கொண்டே தேவன் செயல்படுகிறார் என்பதற்குச் சான்று – எல்லா ஆண்களும் பெண்களும் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்களாக இருக்கும் ஷாலோமை ஒருநாள் உண்டாக்குவேன் என்று அவர் வாக்களித்திருந்தாலும்கூட.

மனைவிகளின் கீழ்ப்படிதலைப் பற்றி மேலும்

பண்டைய காலத்தில் பெண்களின் சமூக நிலை இன்றைவிட மிக மோசமாக இருந்தது (நமக்கும் இன்னும் நீண்ட தூரம் செல்ல வேண்டியிருந்தாலும்): பெண்களைவிட ஆண்களுக்கே முன்னுரிமை கொடுக்கப்பட்டது; அதிகாரமும் பொதுப் பதவிகளும் அவர்களிடமே இருந்தன; ஆண்கள் சொன்னதும் செய்ததுமே கவனிக்கப்பட்டது; பெண்களோ ஒரு சிறிய வீட்டு எல்லைக்குள் அடைக்கப்பட்டார்கள். இதனால் அவர்கள் அடிமைகளையும் பிள்ளைகளையும்போலக் கண்ணுக்குத் தெரியாதவர்களாக இருந்தார்கள்.

எதிர்த்து நின்ற எந்தப் பெண்ணும் அதற்கு விலை கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. உதாரணமாக, எஸ்தர் 1-இல் செர்க்சஸ் (Xerxes) ராஜா தன் ராஜ்யத்தின் உயர்குடியினருக்கு ஒரு விருந்து கொடுக்கிறான்; அதே நேரத்தில் அவன் மனைவி வஸ்தி தன் தோழிகளைப் பெண்களுக்கான ஒரு விருந்துக்கு அழைக்கிறாள். கொண்டாட்டத்தின் நடுவே, “திராட்சரசத்தால் களிப்படைந்த” செர்க்சஸ், “அவள் பார்வைக்கு அழகுள்ளவளாயிருந்தபடியால், ஜனங்களுக்கும் பிரபுக்களுக்கும் அவள் அழகைக் காண்பிக்கும்படி”, தன் பேரழகான மனைவி அவள் விருந்தை விட்டு வரும்படி கட்டளையிடுகிறான். வஸ்தி வர

மறுத்தபோது, மனைவியின் கீழ்ப்படியாமையால் பகிரங்கமாக அவமானப்பட்ட கோபமான ராஜா தன் ஞானிகளிடம் ஆலோசனை கேட்கிறான். வஸ்தியை ராணி பதவியிலிருந்து நீக்கி, அவள் இனி ஒருபோதும் தன் கணவனைக் காணக்கூடாது என்று தடைசெய்ய அவர்கள் தீர்மானிக்கிறார்கள். காரணம்: நாட்டிலுள்ள மற்ற பெண்கள் அவளுடைய முன்மாதிரியைப் பின்பற்றித் தங்கள் கணவரின் கட்டளைக்குப் பணியாமல் போகும் எந்த வாய்ப்பையும் அவர்கள் தவிர்க்க விரும்புகிறார்கள். நோக்கம் இதுதான்: “சிறியோர் முதல் பெரியோர்வரை எல்லாப் பெண்களும் தங்கள் கணவர்களை மதிக்க வேண்டும்.”

ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு பண்டைய கலாச்சாரத்திலும் – இங்கே இஸ்ரவேலில் அல்ல, பெர்சியாவில் – ஆண்கள் பொதுப் பதவிகளில் தலைமை வகிக்க வேண்டும், பெண்கள் தங்கள் கணவர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று கருதப்பட்டது என்பதற்கு இந்தக் கதை சான்று. ஆகவே ஆணாதிக்கம் வீழ்ச்சியின் விளைபொருள்; இஸ்ரவேலின் தேவனுடைய விசேஷமான சிருஷ்டிப்பு அல்ல என்பதைப் பரிசுத்த வேதாகமமே காட்டுகிறது.

அப்போஸ்தலர்கள் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்து ரோமப் பேரரசு முழுவதும் சபைகளை நிறுவியபோது, இதைப்போன்ற ஆண் ஆதிக்க உலகத்திலேயே இருந்தார்கள். எபேசியர் 5-ஐ நாம் ஏற்கெனவே ஆராய்ந்தோம்; ஆனால் அந்தப் பகுதிக்கு வெளியேயும், முதலாம் நூற்றாண்டு சபையிலிருந்த கிறிஸ்தவ மனைவிகளுக்கு அப்போஸ்தலர்கள் கொடுத்த ஆலோசனை ஒருமனதாக இருக்கிறது. பவுல் கொலோசெயருக்கு எழுதுகிறார்: “மனைவிகளே, ... உங்கள் புருஷருக்குக் கீழ்ப்படியுங்கள்”⁶²; தீத்துவுக்கு: “... பாலிய ஸ்திரீகளுக்குப் ... தங்கள் புருஷருக்குக் கீழ்ப்படிகிறவர்களுமாயிருக்கும்படி ... புத்தி சொல்லு.”⁶³ பேதுருவும் அதையே சொல்கிறார்: “மனைவிகளே, உங்கள் சொந்தப் புருஷருக்குக் கீழ்ப்படியுங்கள் ...”⁶⁴ வேதாகமத்தை அதிகாரமுள்ளதாக ஏற்றுக்கொள்ளும் எவருக்கும் இது முதல் பார்வையில் முற்றிலும் தெளிவாகத் தோன்றும். எல்லாத் திருமணங்களுக்குமான தேவனுடைய இலட்சியம், மனைவி கணவனுக்குக் கீழ்ப்படிவதே என்று நாம் கருதக்கூடும்; ஆனால் இந்த அதிகாரத்தின் தொடர்ச்சியில், இந்தத் தவறான அனுமானம் இந்த வசனங்களின் மேலோட்டமான, தவறான வாசிப்பையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது என்று காட்டி, அந்த முடிவை நான் மறுப்பேன்.

கொலோசெயர் நிருபத்தில் பவுல் சொல்லும் வார்த்தைகளை நாம் எப்படிப் புரிந்துகொள்வது: “மனைவிகளே, கர்த்தருக்கேற்கும்படி உங்கள் புருஷருக்குக் கீழ்ப்படியுங்கள். புருஷர்களே, உங்கள் மனைவிகளில் அன்புகூருங்கள், அவர்கள்மேல் கசப்பாயிராதேயுங்கள்.”? இந்த வசனங்களை நாம் விளக்கும்போது, எபேசியர் 5-இல் வந்த முடிவைத் தவிர வேறு எந்த முடிவுக்கும்

வருவதில்லை என்று நான் உறுதியாகச் சொல்கிறேன். கொலோசெயர் நிருபமும் எபேசியர் நிருபமும் ஒரே காலத்தில் எழுதப்பட்டன என்பதில் ஆய்வாளர்கள் ஒருமித்திருக்கிறார்கள். இரண்டு நிருபங்களிலும் வரும் முக்கியமான சொற்றொடர்களில் ஒருவித “வெட்டி-ஒட்டும்” (“Cut-and-Paste”) முறையிலிருந்தும் இதைக் காணலாம். முந்தைய வசனங்கள் இரண்டு பகுதிகளிலும் ஏறக்குறைய ஒன்றாகவே இருக்கின்றன. அவை பின்வரும் சொற்களை அதே வரிசையில் பயன்படுத்துகின்றன: “ஒருவருக்கொருவர்”, “சங்கீதங்கள்”, “கீர்த்தனைகள்”, “ஞானப்பாட்டுகள்”, “உங்கள் இருதயத்தில்”, “எப்பொழுதும் ... பிதாவாகிய தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம் செலுத்துங்கள்”, “நாமத்தினாலே”, “கர்த்தராகிய”, “இயேசு”, “கிறிஸ்து”. வேறுபாடு இதுதான்: கொலோசெயர் நிருபத்தின் இரண்டே வசனங்கள் கொண்ட பகுதி, எபேசியர் நிருபத்தின் பதின்மூன்று வசனங்கள் கொண்ட பகுதியின் சுருக்கப்பட்ட வடிவம். எபேசியர் 5, கொலோசெயர் நிருபத்தின் சுருக்கமான சொற்றொடர்களை விரிவுபடுத்தி, அவற்றின் அர்த்தத்தைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

மற்ற இரண்டு பகுதிகளான தீத்து 2:3-5, 1 பேதுரு 3:1 பற்றி என்ன? இந்த வசனங்களில் பவுலும் பேதுருவும், மனித வரலாறு முழுவதிலுமுள்ள எல்லாப் பெண்களும் தங்கள் கணவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்ற பொதுவான கட்டளையை விதிக்கிறார்கள் என்பதைச் சந்தேகிக்க நல்ல காரணங்கள் உள்ளன.⁶⁵ இது அரிஸ்டாட்டிலின் (Aristoteles) குடும்ப ஒழுங்கு விதிகளைக் கடைப்பிடித்த முதலாம் நூற்றாண்டு மத்தியதரைக் கடல் பகுதி மக்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட மேய்ப்பு ஆலோசனை. எனவே அது சிருஷ்டிப்பின் ஒழுங்கால் தூண்டப்பட்டதல்ல; நற்பெயரைக் காக்க வேண்டும் என்ற புரிந்துகொள்ளக்கூடிய அக்கறையால் தூண்டப்பட்டது. இதை நான் விளக்குகிறேன்.

குடும்ப ஒழுங்கு விதிகள்

“மனைவிகளே, கீழ்ப்படியுங்கள்” என்ற வசனங்களை அவற்றின் சூழலிலிருந்து பிடுங்கி எடுத்தால், அவற்றை வெறும் ஆதார வசனங்களாகப் பயன்படுத்தும் ஆபத்தில் இருக்கிறோம். இலக்கியச் சூழலை, அதாவது இந்த வசனங்களும் இவைபோன்ற மற்ற வசனங்களும் காணப்படும் பெரிய பகுதிகளைப் பார்ப்போம்:

	மனைவிகள் – கணவர்கள் / பெண்கள் – ஆண்கள்	பிள்ளைகள் – பெற்றோர்	அடிமைகள் – எஜமான்கள்
எபேசியர்	5:21-33	6:1-4	6:5-9

	மனைவிகள் – கணவர்கள் / பெண்கள் – ஆண்கள்	பிள்ளைகள் – பெற்றோர்	அடிமைகள் – எஜமான்கள்
கொலோசெயர்	3:18-19	3:20-21	3:22-4:1
1 பேதுரு	3:1-7	குறிப்பிடப்படவில்லை	2:18-25
தீத்து	2:1-8	குறிப்பிடப்படவில்லை	2:9-10
1 தீமோத்தேயு	5:1-16	குறிப்பிடப்படவில்லை	6:1-3

இலக்கியச் சூழலை ஆராயும்போது நாம் எதைக் கவனிக்கிறோம்? முதலாவதாக: மனைவியின் கீழ்ப்படிதல் குறிப்பிடப்படும் ஒவ்வொரு முறையும், அது ஒரு “குடும்ப நெறிமுறைக் கோவையின்” பகுதியாக இருக்கிறது. கணவர்கள், மனைவிகள், பிள்ளைகள், அடிமைகள் ஆகியோரைக் கொண்ட குடும்பத்திற்குள் உள்ள உறவுகளை அது ஒழுங்குபடுத்தியது. அரிஸ்டாட்டிலின் முந்தைய போதனைகளின்படி, ரோமச் சட்டத்தின் கீழ் குடும்பங்கள் ஒரு மூத்த ஆணின் ஆட்சிக்குக் கீழ் ஒழுங்குபடுத்தப்பட வேண்டியிருந்தது. வயதுவந்த ஆண் இல்லையென்றால், மூத்த பெண் அந்தப் பங்கை ஏற்றாள். பண்டைய குடும்ப நெறிமுறைக் கோவை, இறங்குவரிசையில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஒரு படிநிலையைப் பின்பற்றியது: குடும்பத் தலைவர், பின்பு மனைவி, பின்பு பிள்ளைகளும் அடிமைகளும். வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால்: கிறிஸ்தவ வரலாற்றின் மீதிக் காலம் முழுவதும் எல்லாத் தம்பதிகளுக்கும் பொருந்தக்கூடிய, சூழலைச் சாராத ஞானத்தைப் பவுலும் பேதுருவும் அறிவிக்கவில்லை. அவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட சூழலைப் பற்றிப் பேசுகிறார்கள் – ரோமச் சமுதாயத்தின் விதிமுறைகளின்படி ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட ஒரு சாதாரண பண்டைய குடும்பத்தில் சுவிசேஷத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதைப் பற்றி.

இரண்டாவதாக, இந்த வசனங்கள் எதிலும் கணவன் தலைமை தாங்க வேண்டும் என்று கட்டளையிடப்படவில்லை. மனைவி கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்று மட்டுமே அறிவுறுத்தப்படுகிறாள். ஆணின் தலைமை ஏற்கெனவே நடைமுறையில் இருந்தது என்று அப்போஸ்தலர்கள் எடுத்துக்கொண்டார்கள். தங்கள் கட்டளைகளால் அவர்கள் அடைய விரும்பியது, ஆணின் தலைமையை மென்மையாக்குவதும் பெண்ணின் தாழ்ந்த அந்தஸ்தை உயர்த்துவதுமே. ஆணின் தலைமையை வெறுமனே சகித்துக்கொள்வதற்குப் பதிலாக, சுவிசேஷத்தால் பலப்படுத்தப்பட்ட ஒரு மனமுவந்த காரியமாகக் கீழ்ப்படிதலை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி பேதுருவும் பவுலும் பெண்களுக்குப் போதிக்கிறார்கள்.

மூன்றாவதாக: இந்தப் பகுதிகள் அனைத்திலும் – இந்த அதிகாரத்தின் வாதத்திற்கு இதுவே மிக முக்கியமானது – மனைவி தன் கணவனுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்ற கோரிக்கை, அடிமைகள் தங்கள் எஜமானுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்ற கோரிக்கைக்கு இணையாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டு இடங்களில் இந்த இணை, பிள்ளைகள் தங்கள் பெற்றோருக்குக் கீழ்ப்படிவதற்கும் பொருத்தப்படுகிறது; ஆனால் எஜமான்-அடிமை உறவோடு உள்ள இணை ஒவ்வொரு முறையும் காட்டப்படுகிறது.

அடிமைத்தனத்துக்கும் ஆணாதிக்கத்துக்கும் இடையிலான இந்த இணைக்குச் சற்று நேரத்தில் மீண்டும் வருவோம். ஆனால் முதலில் ஒன்றைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்: பவலும் பேதுருவும் அடிமைத்தனத்தையோ, திருமணத்தில் பெண்ணின் கீழ்ப்படிதலையோ இலட்சியமாக முன்வைக்கவில்லை – மாறாக, எல்லா நல்ல ஆவிக்குரிய தலைவர்களும் செய்ய வேண்டியதுபோல, தாங்கள் பணியாற்றும் சபைகள் சில சமயங்களில் இலட்சியத்திற்கு வெகு தொலைவிலுள்ள சூழ்நிலைகளிலும் சிறந்ததைச் செய்ய உதவுகிறார்கள். ஆதியாகமம் 16-இல் தேவனும் இதைப்போன்ற ஒன்றைச் செய்கிறார்: அடிமைப்பெண் ஆகார் தன்னைக் கொடுமைப்படுத்திய தன் எஜமாட்டி சாராளிடமிருந்து ஓடிப்போகிறாள். ஆகாரைக் காப்பாற்றிப் பலப்படுத்திய பின்பு தேவன் சொல்கிறார்: “நீ உன் நாச்சியாரண்டைக்குத் திரும்பிப்போய், அவள் கையின்கீழ் அடங்கியிரு.”⁶⁶ அவளுக்குத் தேவன் கொடுத்த இந்த அறிவுறுத்தல் அவளைக் குறித்த அவருடைய மிக உயர்ந்த, மிகச் சிறந்த நோக்கத்தின் வெளிப்பாடு என்று நம்மில் யார் முடிவு செய்வோம்? இல்லை, அவருடைய தகப்பனுக்குரிய ஆலோசனை, இலட்சியத்திற்கு வெகு தொலைவிலுள்ள ஒரு சூழ்நிலையில் சிறந்ததைச் செய்ய அவளுக்கு உதவுகிறது. வனாந்தரத்துக்கு ஓடிப்போவதைவிட சாராளுக்கு அடங்கியிருப்பதே அவளுக்கும் அவள் பிள்ளைக்கும் நல்லது என்பது தெளிவு.

இன்றும், நாம் இருக்கும் இலட்சியமற்ற சூழ்நிலையில் சிறந்ததைச் செய்வது சில சமயங்களில் நல்லது. உதாரணமாக, புதிதாகத் திருமணமான என் தந்தை தென்னாப்பிரிக்க இராணுவத்தில் இரண்டு ஆண்டு கட்டாய இராணுவச் சேவைக்கு அழைக்கப்பட்டார். வீட்டில் புதிதாகப் பிறந்த குழந்தையும் இளம் மனைவியும் இருந்ததால், இது இலட்சியத்திற்கு வெகு தொலைவில் இருந்தது என்று அவருக்குத் தெரியும்; ஆனால் அவருக்கு வேறு வழி இருக்கவில்லை. ஒரு மோசமான சூழ்நிலையில் சிறந்ததைச் செய்வது மட்டுமே அவரால் முடிந்தது. மாற்று வழி சிறைச்சாலை. சில சமயங்களில் ஒரு போதகர், ஜனநாயகம் வேதாகமத்தில் இல்லை, எனவே மனித சமுதாயத்திற்கான தேவனுடைய நித்திய இலட்சியம் அதுவே என்று அவசியமில்லை என்றாலும், ஒரு

ஜனநாயகத் தேர்தலில் பங்கேற்கும்படி தன் சபைக்கு ஆலோசனை கூறுகிறார். அதற்கு எதிராகப் பிரசங்கிப்பது தேவையற்ற எதிர்வினைகளைத் தூண்டும். முதலாம் நூற்றாண்டில் அரிஸ்டாட்டிலின் குடும்ப ஒழுங்குக்கும் இதுவே பொருந்தும்.⁶⁷

நற்பெயரைப் பற்றிய அக்கறை

இலட்சியமற்ற ஒரு சூழ்நிலையில் சிறந்ததைச் செய்ய உதவுவதைத் தவிர – பெண்களும் அடிமைகளும் தங்கள் கணவர்களுக்கும் எஜமான்களுக்கும் மனமுவந்து கீழ்ப்படியும்படி பேதுருவும் பவுலும் ஏன் ஆலோசனை கூறுகிறார்கள்? அந்தக் கணவர்களும் எஜமான்களுமோ தங்கள் மனைவிகளையும் அடிமைகளையும் அன்போடும் மரியாதையோடும் நடத்தும்படி அறிவுறுத்தப்படுகிறார்கள். பெரும்பாலான பகுதிகளில் ஒரு உறுதியான பதிலைக் காண்கிறோம்: பெண்களும் அடிமைகளும் *paterfamilias*-க்குக் கீழ்ப்படிவது ரோமச் சட்டமாக இருந்த, கூர்ந்து கவனித்துக்கொண்டிருந்த ஒரு உலகத்தின் கண்களில், இளம் சபைகளின் நம்பகத்தன்மையையும் சவிசேஷ ஈர்ப்பையும் காத்துக்கொள்வதில் பவுலும் பேதுருவும் கவனமாக இருக்கிறார்கள்.

இதற்கான சான்றுகள் வசனங்களிலேயே உள்ளன:

- அடிமைகளையும் மனைவிகளையும் நோக்கிப் பேசுவதற்குச் சற்று முன்பு, பேதுரு இராயனுக்குக் கீழ்ப்படியும்படி ஆலோசனை கூறி, இதைச் சேர்க்கிறார்: “நீங்கள் நன்மை செய்கிறதினாலே புத்தியீன மனுஷருடைய அறியாமையை அடக்குவது தேவனுடைய சித்தமாயிருக்கிறது.”⁶⁸
- பெண்களிடம் பேதுரு சொல்கிறார்: “உங்கள் சொந்தப் புருஷருக்குக் கீழ்ப்படியுங்கள்; அவர்களில் யாராவது திருவசனத்துக்குக் கீழ்ப்படியாதவர்களாயிருந்தால், மனைவிகளின் நடக்கையினால் போதனையின்றி ஆதாயப்படுத்திக்கொள்ளப்படுவார்கள்.”⁶⁹
- கிரேத்தாவிலுள்ள பெண்களிடம் பவுல் சொல்கிறார்: “தேவவசனம் தூஷிக்கப்படாதபடிக்கு, உங்கள் புருஷருக்குக் கீழ்ப்படிந்திருங்கள்.”⁷⁰
- கிரேத்தாவிலுள்ள அடிமைகளிடம் பவுல் சொல்கிறார்: “நம்முடைய இரட்சகராகிய தேவனுடைய உபதேசத்தை எல்லாவற்றிலும் அலங்கரிக்கும்படி, உங்கள் எஜமான்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருங்கள்.”⁷¹
- எபேசுலிலுள்ள அடிமைகளிடம் பவுல் சொல்கிறார்: “அடிமைத்தனத்தின் நுகத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிற வேலைக்காரர் யாவரும், தேவனுடைய நாமமும் உபதேசமும் தூஷிக்கப்படாதபடிக்கு, தங்கள் எஜமான்களை எல்லா கனத்திற்கும் பாத்திரராக எண்ணவேண்டும்.”⁷²

- தீமோத்தேயுவின் மூலமாக எபேசுவினுள்ள சபைக்குக் கொடுக்கும் தன் எல்லா அறிவுறுத்தல்களையும் குறித்து பவுல் எழுதுகிறார்: “அவர்கள் குற்றஞ்சாட்டப்படாதவர்களாயிருக்கும்படி இவைகளைக் கட்டளையிடு. ... விரோதியானவன் நிந்திக்கிறதற்கு இடமுண்டாக்காதபடிக்கு ...”⁷³

இங்கே என்ன நடக்கிறது? முக்கியமாக 1 பேதுரு நிருபமும், அதோடு தீத்து நிருபமும் 1 தீமோத்தேயு நிருபமும், பாடுகளோடு போராடிக்கொண்டிருந்த, அடிக்கடி துன்புறுத்தப்பட்ட சிறிய சபைகளுக்கு எழுதப்பட்ட நிருபங்கள். இந்தச் சபைகள்மேல் எதிர்மறையான கவனத்தைத் திருப்புவதே சாத்தானின் உத்தி. எபேசியருக்கு எழுதப்பட்ட நிருபம் ஒரு “உள்” ஆவணம்; வெளியாட்களைக் கணக்கில் கொள்ளாமல், கிறிஸ்தவர்களுக்கு மட்டுமே அது எழுதப்பட்டது (ஆகவே நற்பெயர் தொடர்பான பிரச்சினைகள் அதில் குறிப்பிடப்படவில்லை). ஆனால் இந்த மூன்று நிருபங்களிலோ, சூழ்நிலைக்குரிய ஒரு குறிப்பிட்ட பிரச்சினையைக் கையாள்வதே நோக்கம்: வெளியாட்களுக்குச் சபை எப்படித் தோன்றுகிறது என்பதே அது. சிந்தியா வெஸ்ட்ஃபால் (Cynthia Westfall) இதைப் பற்றிச் சொல்கிறார்:

அது கௌரவத்தில் அக்கறை கொண்ட, பாலினப் பங்குகள் முக்கிய இடம் வகித்த ஒரு கலாச்சாரம். ஒரு பெண் தன் கணவனை ஆளுகை செய்து, அவனுடைய “எஜமானைப்போல்” நடந்துகொண்டால், அது ரோமப் பேரரசின் முழுப் படிநிலைக்கும் புரவலர் அமைப்புக்கும் விடப்பட்ட அழிவுகரமான சவாலாகக் கருதப்பட்டது. இத்தகைய மரபுகளை மீறுவது தீவிரமாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது; அது சபைகளின் நற்பெயரை அழிக்கக்கூடும். ஆரம்பகால சபையின்மேலும் மற்ற மதக் குழுக்களின்மேலும் வாதத் தாக்குதல்கள் நடத்த, பெண்களின் நடத்தை ஒரு வசதியான வாய்ப்பாக அமைந்தது.⁷⁴

அடிமைகளும் மனைவிகளும் *paterfamilias*-க்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்று சட்டப்படி கட்டாயப்படுத்தப்பட்ட ஒரு உலகத்தில், இந்த மனைவிகளும் அடிமைகளும் வழக்கமான அளவுக்கு அப்பால் சென்று, தங்கள் வாழ்க்கையை மனமுவந்து தங்கள் கணவர்களுக்கும் எஜமான்களுக்கும் கீழ்ப்படுத்தும்படி அழைக்கப்பட்டார்கள். நல்லவேளையாக, *paterfamilias* கிறிஸ்தவனாக இருந்தால், தன் குடும்பத்தின் உறுப்பினர்களை அவன் எப்படி உண்மையாகக் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதைப் பற்றிய தக்க அறிவுறுத்தல்களையும் அப்போஸ்தலர்கள் அவனுக்குக் கொடுத்திருந்தார்கள்.

சுருக்கமாகச் சொன்னால்: பெண்கள் தங்கள் கணவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்று பேதுருவும் பவுலும் சொன்னபோது, எல்லாத் திருமணங்களிலும் ஒரு பாலினப் படிநிலையை ஒருவித கிறிஸ்தவ இலட்சியமாக அவர்கள் நிலைநாட்டவில்லை. மாறாக, இலட்சியமற்ற ஒரு

சூழ்நிலைக்கு அவர்கள் தங்களைத் தகவமைத்துக்கொண்டார்கள். தன் நிருபத்தின் முதல் வரியில் பேதுரு, எதிர்காலத்தின் பூரணமான சமுதாயத்தில் வாழும் விசுவாசிகளை அல்ல, “எல்லா மாகாணங்களிலும் சிதறியிருக்கிற அந்நியர்களை” நோக்கிப் பேசுகிறார் – நாம் பரதேசிகள்; தேவனுடைய ராஜ்யத்தில் நம்முடைய உண்மையான குடியுரிமையை வாழ்ந்தாலும், சூழலுக்கு ஏற்பத் தகவமைத்துக்கொள்ள நம்மால் முடிந்ததைச் செய்கிறோம். பண்டைய குடும்ப விதிமுறைகளைக் கணக்கில் கொண்டால், இந்த வசனங்களை இப்படிப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்: கலாச்சார விதிமுறைகளுக்கு எதிராக வெளிப்படையாகக் கலகம் செய்யாமலேயே அவற்றை மேற்கொள்ளும்படி சபை ஊக்குவிக்கப்படுகிறது. அபூரணமான ஒழுங்குகளுக்குள்ளேயே பேதுருவும் பவுலும் செயல்பட வேண்டியிருந்தது; ஏனெனில் கிறிஸ்தவர்களைச் சிறையில் அடைக்க ரோம அதிகாரிகள் ஏதாவது ஒரு சாக்கைத் தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள். எந்தச் சவாலும் இந்தச் சிறிய சபைகள்மேல் விசாரணைகளையும் துன்புறுத்தலையும் கொண்டுவந்திருக்கும். 1 பேதுரு நிருபம், தீத்து நிருபம், 1 தீமோத்தேயு நிருபம் எழுதப்பட்ட பின்பு, சில ஆண்டுகளிலேயே அவற்றை எழுதிய பேதுருவும் பவுலும் ரோம ஒழுங்கைக் குலைத்தார்கள் என்ற குற்றத்திற்காகக் கொல்லப்பட்டார்கள் என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

“அடிமைகளே, கீழ்ப்படியுங்கள் ... அப்படியே மனைவிகளே, கீழ்ப்படியுங்கள்”

பெண்கள் தங்கள் கணவர்களுக்குக் கீழ்ப்படியும்படி அவர்களுக்குப் போதிக்கத் தீத்து அறிவுறுத்தப்படுகிறான் (2:3-5); சற்று நேரத்தில் அடிமைகள் தங்கள் எஜமான்களுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்றும் அவனுக்குச் சொல்லப்படுகிறது (2:9).

பேதுரு பவுலின் வரிசையைத் தலைகீழாக்குகிறார்: முதலில் அடிமைகளுக்கும் எஜமான்களுக்கும் இடையிலான உறவுகளைப் பற்றியும், பின்பு மனைவிகளுக்கும் கணவர்களுக்கும் இடையிலான உறவுகளைப் பற்றியும் பேசுகிறார். 1 பேதுரு 2:18-இல் அடிமைகள் தங்கள் எஜமான்களுக்கு – நல்லவர்களுக்கும் சாந்தமுள்ளவர்களுக்கும் மட்டுமல்ல, முரட்டாட்டமுள்ளவர்களுக்கும் – மிகுந்த பயத்துடனே கீழ்ப்படியும்படி அறிவுறுத்தப்படுகிறார்கள்; பின்பு 3:1-இல் பெண்கள் அப்படியே தங்கள் கணவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்று வாசிக்கிறோம். தன் சொல்தேர்வின் மூலம் பேதுரு இந்த அறிவுறுத்தல்களுக்கு இடையிலான தொடர்பை வலுப்படுத்துகிறார்: “அடிமைகளே ... கீழ்ப்படியுங்கள் ... அப்படியே மனைவிகளே, கீழ்ப்படியுங்கள் ...!”

இப்போது இந்த அதிகாரத்தின் மைய வாதத்திற்கு வருவோம்: மனைவிகள் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்ற அறிவுறுத்தலை நிரப்புக் கோட்பாட்டாளர்கள் காலத்தைக் கடந்ததாகவும், எல்லோருக்கும் பொருந்துவதாகவும் விளக்குகிறார்கள். ஆனால் அடிமைகள் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்ற இணையான அறிவுறுத்தலை, அடிமைத்தனத்தைப் பின்னால் விட்டுவிட்ட நவீன மனிதர்களாகிய நாம், சூழ்நிலைக்கு உட்பட்டதாகப் புரிந்துகொள்கிறோம்.

வரலாற்றிலிருந்து யாரும் கற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் அது திரும்ப நிகழும் என்பதால், இந்த உண்மையைச் சற்று விரிவாக விளக்குகிறேன்.

அடிமைத்தன ஒழிப்புக்கு எதிரான கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பு

தேவனுடைய நீதியைப் பற்றிய உணர்வால் உந்தப்பட்ட கிறிஸ்தவ அடிமைத்தன ஒழிப்பாளர்கள், முதலில் 1833-இல் ஐக்கிய இராச்சியத்தில் அடிமைத்தனம் என்ற அமைப்பை முறியடித்தார்கள்; பின்பு காலப்போக்கில் அடிமை விடுதலை மற்ற நாடுகளுக்கும் பரவியது. வில்லியம் வில்பர்ஃபோர்ட்ஸ் (William Wilberforce), ஜான் வெஸ்லி (John Wesley), ஜான் நியூட்டன் (John Newton), சார்லஸ் ஃபின்னி (Charles Finney), கிரிம்கே சகோதரிகள் (Grimké), ஹெரியட் ஸ்டோவ் (Harriet Stowe), ஒலாவுடா ஈக்வியானோ (Olaudah Equiano), ஃபிரெடெரிக் டக்ளஸ் (Frederick Douglass) போன்றவர்கள் இறுதியில் அடிமைத்தனம் என்ற அமைப்புக்கு வெற்றிகரமான, நீடித்த முடிவைக் கொண்டுவந்தார்கள். நவீன கிறிஸ்தவர்கள் அனைவரும் சமூக மாற்றத்தின் இந்த வீரர்களைப் பற்றிப் பேச விரும்புகிறார்கள்.

அவ்வளவு அறியப்படாத ஒன்று உண்டு – இன்றைய கிறிஸ்தவர்களுக்கு அது அவமானமாக இருப்பதால் ஒருவேளை நாம் அதை வேண்டுமென்றே மறக்கிறோம்: அமெரிக்காவில் அடிமைத்தன ஒழிப்பின் மிகப்பெரிய எதிரிகள் நாட்டின் தெற்குப் பகுதியிலிருந்த கிறிஸ்தவர்களே. உண்மையில், இன்று அமெரிக்காவின் மிகப்பெரிய சபைப்பிரிவான தெற்கு பாப்டிஸ்டுகள் (Southern Baptists), 1845-இல் இதே பிரச்சினையின் காரணமாக வடக்கு பாப்டிஸ்டுகளிடமிருந்து பிரிந்தார்கள்.

18-ஆம் நூற்றாண்டுவரை பெரும்பாலான கிறிஸ்தவர்கள் அடிமைத்தனம் வேதாகமத்திற்கு ஏற்றது என்று நம்பினார்கள்; அதாவது அது **தேவனால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது** என்று கருதினார்கள். ராபர்ட் டாப்னி (Robert Dabney), ஜே. எச். தோர்ன்வெல் (J. H. Thornwell) போன்ற அமெரிக்காவின் வேதாகம விசுவாசமுள்ள இறையியலாளர்கள் அடிமைத்தனத்தைத் தொடர்ந்து வைத்திருப்பதற்கு ஆதரவாக உறுதியான வேதாகம வாதங்களை உருவாக்கினார்கள். தன் காலத்தின் மிகப்பெரிய சீர்திருத்த

இறையியலாளரான சார்லஸ் ஹாட்ஜ் (Charles Hodge), *The Bible Argument on Slavery* [அடிமைத்தனம் பற்றிய வேதாகம வாதம்] என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரை எழுதினார். அதில் அவர் பின்வருமாறு வாதிட்டார்:⁷⁵

- தேவனே அடிமைத்தனத்தை ஏற்படுத்தினார். நோவாவின் மகன் காம் அடிமையாக இருக்கும்படி தீர்ப்பளித்ததன் மூலம்,⁷⁶ தேவனே அடிமைத்தனத்தை ஏற்படுத்தினார்.
- தேவன் அடிமைத்தனத்தை அங்கீகரித்தார். ஆபிரகாம், தாவீது, யோபு ஆகியோருக்குக்கூட அடிமைகள் இருந்தார்கள்.
- மோசேயின் நியாயப்பிரமாணம் அடிமைத்தனத்தை ஆதரித்தது. உதாரணமாக, பத்துக் கற்பனைகளில் நான்காவதும் பத்தாவதும், தேவனுடைய ஜனங்கள் அடிமைகளை வைத்திருக்கிறார்கள் என்று எடுத்துக்கொள்கின்றன. மேலும், ஏழை யூதர்களையும் போர்க் கைதிகளையும் அடிமைகளாக்க மோசேயின் நியாயப்பிரமாணம் அனுமதித்தது.⁷⁷
- இயேசு ஒருபோதும் அடிமைத்தனத்துக்கு எதிராகப் பேசவில்லை. அவர் கண்டிக்காததை அவர் அங்கீகரித்திருக்க வேண்டும்.
- அடிமைகள் தங்கள் எஜமானர்களுக்குக் கீழ்ப்படியும்படி அப்போஸ்தலர்கள் கட்டளையிட்டார்கள். அடிமைத்தனத்தைக் கண்டிக்காமலேயே அவர்கள் அதை ஒழுங்குபடுத்தினார்கள்.
- சுவிசேஷத்தின் ஒரு நேர்மறையான அம்சத்தை விளக்க அப்போஸ்தலர்கள் அடிமைத்தனத்தைப் பயன்படுத்தினார்கள் – “கிறிஸ்துவின் அடிமைகளாகிய” நாம், நம்மை உடைமையாகக் கொண்டிருக்கும் கர்த்தருக்கு முழுமையாகக் கீழ்ப்படிய வேண்டும்.

மிகச் சில இறையியலாளர்கள் இந்தப் பெரும்பான்மை இறையியலாளர்களின் கருத்தை மாற்ற முயன்றார்கள்; ஆனால் தோல்வியடைந்தார்கள்.

உதாரணமாக, 1845-இல் நடந்த நான்கு நாள் விவாதத்தில், அடிமைத்தன ஒழிப்பாளர் ஜோனத்தன் பிளான்சார்ட் (Jonathan Blanchard) “வேதாகமத்தின் பொதுவான கொள்கைகளையும்” “பரிசுத்த வேதாகமத்தின் முழு வீச்சையும்” ஆராய்ந்தார். “வேதாகமத்தின் கொள்கைகள் நீதியும் நேர்மையுமே” என்பது அவருக்குத் தெளிவாக இருந்தது. வேதாகம மேற்கோள்களைக் கொண்டு ஏறக்குறைய எதையும் நிரூபிக்க முடியும், அப்படிச் செய்து பரிசுத்த வேதாகமத்தின் மேலான சத்தியங்களுக்கு முரணான முடிவுகளுக்கு வந்துவிடலாம் என்ற கருத்தை அவர் கொண்டிருந்தார்.

வருந்தத்தக்க விதமாக, தெற்கின் வேதாகம விசுவாசமுள்ள கிறிஸ்தவர்கள் தேவன் அடிமைத்தனத்தை அங்கீகரிக்கிறார் என்று எவ்வளவு உறுதியாக

நம்பினார்கள் என்றால், அடிமைத்தனத்தைத் தொடர்ந்து வைத்திருக்கும் தங்கள் உரிமையைக் காக்க, ஐந்து லட்சத்துக்கும் அதிகமான மனித உயிர்களைப் பலிகொண்ட ஒரு உள்நாட்டுப் போரில் ஆயுதம் ஏந்தவும் தயாராக இருந்தார்கள்! உள்நாட்டுப் போர் அமெரிக்கத் தெற்கில் இனவெறிக்கு முடிவு கட்டவில்லை என்பது உண்மைதான்; ஆனால் ஒருகாலத்தில் அடிமைகளை வைத்திருந்த கிறிஸ்தவர்களை அது எவ்வளவு தாழ்த்தியது என்றால், அடிமைத்தனம் தவறு என்று அவர்கள் இறுதியில் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. நீதியுணர்வால் உந்தப்பட்ட, தடுக்க முடியாத கலாச்சார மாற்றம், அவர்களை மீண்டும் பரிசுத்த வேதாகமத்திடம் திரும்பச் செய்தது; அங்கே அவர்கள் மெதுவாக, ஆனால் நிச்சயமாகத் தங்கள் செயலின் தவறை உணர்ந்தார்கள். ஒருகாலத்தில் இருந்த ஏராளமான “வேதாகம” வாதங்களுக்கு மத்தியிலும், வேதாகமத்தைச் சரியாகப் புரிந்துகொண்டால் அது அடிமைத்தனத்தை ஆதரிக்கவில்லை என்றும், இந்த நடைமுறை பாவமானது என்றும் இன்று நடைமுறையில் எல்லா இறையியலாளர்களும் நம்புகிறார்கள்.

அடிமைத்தனமும் ஆணாதிக்கமும் – ஒர் ஒப்பீடு

இப்போது அடிமைத்தனத்துக்கும் ஆணாதிக்கத்துக்கும் – அதாவது ஆண்கள் தலைமை தாங்க வேண்டும் என்று நாகரிகத்தில் எப்போதும் வழக்கத்தில் இருந்த அனுமானத்துக்கும் – இடையிலான இணைகளை ஆராய்வோம். பரிசுத்த வேதாகமத்தை நிரப்புக் கோட்பாட்டின்படி விளக்கினால், இதைப்போன்ற ஒரு வாதச் சங்கிலியை எவ்வளவு எளிதாக உருவாக்க முடியும் என்று பார்ப்போம்:⁷⁸

- தேவனே ஆணின் அதிகாரத்தை ஏற்படுத்தினார். வீழ்ச்சிக்கு முன்பு ஏதேன் தோட்டத்தில் தேவன் ஆதாமை ஏவாளின் தலைவனாக்கினார்.
- தேவன் ஆணின் அதிகாரத்தை அங்கீகரித்தார். கோத்திரப் பிதாக்களே, கோத்திரத் தாய்கள் அல்ல, தேவனுடைய ஜனங்களை வழிநடத்தினார்கள். ராஜாக்களே, ராணிகள் அல்ல, இஸ்ரவேலின் வரலாற்றில் ஆதிக்கம் செலுத்துகிறார்கள்.
- மோசேயின் நியாயப்பிரமாணம் ஆணின் அதிகாரத்தை ஆதரித்தது. பிறனுடைய மனைவியையோ, அவனுடைய கழுதையையோ, அவனுடைய மற்ற உடைமைகளையோ இச்சிக்கக்கூடாது என்று பத்தாம் கற்பனை சொல்கிறது. மேலும் ஆசாரியர்கள் ஆண்களாக இருக்க வேண்டும், பெண்களாக அல்ல.
- இயேசு ஒருபோதும் கணவனின் அதிகாரத்துக்கு எதிராகப் பேசவில்லை. அவர் கண்டிக்காததை அவர் அங்கீகரித்திருக்க வேண்டும்.

- பெண்கள் தங்கள் கணவர்களுக்குக் கீழ்ப்படியும்படி அப்போஸ்தலர்கள் கட்டளையிட்டார்கள். ஆணாதிக்கத்தைக் கண்டிக்காமலேயே அவர்கள் அதை ஒழுங்குபடுத்தினார்கள்.
- சுவிசேஷத்தின் ஒரு நேர்மறையான அம்சத்தைக் காட்ட அப்போஸ்தலர்கள் கணவனின் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தினார்கள்; அதில் கணவன் கர்த்தராகிய கிறிஸ்துவைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்த வேண்டும், மனைவி கிறிஸ்துவுக்கே கீழ்ப்படிவதுபோலத் தன் கணவனுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும்.

அடிமைத்தனத்தையும் ஆணாதிக்கத்தையும் வேதாகமத்தைக் கொண்டு நியாயப்படுத்தும் முயற்சிகளுக்கு இடையிலான கண்ணைக் கவரும், நிதானத்துக்குக் கொண்டுவரும் இணைகளைப் பார்க்கிறீர்களா? உலகின் மிகப்பெரிய சபைகூட இப்போது “மனைவிகளே, கீழ்ப்படியுங்கள்”, “அடிமைகளே, கீழ்ப்படியுங்கள்” என்ற வசனங்களுக்கு இடையிலான இணையை அங்கீகரிக்கிறது: அடிமைத்தனத்தை நியாயப்படுத்த எபேசியர் 6-இல் பவுலின் எழுத்துகளைப் பயன்படுத்துவது, திருமணத்தில் பெண்ணின் கீழ்ப்படிதலை நியாயப்படுத்த எபேசியர் 5-ஐப் பயன்படுத்துவதிலிருந்து வேறுபட்டதல்ல என்ற கருத்தை, 1988-இல் போப் இரண்டாம் ஜான் பால் (Johannes Paul II.) தெளிவாகவும் திட்டவட்டமாகவும் முன்வைத்தார்.⁷⁹

ஆப்பிளும் ஆரஞ்சும்?

நிரப்புக் கோட்பாட்டு இறையியலாளர்கள் இந்த ஒற்றுமைக்கு எப்படிப் பதிலளிக்கிறார்கள்? “மனைவிகளே, கீழ்ப்படியுங்கள்”, “அடிமைகளே, கீழ்ப்படியுங்கள்” என்ற வசனங்கள் மிகவும் வேறுபட்டவை – “ஆப்பிளும் ஆரஞ்சும்” – என்று ஜார்ஜ் நைட் (George Knight) சொல்கிறார். ஏன்? முன்னணி நிரப்புக் கோட்பாட்டு இறையியலாளரான சாம் ஸ்டார்ம்ஸ் (Sam Storms) எழுதிய ஒரு கட்டுரையை⁸⁰ மேற்கோள் காட்டுகிறேன். அவருடைய கருத்தில், அடிமைத்தனத்தைக் கண்டித்துக்கொண்டே பெண்களின் கீழ்ப்படிதலை நாம் ஆதரிக்கக்கூடியதற்கான ஆறு காரணங்களை அவர் தருகிறார். அவரைக் குறிப்புக் குறிப்பாக மேற்கோள் காட்டி, அவருடைய வார்த்தைகளைச் சாய்வெழுத்திலும் மேற்கோள் குறிகளிலும் வைத்து, பின்பு ஒவ்வொரு வாதத்துக்கும் பதிலளிப்பேன்:

முதலாவது: “விரும்பத்தகாத உறவுகளை நிரந்தர இலட்சியங்களாக அங்கீகரிக்காமலேயே அவற்றை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கு வேதம் பெயர்பெற்றது (காண்க: மத்தேயு 19:8; 1 கொரிந்தியர் 6:1-8). அடிமைகளுக்கும் எஜமான்களுக்கும் இடையிலான உறவுக்கான தன் அறிவுறுத்தல்களால், அடிமைத்தனம் ஒரு நல்ல அமைப்பு என்று பவுல் சொல்லவில்லை.”

ஆக, சமூக அமைப்புகளுக்குத் தம்மைத் தகவமைத்துக்கொள்ள தேவன் ஆயத்தமாக இருக்கிறார் என்பதை ஸ்டார்ம்ஸ் நன்றாகவே புரிந்துகொள்கிறார். நல்லது! ஆனால் கிரேக்க-ரோம உலகில் கலாச்சாரம் விதித்தபடி ஒரு மனைவி *paterfamilias*-க்குக் கீழ்ப்படிவதைப் பற்றியும் சொல்ல வேண்டிய வாதம் இதுவே – வேதாகமம் அதை அங்கீகரிக்காமலேயே ஒழுங்குபடுத்துகிறது.

இரண்டாவது: “அடிமைத்தனம் என்ற அமைப்பு சிருஷ்டிப்பில் வேரூன்றியது அல்ல; மாறாக அது வீழ்ச்சியிலிருந்து விளைந்த ஒரு திரிபு. ஆனால் திருமணமும் ஆணின் முதன்மையும், வீழ்ச்சிக்கு முன்பு இருந்த ஆதி சிருஷ்டிப்பின் ஒழுங்கின் பகுதியாக இருக்கின்றன.”

இங்கே ஸ்டார்ம்ஸ் ஆதியாகமம் 2, 3-ஐத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டு, ஆதியாகமம் 3:16-இன்படி சிருஷ்டிப்பின் அல்ல, வீழ்ச்சியின் நேரடி விளைவாக இருக்கும் ஒன்றை இலட்சியமாக உயர்த்துகிறார்.

மூன்றாவது: “பல இடங்களில் அடிமைத்தன ஒழிப்புக்கான விதைகள் விதைக்கப்படுகின்றன. காண்க: பிலேமோன் 16, எபேசியர் 6:9. ஆனால் கணவன் மனைவி உறவுக்கும் அதுவே நோக்கமாக இருந்தது என்பதற்குப் புதிய ஏற்பாட்டில் எந்தக் குறிப்பும் இல்லை.”

இது உண்மையல்ல. கலாத்தியர் 3:28, 1 கொரிந்தியர் 7, எபேசியர் 5-இன் சரியான விளக்கம் – குறிப்பாக ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிதல் பற்றிய அதன் போதனை – ஆகியவை திருமணத்தில் ஆண் மேலாதிக்கத்தைக் “கலைப்பதற்கான விதைகளே”.

நான்காவது: “மனைவி தன் கணவனுக்குக் கீழ்ப்படிவதைச் செல்லாததாக்க அடிமைத்தன வாதம் பயன்படுத்தப்பட்டால், அது ஒரு பிள்ளை தன் பெற்றோருக்குக் கீழ்ப்படிவதையும் செல்லாததாக்காதா? எபேசியர் 5-6-இல் பவுல் கணவன் மனைவி, பெற்றோர் பிள்ளைகள், அடிமைகள் எஜமான்கள் ஆகியோருக்கு இடையிலான உறவுகளை எப்படிக் கையாள்கிறார் என்பதைக் கவனியுங்கள்.”

ஸ்டார்ம்ஸ் தவறான வார்த்தையைப் பயன்படுத்துகிறார்: பிள்ளைகள் “கீழ்ப்படிய” (“gehorsamen”) வேண்டும்; ஆனால் மனைவிகளும் அடிமைகளும் “அடங்கியிருக்க” (“sich unterordnen”) வேண்டும். இது மனைவிகளையும் அடிமைகளையும் தனித்துவமான விதத்தில் இணைக்கிறது. அந்தக் கலாச்சாரத்திலிருந்த பெற்றோரும் பிள்ளைகளும், பெற்றோர் பிள்ளைகள் பற்றிய வசனங்களை இன்று மேற்கத்திய நாடுகளில் நாம் வாசிப்பதுபோலவே வாசித்திருப்பார்கள் என்றும் ஸ்டார்ம்ஸ் அனுமானிப்பதாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் நம் பிள்ளைகள் வயதுவந்த பின்பும் நீண்ட காலம் தங்கள்

பெற்றோருக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்று நம்மில் யார் வற்புறுத்துவோம்? முதலாம் நூற்றாண்டு வாசகர் எபேசியர் 6-ஐ இப்படிப் புரிந்துகொண்டிருப்பார்: வயதுவந்த பிள்ளைகளும் கூடத் தங்கள் பெற்றோரைக் கனம்பண்ணுவது மட்டுமல்ல, அவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்று பவுல் கட்டளையிடுகிறார்.⁸¹

ஆனால் அன்றைய பெற்றோர்-பிள்ளை உறவு இன்றைய உறவைப்போலவே இருந்திருந்தாலும் (அப்படி இருக்கவில்லை), திருமணத்தில் பாலினத்தின் அடிப்படையிலான படிநிலை, பெற்றோர்-பிள்ளை உறவில் உள்ள தலைமுறை அடிப்படையிலான படிநிலையிலிருந்து மிகவும் வேறுபட்டது. நம் சிறு பிள்ளைகளுக்கு வாழ்க்கையைப் பற்றியும் வாழ்க்கை ஞானத்தைப் பற்றியும் அதிகம் தெரியாது என்ற உண்மை, சார்ந்திருத்தலும் கீழ்ப்படிதலும் அவர்களுக்குச் சிறந்ததாக இருக்கும் ஒரு நிலையில் அவர்களை வைக்கிறது; ஆகவே சமத்துவக் கலாச்சாரங்களிலும்கூட அது கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது. கல்வி பெற்ற இரண்டு வயதுவந்தவர்களுக்கு இடையிலான திருமணத்துக்கு அதுவே பொருந்தாது. பெற்றோராக இருப்பதன் நோக்கம், நம் பிள்ளைகளைச் சார்ந்திருத்தலுக்கும் கீழ்ப்படிதலுக்கும் அப்பால் வழிநடத்துவதே; அப்போது அவர்கள் இறுதியில் தங்கள் சொந்தக் குடும்பத்துக்குத் தலைவர்களாக நின்று, அதன்மூலம் நமக்குச் சமமானவர்களாகிறார்கள் (எபேசியர் 5:31-இல் பவுல் சுட்டிக்காட்டுவதுபோல). ஆகவே ஒரு பிள்ளையின்மேல் பெற்றோரின் தலைமையை அதன் வாழ்நாள் முழுவதற்கும் நிலைநாட்ட முயல்வது தவறு. அப்படியிருக்க, நம் வாழ்க்கைத்துணையிடம் அதைச் செய்வது சரி என்று நாம் ஏன் இவ்வளவு உறுதியாக இருக்க வேண்டும்?

ஐந்தாவது: “அடிமைகளுக்கு பவுல் கொடுத்த அறிவுறுத்தல்களில், அடிமைத்தனத்தைக் குறித்து எந்த நிரந்தர ஒழுக்கக் கட்டளையும் அல்லது முழுமையான ஒழுக்கக் கொள்கையும் குறிப்பிடப்படவில்லை.”

இங்கே ஸ்டார்ம்ஸ் முதலாவது குறிப்பையே திரும்பச் சொல்கிறார். ஆனால் 1 பேதுரு 2-3-இல் உள்ள வார்த்தைகளைப் பாருங்கள்: “வேலைக்காரரே, உங்கள் எஜமான்களுக்குக் கீழ்ப்படியுங்கள் ... அப்படியே மனைவிகளே, உங்கள் சொந்தப் புருஷருக்குக் கீழ்ப்படியுங்கள்.” முதலாவது நிரந்தர ஒழுக்கக் கட்டளை அல்ல, இரண்டாவதோ அப்படிப்பட்ட கட்டளை என்று ஸ்டார்ம்ஸ் எந்த அடிப்படையில் உறுதியாக இருக்கிறார்? அவருடைய பார்வை முரண்பாடானது.

ஆறாவது: “ஒரு அடிமை விடுதலை பெறும் வாய்ப்பை பவுல் வெளிப்படையாக முன்னறிந்து அதை ஆதரிக்கிறார் (1 கொரிந்தியர் 7:21). மனைவிகளையும் அவர்கள் தங்கள் கணவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிவதையும் குறித்து அவர் இதைப்போன்ற எதையும் சொல்லவில்லை.”

ஏனெனில், அடிமைத்தனத்தைப்போல அல்லாமல், திருமணம் தேவனுடைய திட்டத்தின்படி ஒரே மாம்சமாகும் ஐக்கியம்.⁸² அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுதலை விரும்பத்தக்கதாக இருந்தது; ஏனெனில் அது தேவன் நியமித்த உழைப்பு என்ற அமைப்பின் மீட்பைக் குறிக்கிறது. அதுபோலவே, ஆணாதிக்கத்திலிருந்து விடுதலை, தேவன் நியமித்த திருமணம் என்ற அமைப்பின் மீட்பு. எபேசியர் 5-ஐ எழுதியபோது பவுலின் நோக்கம், அரிஸ்டாட்டிலின் விதிகளுக்கு எதிரான புரட்சியின் செய்தியை அனுப்பாமலேயே, அந்தக் கலாச்சாரத்தில் இயன்றவரை சமத்துவமான திருமணத்தை அடைவதே.

இவை அனைத்தின் அர்த்தம்: ஜார்ஜ் நைட்டும் சாம் ஸ்டார்ம்ஸும் சொல்வதற்கு மாறாக, அடிமைத்தனமும் ஆணாதிக்கமும் ஒன்றுக்கொன்று மிகவும் ஒத்தவை – அவை ஆப்பிரும் ஆரஞ்சும் அல்லவே அல்ல, விழுந்துபோன ஒரே மரத்தின் அழுகிய கனிகள். அடிமைத்தனம் அடிப்படையில், கணவன் தன் மனைவியின்மேல் தலைமை வகிக்கிறான் என்ற எண்ணத்துக்கு மிகவும் ஒத்திருக்கிறது. அவற்றின் வெளிப்பாடு அன்பானதாக இருந்தாலும் கொடூரமானதாக இருந்தாலும், இரண்டு நடைமுறைகளும் விழுந்துபோன உலகத்தின் விளைவுகளே. ஒருபுறம் “அன்பான” அடிமைத்தனத்தைக்கூடக் கண்டித்துக்கொண்டு – இன்று எல்லாக் கிறிஸ்தவர்களும் செய்வதுபோல –, மறுபுறம் “அன்பான” ஆணாதிக்கத்தின் அரணாக இருப்பதில் எந்த அர்த்தமும் இல்லை.

சமுதாயத்தின்மேல் சுவிசேஷத்தின் நீண்டகால விளைவுகளில் ஒன்று அடிமைத்தனத்தை ஒழிப்பது என்றால், அதே அடியால் அது ஆணாதிக்கத்தையும் வீழ்த்துகிறது. ஆகவே, ஆப்பிரிக்க-அமெரிக்கர்களிடையே வேதாகம விளக்கம் பற்றிய ஒரு குறிப்பிடத்தக்க கட்டுரையில், கிளாரிஸ் மார்ட்டின் (Clarice Martin) ஒரு தெளிலுட்டும் கேள்வியைக் கேட்கிறார்: “கறுப்பின ஆண் பிரசங்கிகளும் இறையியலாளர்களும் அடிமைகளைப் பற்றிப் பிரசங்கிக்கும்போதும் எழுதும்போதும் ஒரு தாராளவாத விளக்கமுறையையும், பெண்களைப் பற்றி வரும்போது ஒரு எழுத்துப்படியான விளக்கமுறையையும் எப்படிப் பயன்படுத்த முடியும்?”⁸³

கடந்தகால அநீதியிலிருந்து பாடங்கள்

அடிமைத்தனத்துக்கும் ஆணாதிக்கத்துக்கும் இடையிலான ஒற்றுமைகளை மறுப்பதன் மூலம், நிரப்புக் கோட்பாட்டு இறையியலாளர்கள் அமெரிக்கத் தெற்கின் அடிமைத்தன ஒழிப்பை எதிர்த்த கிறிஸ்தவர்களின் தவறைத் திரும்பச் செய்கிறார்கள். தங்கள் இறையியல் கூர்மதியை நம்பும் சபைகளை,

இயேசுவின் சபைக்கு அவமானமான ஒரு நிலைக்கு மீண்டும் கொண்டுவருகிறார்கள்; அதன்மூலம் அவற்றின் சொந்த உறுப்பினர்கள் சிலரின் மதிப்பைக் குறைப்பதை நீட்டிக்கிறார்கள்.

இவை அனைத்தையும் இன்னும் துயரமாக்குவது இந்த உண்மை: உலகம் முழுவதிலும் ஆண் மேலாதிக்கத்தின் மிகச் செல்வாக்குள்ள ஆதரவாளர்கள் தெற்கு பாப்டிஸ்டுகளே; அமெரிக்காவின் ஒவ்வொரு நான்கு சபைகளில் ஒன்று அந்தச் சபைப்பிரிவைச் சேர்ந்தது. தங்கள் முன்னணி இறையியலாளர்கள் மூலமும் ஊடகங்கள் மூலமும் அவர்கள் தங்கள் கருத்துகளை உலகெங்கும் தொடர்ந்து பரப்புகிறார்கள். ஜார்ஜ் ஹெகலின் (Georg Hegel) எச்சரிக்கை உண்மையாவதாகத் தோன்றுகிறது: “வரலாற்றிலிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ளும் ஒரே காரியம், வரலாற்றிலிருந்து நாம் எதையும் கற்றுக்கொள்வதில்லை என்பதே.”

அப்படியானால், அடிமைத்தன ஒழிப்பை எதிர்த்த கிறிஸ்தவர்களின் தவறுகளிலிருந்து இன்றைய சபை சரியாக எதைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்? முதலாவது: வேதாகமம் முழுவதிலுமிருந்து வசனங்களைக் கொண்ட விரிவான “அறிவியல்பூர்வமான” நூல்களின் மூலம் ஒரு நம்பிக்கைக்கு வந்து – முழுச் சபைப்பிரிவுகளுக்கும் முழு இறையியல் சிந்தனைப் பள்ளிகளுக்கும் நடப்பதுபோல – ஆனாலும் தவறில் இருப்பது சாத்தியம்.

இரண்டாவது: ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக ஒரு கலாச்சாரத்தில் வேரூன்றிய கிறிஸ்தவக் கொள்கைகளின் உண்மையான விளைவாக, அந்தக் கலாச்சாரம் ஒரு நேர்மறையான திசையில் வளர்வது சாத்தியம். உதாரணமாக, கலாத்தியர் 3:28-இல் உள்ள பவுலின் “மனுக்குலத்துக்கான மகா சாசனம்” (“Magna Carta”), சமத்துவம் என்ற எண்ணத்தையும் சமூகப் படிநிலைகளின் முடிவையும் வரலாற்றில் முதன்முறையாக ஒருவர் இவ்வளவு வலிமையாக வெளிப்படுத்தியது. சமுதாயத்தில் அடிமைத்தனத்தையும் ஆண் மேலாதிக்கத்தையும் ஒழித்ததற்கு நாம் உண்மையில் இந்த வசனத்துக்கு எவ்வளவு கடன்பட்டிருக்கிறோம்? சமுதாயத்தில் சுவிசேஷத்தின் செல்வாக்கைத் தடுப்பதற்கோ தாக்குவதற்கோ பதிலாக, சபை அதைத் தனக்குரியதாக உரிமைகொண்டாடிக் கொண்டாட வேண்டும்.

மூன்றாவது: சமுதாயத்தின் கண்டுபிடிப்புகளும் முன்னேற்றங்களும், நீண்டகாலமாக இருந்துவரும் பரிசுத்த வேதாகமத்தின் ஒரு விளக்கத்தைக் கேள்விக்குள்ளாக்குவது சாத்தியம். உலகம் தட்டையானது என்றோ, பூமி பிரபஞ்சத்தின் மையம் என்றோ பெரும்பாலான மக்கள் நம்பியபோது, அதை உறுதிப்படுத்த சபையிடம் வேதவசனங்கள் இருந்தன. அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகள் அதைப் பொய்யென்று நிரூபித்தபோது, வேதாகமத்தைப் புதிய விதத்தில் வாசித்து, அதில் எப்போதும் இருந்ததைக் காணும் வாய்ப்பு

நமக்குக் கிடைத்தது. தொழில் புரட்சியும், பிற்காலப் பெண்ணுரிமை இயக்கத்தின் முதல் அலைகளும் மேற்கத்திய நாடுகளைத் தழுவியபோது, ஆண்களுக்கு இணையான தங்கள் அறிவுத்திறனையும் செயல்திறனையும் நிரூபிக்கும் வாய்ப்பு பெண்களுக்கு முதன்முறையாகக் கிடைத்தது. இதை ஒரு அச்சுறுத்தலாகப் பார்ப்பதற்குப் பதிலாக, "இத்தனை காலமும் நாம் எதைக் கவனிக்கத் தவறினோம்?" என்ற கேள்வியோடு பரிசுத்த வேதாகமத்தையே புதிதாகப் பார்க்க இது நமக்கு ஒரு வாய்ப்பு.

நான்காவது: அடிக்கடி நிகழும் விளக்கத் தவறுகளைத் தவிர்க்க வேண்டும். வேதாகமத்தின் தனிப் பகுதிகளை விளக்க, முழு வேதாகமத்தையும் கணக்கில் எடுக்க வேண்டும். தவறாக விளக்கப்படும் "ஆதார வசனங்களை" ஒன்றுசேர்ப்பது மிக எளிது. வேதாகமப் புத்தகங்கள் நம்முடைய **நன்மைக்காக** எழுதப்பட்டிருந்தாலும், அவை நம்மை **நோக்கி** எழுதப்படவில்லை என்பதை நாம் மறக்கக்கூடாது. நம்முடைய காலத்துக்கும் சூழலுக்கும் பொருத்தக்கூடிய காலத்தைக் கடந்த செய்தியைக் கண்டறிவதற்கு **முன்பு**, அந்த வேதப்பகுதி எழுதப்பட்ட வரலாற்றுச் சூழலை நாம் கற்றுக்கொள்ள **வேண்டும்**.

ஐந்தாவது: சுயநலமும் **குழுச் சிந்தனையும்** வேதாகமத்தை மிகுந்த சார்புடன் வாசிக்க நம்மை வழிநடத்தக்கூடும். (இந்தப் பொருள் பற்றிய கூடுதல் தகவலை இணைப்பு 6-இல் காணலாம்.) பொதுவாக மக்கள் (கிறிஸ்தவர்களும்) தங்கள் நிலைக்கோ சலுகைகளுக்கோ அச்சுறுத்தலாக இருக்கும் எதையும் எதிர்க்கிறார்கள். 19-ஆம் நூற்றாண்டின் இறையியல் விவாதங்களில், அடிமைகளை வைத்திருந்த இறையியலாளர்களுக்கு மிக உரத்த குரல் கொடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமா? நிரப்புக் கோட்பாட்டுச் சபைகளிலும் ஊழியங்களிலும் கல்லூரிகளிலும் போதகர்களாக, தலைவர்களாக அல்லது பேராசிரியர்களாகத் தங்கள் வேலையையும் நற்பெயரையும் இழக்கக்கூடியவர்கள், இன்று இந்தக் கேள்வியில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் குரல்களாக இருக்கலாமா?

ஆறாவது: வேதாகமத்தை விளக்க முழுச் சபையும் தேவை. நம்மைவிட வேறுவிதமாகக் காரியங்களைப் பார்க்கும் சபையின் பகுதிகளைப் புறக்கணிப்பதோ இழிவுபடுத்துவதோ ஒருபோதும் ஞானமானதல்ல. பரிசுத்த வேதாகமத்தை உண்மையாக நேசிக்கும் மக்களை "கலாச்சாரத்துக்கு இணங்கிப்போனவர்கள்" என்றோ "தாராளவாதிகள்" என்றோ அழைப்பது, தேவனுடைய சத்தத்துக்குச் செவிடாக இருப்பதன் ஒரு வடிவமாக இருக்கக்கூடும். பரிசுத்த வேதாகமத்தைப் பற்றி "தாழ்ந்த பார்வை" கொண்டவர்கள் என்று நாம் குற்றம் சாட்டுகிறவர்கள், அதன் சில பகுதிகளை நம்மைவிட மிக நன்றாகப் புரிந்துகொண்டிருக்கலாம்.

இறுதியாக, சமுதாயத்தின் மற்றப் பகுதி கைவிட்டுவிட்ட தவறான சமூக நடைமுறைகளைப் பிடித்துக்கொண்டிருப்பது, சமுதாயத்தில் சபையின் நம்பகத்தன்மைக்குக் கொஞ்சமும் உதவாது. என் கருத்தில், ஆணாதிக்கத்தின் அரணாகத் தொடர்ந்து இருப்பது, அடிமைத்தனத்தை நியாயப்படுத்த வேதாகமத்தைத் தொடர்ந்து பயன்படுத்துவதைப் போலவே சபைக்குச் சுய அழிவானது. அடிமைத்தனம் ஏற்கத்தக்கது என்று கலாச்சாரமும் சபையும் ஏறக்குறைய ஒத்துப்போன நூற்றாண்டுகளில், சபை அதன் மிக மென்மையான வடிவத்தைப் புகழ்ந்தபோதும், அதில் சேர்ந்துகொள்வது சபையின் நற்பெயருக்கு அவ்வளவு தீங்கு செய்யவில்லை. ஆனால் மேற்கத்திய நாட்டிலுள்ள ஒரு நவீன கிறிஸ்தவக் குடும்பம், வேதாகமக் காரணங்களுக்காக இந்த நடைமுறைக்கு ஒப்புக்கொண்ட இரண்டு அடிமைகளை வைத்திருப்பதன் மூலம் “தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியத்” தீர்மானித்தால், அது எப்படி எடுத்துக்கொள்ளப்படும் என்று கற்பனை செய்து பாருங்கள்.

ழான்-ழாக் ரூசோ (Jean-Jacques Rousseau) வெளிப்படுத்திய கலாச்சார நம்பிக்கையோடு சபை ஒத்துப்போன காலத்திலும் இதுபோலவே இருந்தது: “ஆண் பலமுள்ளவனாகவும் செயல்படுபவனாகவும் இருக்க வேண்டும்; பெண் பலவீனமானவளாகவும் செயலற்றவளாகவும் இருக்க வேண்டும்; ஒருவனுக்கு வல்லமையும் சித்தமும் இரண்டும் இருக்க வேண்டும்; மற்றவள் கொஞ்சம் எதிர்ப்புக் காட்டினால் போதும்”⁸⁴. அப்போது ஆணாதிக்கத்தோடு சேர்ந்துகொள்வது சபையின் நற்பெயருக்கு அவ்வளவு தீங்கு விளைவிக்கவில்லை. ஆனால் இப்போது *The Handmaid's Tale* போன்ற விருது பெற்ற ஒரு தொலைக்காட்சித் தொடர்கூட பெண்ணின் கீழ்ப்படிதலின் “பயங்கரங்களை” அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கும் நிலையில், நம் மகள்கள் தங்கள் கணவரின் ஒருதலைப்பட்சமான அதிகாரத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கும்படி நாம் அவர்களுக்குக் கற்பித்து, போதிக்கும் திறனும் வழிநடத்தும் திறனும் உள்ள பெண்கள் போதிப்பதையும் வழிநடத்துவதையும் தடைசெய்தால், சபையாகிய நாம் அடிமைகளை வைத்திருக்கும் அந்தக் கற்பனையான நவீனக் குடும்பத்திலிருந்து அவ்வளவு தொலைவில் இல்லை.⁸⁵

கிறிஸ்தவர்களாகிய நாம் பெண்களின் சமத்துவத்தை வீட்டுச் சூழலுக்கு அப்பால் சபைக்கும் சமுதாயத்துக்கும் விரிவுபடுத்தினால், நம் திருமணங்களை இன்னும் இணக்கமாக்குவது மட்டுமல்லாமல், நம் கலாச்சாரத்தில் நம் சுவிசேஷத்தின் நம்பகத்தன்மையையும் பலப்படுத்துவோம். நம் சக குடிமக்கள் மறந்துவிட்டது – ஆனால் நாம் அவர்களுக்கு நினைவூட்டக்கூடியது – இதுதான்: நம் கலாச்சாரத்தில் இன்று பெண்களுக்குக் கிடைத்திருக்கும் உயர்வு, வரலாற்றுவீதியாக, மாண்பை

அளிக்கும் நம்முடைய சொந்தச் சுவிசேஷத்தின் மெதுவாகச் செயல்படும் செல்வாக்கிலும், தேவனுடைய அன்பும் நீதியுமுள்ள தன்மையைப் பற்றிய அறிவிலும் வேரூன்றியிருக்கிறது. எப்படியிருந்தாலும், தேவன் நீண்ட காலமாக நிரப்புக் கோட்பாட்டுக் கட்டுப்பாடுகளை அறியாதவர்; பெண்கள் தங்கள் வரங்களை முழுமையாக வளர்த்துப் பயன்படுத்த அவர் அவர்களுக்கு அதிகாரம் அளித்திருக்கிறார் – ஆண்களை வல்லமையாக வழிநடத்தவும் அவர்களுக்குப் போதிக்கவும் உள்ள வாய்ப்பும் இதில் அடங்கும்.

குறிப்புகள்

1. Richard Hays, *First Corinthians*, பக். 116
2. ஒரு திருமணத்தில் அதிகாரமும் கீழ்ப்படிதலும் நிலவினாலும், வேறொரு பகுதியில் மனைவி தன் கணவன்மேல் அதிகாரம் கொண்டிருக்க முடியாது என்று இது பொருள்படாது. உதாரணமாக, லபிதோத்தின் மனைவியாகிய தெபொராள், தான் வாழ்ந்த ஆணாதிக்கக் கலாச்சாரத்தில் வீட்டில் தன் கணவனிடமிருந்து கட்டளைகளைப் பெற்றிருக்கலாம்; ஆனாலும் அவள் தன் நாட்டில் வெற்றிகரமான தலைவியாக இருந்தாள். அங்கே அவளுடைய கணவனும் கூட அவளிடமிருந்து கட்டளைகளைப் பெற வேண்டியிருந்தது. இது சிக்கலாகத் தோன்றலாம், ஆனால் முரண்பாடானது அல்ல; ஏனெனில் திருமணத்தில் ஒரு பெண்ணின் கீழ்ப்படிதல், சபையிலும் சமூகத்திலும் அவள் தலைமைப் பங்கை ஏற்கக்கூடாது என்பதற்குக் காரணமாகக் காட்டப்படும் எந்த இடமும் வேதாகமத்தில் இல்லை.
3. ஒரு சிறிய உதாரணமாக, மேற்கு ஐரோப்பாவைச் சேர்ந்த என். டி. ரைட் (N. T. Wright), கிழக்கு ஐரோப்பாவைச் சேர்ந்த ஹாய்க் ஹோவன்னிசியன் (Hayk Hovhannisyan), ஒருகாலத்தில் ஆஸ்திரேலியாவைச் சேர்ந்த மைக்கேல் பேர்ட் (Michael Bird) ஆகியோரிடமும் ஒரு-அம்ச நிரப்புக் கோட்பாட்டின் பொருளிலான கருத்துகளைக் கண்டிருக்கிறேன். அமெரிக்காவில் சமத்துவக் கோட்பாட்டுக்கும் நிரப்புக் கோட்பாட்டுக்கும் இடையிலான “போர்களில்” ஆழமாகச் சிக்கியிருப்பவர்களுக்கு இந்த வாய்ப்பு ஒருவேளை அணுக முடியாததாக இருக்கலாம். என். டி. ரைட் விளக்குகிறார்: “பிரச்சினையின் ஒரு பகுதி – குறிப்பாக அமெரிக்காவில் – கலாச்சாரங்கள் இவ்வளவு துருவப்படுத்தப்படுவதே; இதனால் பலர் ஒரு கட்டத்தில் குறியிடும்போது, அதே பக்கத்திலுள்ள இன்னும் ஒரு டஜன் கட்டங்களிலும் குறியிட வேண்டும் என்று எண்ணுகிறார்கள் – அந்தப் பக்கமே மிகவும் தன்னிச்சையானதும் கலாச்சாரத்தால் கட்டுப்பட்டதுமாக இருக்கிறது என்பதை உணராமல்.” ஒன்று நமக்குப் போதுமான அளவு அடிக்கடி சொல்லப்பட்டால், அதை நம்ப நாம் சாய்கிறோம். இரவு வானத்தில் இரண்டு நட்சத்திரங்களைக் குறித்துக் காட்டி, “இந்த இரண்டு நட்சத்திரங்களும் ஒன்றோடொன்று இணைக்கப்பட்டவை. அவை ‘சுட்டிகள்’ என்ற நட்சத்திரக் கூட்டத்தை உருவாக்குகின்றன” என்று நான் சொன்னால், கேட்பவர் இந்த நட்சத்திரங்களை இணைக்கும் கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு கயிற்றைக் கற்பனை செய்கிறார். ஒவ்வொரு முறையும் அவர் வானத்தைப் பார்க்கும்போது, அவற்றின் “ஒன்றாக இருத்தல்” அவர் கண்ணில் படும். உண்மையில் அவை ஒன்றுக்கொன்று மில்லியன் கணக்கான ஒளியாண்டுகள் தொலைவிலுள்ள தனித்தனி நட்சத்திரங்கள். நம் விண்மீன் மண்டலத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட கோணத்திலிருந்து பார்க்கும்போது மட்டுமே அவை அருகருகே இருப்பதுபோலத் தோன்றுகின்றன. கணவன் தலையாக இருத்தலும் மூப்பர் பதவியும் இப்படியே – அவை தனித்தனி நட்சத்திரங்கள். தேவனுடைய நோக்கத்தில் அவை அவசியமாக ஒன்றோடொன்று இணைக்கப்பட்டவை அல்ல; பரிசுத்த வேதாகமத்தில் நிச்சயமாக இல்லை.
4. பெத் அலிசன் பார் (Beth Allison Barr), *The Making of Biblical Womanhood* (அதி. 6) என்ற நூலில் *Happily Ever After*-ஐ மேற்கோள் காட்டுகிறார்.
5. ஆனால் பெயர்பெற்ற நிரப்புக் கோட்பாட்டு இறையியலாளர்கள் தவறாக இதையே கூறுகிறார்கள்! உதாரணமாக ஆண்ட்ரியாஸ் கோஸ்டன்பெர்கர் (Andreas Köstenberger) *God, Marriage, and Family* (பக். 250) என்ற நூலில் எழுதுகிறார்: “ஆதியாகமம் 1:27, 2:24 ஆகிய இரண்டையும் மேற்கோள் காட்டி (மத்தேயு 19:4-6 மற்றும் இணைப் பகுதிகள்), திருமணத்துக்கான சிருஷ்டிகராகிய தேவனுடைய மூலத் திட்டத்தை இயேசு உறுதிப்படுத்தினார். இவ்வாறு நம் கர்த்தர், கணவனைத் தலையாகவும், மனைவியைக்

கீழ்ப்படிந்து ஆதரிக்கும் துணையாகவும் கொண்ட, திருமணத்துக்கான தேவனுடைய மூல வடிவமைப்பைத் தீர்க்கமாகவும் உறுதியாகவும் உறுதிப்படுத்தினார்.”

6. Wayne Grudem, *Evangelical Feminism*, அதி. 1
7. John Piper, *Recovering Biblical Manhood and Womanhood*, அதி. 1
8. Ed மற்றும் Gaye Wheat, *Intended for Pleasure*, 4-ஆம் பதிப்பு, பக். 30–31
9. Kevin Leman, *Sheet Music*, பக். 54.
10. Tim மற்றும் Kathy Keller, *The Meaning of Marriage*, அதி. 2
11. Tim மற்றும் Kathy Keller, *The Meaning of Marriage*, அதி. 6
12. Tim மற்றும் Kathy Keller, *The Meaning of Marriage*, பின்னிணைப்பு
13. Timothy Keller, The Timothy Keller Sermon Archive, 2012–2013
14. கேட்க: www.bit.ly/2ZPRZGH
15. ஜான் பைப்பர் இந்த வாதத்தை இப்படி முன்வைக்கிறார்: “சபையில் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் இடையிலான உறவில், கணவன் வீட்டில் தலைமைத்துவத்தை ஏற்பதற்கு ஒப்பாக, ஆண்கள் தலைமைத்துவத்தை ஏற்க வேண்டும் (எபேசியர் 5:22-33).” சுவாரஸ்யமாக, என் கண்டத்திலுள்ள மிகப்பெரிய சபைகளில் ஒன்று பெண்களுக்குப் பிரசங்கிக்கவும் சபையை வழிநடத்தவும் அனுமதிக்கிறது. ஆனால் மனைவியின் கீழ்ப்படிதலுக்கு அது கொடுக்கும் அழுத்தத்தின் காரணமாக, அங்கே ஒரு விநோதமான கலாச்சாரம் உருவாகியிருக்கிறது: இந்தப் பெண் பிரசங்கிகளும் பெண் போதகர்களும் திருமணம் செய்ய மறுக்கிறார்கள்; ஏனெனில் அவர்கள் திருமணம் செய்யும் கணத்திலேயே சபை அங்கத்தினர்கள் அவர்களுடைய தலைமைப் பங்கைக் குறைவாக மதிக்கிறார்கள்.
16. கேட்க: www.bit.ly/2ZPRZGH
17. ஆதியாகமம் 3:16
18. Elaine Storkey, *Scars across humanity: Understanding and Overcoming Violence Against Women*, பக். 210
19. எண்ணங்கள் சபைகளின் எல்லைகளைத் தாண்டியும் பரவுகின்றன. ஆகவே கிறிஸ்தவக் கருத்துகள் பொதுவாகக் கலாச்சாரத்தின்மேல் என்ன தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன என்ற கேள்வியையும் நாம் கேட்க வேண்டும். மனைவி கணவனுக்குக் கீழ்ப்படிவதே தேவனுடைய இலட்சியம் என்று ஒரு சபை போதித்தால், அது பாலினம் சார்ந்த வன்முறையைத் தடுக்க உதவுவதில்லை. மாறாக, திருமணத்துக்கான தேவனுடைய இலட்சியம் பரஸ்பரத்தின்மேல் அமைந்திருக்கிறது என்று சபை வலியுறுத்தினால், அது நிச்சயமாகக் குடும்ப வன்முறையைக் கட்டுப்படுத்த உதவுகிறது.
20. பார்க்க: www.ab.co/3bHZF05 மற்றும் www.bit.ly/3GNbrVt
21. www.bit.ly/3nVy1CK
22. Eggerichs, *Love & Respect*, பக். 221. ஆய்வுகளையோ வேறு வெளிச் சான்றுகளையோ ஆதாரமாகக் காட்டாமலேயே அவர் இந்தக் கூற்றை முன்வைத்தார்.
23. Sheila Gregoire, *The Great Sex Rescue*, அதி. 2. கோட்மன் நிறுவனத்தின் (Gottman Institute) ஓர் ஆய்வும் அதே முடிவுக்கு வருகிறது. ஜான் கோட்மன் (John Gottman) தம் புத்தகமான “Die sieben Prinzipien für eine glückliche Ehe” (ஜெர்மன் மொழியில்; “மகிழ்ச்சியான திருமணத்துக்கான ஏழு கொள்கைகள்”) என்பதில் இப்படி எழுதுகிறார்: “ஒரு கணவன் தன் துணைவியோடு அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ள விரும்பாவிட்டால், புள்ளியியல் ரீதியாக அந்தத் திருமணம் தோல்வியடையும் வாய்ப்பு 81 % ஆகும்.”
24. Sheila Gregoire, *The Great Sex Rescue*, அதி. 2.
25. Sheila Gregoire, *The Great Sex Rescue*, அதி. 2.
26. ஒரு பாட்காஸ்ட் நேர்காணலில் ஆலன் ஃப்ரோ “தீர்மான வாக்கு” மாதிரியை [tiebreaking] ஆதரிக்கிறார்; ஒரு போதகராகச் சமத்துவத் திருமணங்களுக்கு ஆலோசனை வழங்கும்போது, “முடிவை யார் எடுப்பார்கள் என்று அவர்களுக்குத் தெரியாததால் நிறையப் பதற்றங்கள் இருக்கின்றன” என்று தாம் காண்பதாக அவர் காரணம் சொல்கிறார். இங்கே கேட்கலாம்: www.bit.ly/2ZPRZGH. ஆனால் இது உண்மையிலேயே பொதுவாகப் பொருந்துமா? திருமணம் பற்றிய என் அனுபவத்திலிருந்தும், நான் ஆலோசனை வழங்கிய தம்பதியரிடமிருந்தும் பார்த்தால், ஒத்துப்போக முடியாதபோது தன் கணவனின் அதிகாரம் செயல்படும் என்ற மனைவியின் எண்ணமே உண்மையில் திருமணத்தில் பெரும் பதற்றங்களுக்கு வழிவகுக்கிறது. மோதல்கள் நிறைந்த கிறிஸ்தவத் திருமணங்களிலுள்ள பதற்றங்களைக் கையாள மிகவும் உதவுவது, கணவன் வடிவில் ஒரு முடிவெடுக்கும் அதிகார

அமைப்பை ஏற்படுத்துவது அல்ல, அதைக் கைவிடுவதே என்று பல கிறிஸ்தவ ஆலோசகர்கள் வலியுறுத்துகிறார்கள். மாறாக, ஒருவர் சொல்வதை மற்றவர் உண்மையிலேயே கவனித்துக் கேட்கவும், ஒருவரையொருவர் நேசிக்கவும், மற்றவருக்காகத் தங்கள் சொந்தத் திட்டங்களைப் பின்வைக்கவும் தம்பதியர் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். தங்கள் கணவனின் தீர்மானிக்கும் முடிவெடுக்கும் அதிகாரத்துக்குக் கீழ்ப்படிய வேதனையோடு முயன்றும், அதனால் இன்னும் துன்பப்படும் பெண்களின் கதைகளை நான் போதுமான அளவு கேட்டிருக்கிறேன். பங்குகள் மாற்றப்பட்டதாகக் கற்பனை செய்து, ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தில் ஆர்வத்தோடு ஒரு கருத்தைக் கொண்டிருக்கும், அதே நேரத்தில் அவளுடைய கணவன் அதே ஆர்வத்தோடு வேறொரு கருத்தைக் கொண்டு இறுதியில் முடிவையும் எடுக்கும் ஒரு மனைவியின் நிலையில் என்னை வைத்துப் பார்க்கும்போது, தீர்மானிக்கும் முடிவெடுக்கும் அதிகாரம் என்ற கருத்து, இயேசுவின் வார்த்தைகளை மீறும்படி கணவனைக் கட்டாயப்படுத்தக்கூடும் என்பது எனக்குத் தெளிவாகிறது: “ஆதலால், மனுஷர் உங்களுக்கு எவைகளைச் [செய்யக்கூடாது] என்று விரும்புகிறீர்களோ, அவைகளை நீங்களும் அவர்களுக்குச் [செய்யாதிருங்கள்].”

27. மத்தேயு 24:10; லூக்கா 12:1; 1 கொரிந்தியர் 7:5; 11:33

28. நிரப்புக் கோட்பாட்டாளர்களின் இன்னொரு வாதம் இப்படி இருக்கிறது: ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிதல் (எபேசியர் 5:21-இல்) மூன்று உறவு ஜோடிகளுக்கும் (கணவன்-மனைவி, பெற்றோர்-பிள்ளைகள், எஜமான்கள்-அடிமைகள்) பொருந்த வேண்டுமானால், இரண்டாவதும் மூன்றாவதுமான உறவு ஜோடிகள் இயல்பாகவே படிநிலை கொண்டவை என்பதால், திருமணத்தில் தலைமைத்துவம் மற்றும் கீழ்ப்படிதல் என்ற கருத்தைப் பவுல் கீழறுக்கவே முடியாது. ஆனால் நான் எபேசியர் 5:21-ஐ வேறு விதமாகப் புரிந்துகொள்கிறேன்: இது மூன்று ஜோடிகளுக்குமான ஒரு சட்டக் வசனம் அல்ல; பவுலின் நிருபத்தின் புதிய பகுதிக்குள் செல்லும் ஒரு இணைப்பு வசனம் மட்டுமே; அதை அவர் குறிப்பாகத் திருமண உறவுகளுக்குப் பொருத்துகிறார். ஷரெனர், நைட் போன்ற நிரப்புக் கோட்பாட்டாளர்களின் அணுகுமுறையைவிட இது மிகச் சிறந்த அணுகுமுறை; அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிதல் என்ற எண்ணத்தைக் கணவர்களுக்கும் மனைவிகளுக்கும் ஏற்றுக்கொண்டாலும், அதை விநோதமான முறையில் “மனைவி இணங்கி நடக்கும் மனைவி என்ற தன் பங்குக்குக் கீழ்ப்படிகிறாள், கணவன் தியாகமுள்ள தலைவன் என்ற தன் பங்குக்குக் கீழ்ப்படிகிறான்” என்று மாற்றி அமைக்கிறார்கள். ஆனால் பவுல் அவர்களைத் தங்கள் பங்குகளுக்குக் கீழ்ப்படியும்படி அல்ல, ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படியும்படியே தெளிவாக அழைக்கிறார்.

29. ரோமர் 13:1

30. “hypotassō இன்னொருவரைவிடத் தாழ்ந்த நிலையில் இருப்பது என்ற எண்ணத்தைக் கொண்டிருப்பதால், இந்தச் சொல் அதிகாரங்களுக்குக் கீழ்ப்படிதலுக்கும், சமமானவர்களுக்கிடையிலான தனிப்பட்ட உறவுகளில் கீழ்ப்படிதலுக்கும் பொருந்துகிறது. முதல் நிலையில், ஒரு படிநிலையில் புறநிலையான ஒரு தர வரிசை இருக்கிறது: உதாரணமாக, கிறிஸ்தவர்கள் சிவில் அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தின்கீழ் இருக்கிறார்கள், ஆகவே அந்த அதிகாரத்துக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும். இரண்டாவது நிலையில், தர வரிசை அகநிலையானது: விசுவாசிகள் ஒரு படிநிலையில் இருப்பதுபோலத் தங்களை மற்றவர்களுக்குக் கீழே வைக்க வேண்டும்; அதாவது, மற்றவர்கள் தங்களைவிட முக்கியமானவர்கள் என்பதுபோல அவர்களை நடத்த வேண்டும்; இதுவே கிறிஸ்தவத் தாழ்மையின் சாராம்சம் (ரோமர் 12:10; பிலிப்பியர் 2:3).” (Andrew Bartlett, *Men and Women in Christ*, பக். 36)

31. சிந்தியா வெஸ்ட்ஃபால் (Cynthia Westfall) *Paul and Gender* (அதி. 1) என்பதில் எழுதுகிறார்: “கிரேக்க மொழியில் எபேசியர் 5:18-23 ஒரே வாக்கியமாக அமைந்திருக்கிறது; வசனம் 22-இல் மனைவிகளுக்கான அறிவுறுத்தல்கள் – வசனம் 22-இல் ‘கீழ்ப்படிதல்’ என்ற வினைச்சொல் விடுபட்டிருப்பதன் மூலம் – இலக்கண ரீதியாக வசனம் 21-இலுள்ள ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிதலைச் சார்ந்திருக்கின்றன.”

32. தொடர்ந்து வரும் வசனங்களில் பெற்றோர்-பிள்ளை, எஜமான்-அடிமை உறவுகளுக்கு வேறொரு சொல்லை – “சொல்கேட்டு நடத்தல்” (gehorschen) – தேர்ந்தெடுப்பதன் மூலம், பவுல் தம் நிருபத்தில் “கீழ்ப்படிதல்” (sich unterordnen) என்பதன் இந்தப் பொருளைப் பாதுகாப்பதுபோலத் தெரிகிறது.

33. தீத்து 2:4

34. கணவர்கள் ஏன் மனைவிகளைவிட அதிகச் சுயநலமுள்ளவர்களாக இருக்கும் போக்குடையவர்கள் என்பதற்கு ஒரு நரம்பியல் விளக்கமும் கூட இருக்கிறது – பார்க்க:

35. Men and Women in Christ, பக். 64
36. Duvall மற்றும் Hays, Grasping God's Word, அதி. 13.
37. அரிஸ்டாட்டில், Politik (அரசியல்), 1255b.
38. "கிரேக்க, ரோமச் சூழல்கள் இரண்டிலும் அடிமைகள் சட்டப்படி திருமணம் செய்ய அனுமதிக்கப்படவில்லை. ஆகவே எபேசியர் 5-இல் மனைவிகள், கணவர்களின் நடத்தை பற்றிய பவுலின் குறிப்புகள் முதன்மையாகச் சுதந்திரமானவர்களுக்கு, குறிப்பாக அடிமைகளைக் கொண்ட குடும்பங்களை நடத்திய சமூக வகுப்பினருக்கு எழுதப்பட்டவை" என்றும் நான் எடுத்துக்கொள்கிறேன். (Andrew Bartlett, Men and Women in Christ, பக். 66)
39. David Scholer, Journal of the Evangelical Theological Society தொகுதி 30, டிசம்பர் 1987, பக். 416. www.bit.ly/3bDKpl9
40. அரிஸ்டாட்டில், Politik (அரசியல்), 1259a.
41. செல்சஸ் இரண்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஒரு புறஜாதி விமர்சகர். இந்த மேற்கோள் ராஸ் ஷெப்பர்ட் கிரேமர் (Ross Shepherd Kraemer) எழுதிய Her Share of the Blessings (பக். 128) என்பதிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.
42. பார்க்க: John Piper, This Momentary Marriage, அதி. 6-8
43. குரூடெம் "paterfamilias" என்ற சொல்லை ஒருமுறை மட்டுமே பயன்படுத்துகிறார் - 7-ஆம் அதிகாரத்தின் 102-ஆம் அடிக்குறிப்பில். அங்கே வேறொரு ஆசிரியர் குடும்பத்தின் மூத்த உறுப்பினரின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துகிறார்.
44. இரண்டாம் ஜான் பால், Mulieris Dignitatem, பக். 88.
45. ஆதியாகமம் 21:12
46. நியாயாதிபதிகள் 13:10-11
47. லூக்கா 1:26-38
48. மத்தேயு 1:18-21
49. 2 இராஜாக்கள் 4:8-10
50. 1 சாமுவேல் 25:3
51. 1 சாமுவேல் 25:25
52. மூல மேற்கோள் NRSV [New Revised Standard Version] என்பதிலிருந்து
53. Richard Hays, First Corinthians, பக். 116.
54. உதாரணமாக, குரூடெமின் (Grudem) அடிப்படை நூலான Evangelical Feminism and Biblical Truth [சுவிசேஷகப் பெண்ணியமும் வேதாகம சத்தியமும்], சமத்துவவாதிகளின் வாதங்களை மறுப்பதற்காக எழுதப்பட்டது; 1 கொரிந்தியர் 7 சமமான திருமணத்தைப் போதிக்கிறது என்ற வாதமும் அவற்றில் ஒன்று. ஆனால் அந்த நூலின் 800 பக்கங்களில் ஒரே ஒரு பக்கத்தை மட்டுமே எடுத்துக்கொள்ளும் மிகச் சிறிய ஒரு பகுதியில் (6.7), 1 கொரிந்தியர் 7 கணவனின் அதிகாரமுள்ள தலைமைத்துவத்தை ஒழுங்குபடுத்த மட்டுமே செய்கிறது என்று குரூடெம் வெறுமனே கூறுகிறார். ஆனால் இந்தப் பகுதி எபேசியர் 5-இன் படிநிலை விளக்கத்தின் பொருத்துதலை ஒழுங்குபடுத்துவது மட்டுமல்லாமல், எபேசியர் 5-இன் விளக்கத்தையும் தீர்மானிக்க வேண்டும் என்ற அனுமானத்துக்கு எதிராக அவர் எந்த வாதத்தையும் தரவில்லை. கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் ஒருவர்மேல் ஒருவருக்குச் சமமான அதிகாரம் உண்டு என்று சந்தேகத்துக்கு இடமின்றிக் கூறும் 1 கொரிந்தியர் 7 போன்ற ஒரு வேதப்பகுதி - எல்லா விளக்கவுரையாளர்களும் ஒப்புக்கொள்ளும் ஓர் உண்மை இது - கணவனுக்கு ஒருதலைப்பட்சமான அதிகாரத்தைக் கொடுக்கிறது என்று சில விளக்கவுரையாளர்கள் மட்டுமே கூறும் ஒரு வேதப்பகுதியின் (எபேசியர் 5) விளக்கத்தில் எடை கொண்டிருக்க வேண்டும்.
55. உதாரணமாக, டாம் ஷ்ரைனர் (Tom Schreiner) - ஆண்ட்ரூ பார்ட்லெட் (Andrew Bartlett) Men and Women in Christ (பக். 18-19) என்பதில் சுட்டிக்காட்டுவதுபோல - 2009-இல் வெளிவந்த பிலிப் பெய்னின் (Philip Payne) Man and Woman: One in Christ என்ற நூலுக்குப் பதிலாக ஒரு விரிவான சுருக்கத்தை எழுதி, ஒரு மறுப்பை முயற்சிக்கிறார். பெய்ன் 1 கொரிந்தியர் 7-க்கு ஒரு முழு அதிகாரத்தையே அர்ப்பணித்திருந்தும், விநோதமாக ஷ்ரைனர் அந்த அதிகாரத்தைக் குறிப்பிடவே இல்லை. 2012-இல் God's Good Design: What the Bible Really Says about Men and Women [தேவனுடைய நல்ல திட்டம்: ஆண்களையும் பெண்களையும் பற்றி வேதாகமம் உண்மையில் என்ன சொல்கிறது] என்ற புத்தகத்தை வெளியிட்ட கிளேர் ஸ்மித்தின் (Claire Smith) நிலையும்

இதுபோன்றதே. திருமணத்துக்கான மிகச் சிறந்த மாதிரியைத் “தீர்மானிக்க வேண்டிய” “மிக முக்கியமான வேதாகம உரைகளை” ஆராய்வதே அவருடைய அறிவிக்கப்பட்ட நோக்கம். டான் கார்சனும் (Don Carson) மற்றவர்களும் இந்தப் புத்தகத்தை உற்சாகத்தோடு பரிந்துரைக்கிறார்கள்; பலர் அதன் முழுமைக்காக அதைப் புகழ்கிறார்கள். ஆனால் விநோதமாக, திருமணம் பற்றிய அவருடைய ஐந்து அதிகாரங்களில் எதுவும் 1 கொரிந்தியர் 7-ஐக் கையாளவில்லை. இந்த ஆசிரியர்கள் நேர்மையற்றவர்கள் என்று நான் குற்றம் சாட்டவில்லை; கணிசமான ஒரு குழுட்டுப் புள்ளி இருப்பதையும், “உறுதிப்படுத்தல் சார்பு” (confirmation bias) இருப்பதற்கான அடையாளங்களையும் மட்டுமே சுட்டிக்காட்டுகிறேன் – அதில் மக்கள் அறியாமலேயே வேதாகமத்தை, ஒரு தலைப்பைப் பற்றி அது சொல்வதையெல்லாம் அறிந்துகொள்வதற்காக அல்ல, தங்கள் முன்முடிவான கருத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்காக மட்டுமே பயன்படுத்துகிறார்கள்.

56. *Discovering Biblical Equality* நூலிலிருந்து மேற்கோள், பக். 238
57. மூலம்: www.gates.ly/3bMqqQZ
58. மூலம்: Sandra Joshel மற்றும் Sheila Murnaghan, *Women and Slaves in Greco-Roman Culture*, பக். 217–20. Barr, *The Making of Biblical Womanhood* (பக். 226) நூலில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டது
59. காண்க: Susan Hylen, *Women in the World of the New Testament*
60. தலைமைப் பங்கை ஏற்கக்கூடியவர்களின் தேர்வைச் சமூகச் சூழ்நிலைகள் எப்படிக்கட்டுப்படுத்துகின்றன என்பதை நன்றாகப் புரிந்துகொள்ள, ஒரு செல்வச் செழிப்பான பகுதியில், பெரும்பாலும் உயர்கல்வி பெற்றவர்களைக் கொண்ட ஒரு நவீன சபையை நினைத்துப் பாருங்கள். அந்தச் சபையில் கல்வியறிவில்லாத ஒரு தொழிலாளி தலைமைப் பங்கை ஏற்பது எவ்வளவு சாத்தியமற்றது என்று இப்போது யோசித்துப் பாருங்கள் – அந்த மக்கள் அவரைப் பின்பற்றுவார்களா (அதனால் அவரால் அவர்களை வழிநடத்தவே முடியுமா) என்பது கேள்விக்குறியாக இருக்கும் என்ற எளிய காரணத்தால். இதே காரணத்தால்தான், அடிமைகள் மூப்பர்களாக இருந்ததற்கான எடுத்துக்காட்டுகளையும் வேதாகமத்தில் நாம் காண்பதில்லை.
61. John Stackhouse, *Finally Feminist*, பக். 39
62. கொலோசெயர் 3:18
63. தீத்து 2:5
64. 1 பேதுரு 3:1
65. என் புத்தகம் மிக நீளமாகிவிடாதபடி, 1 பேதுரு 3:1-7-ஐ முழுமையாக விளக்க வேண்டாம் என்று தீர்மானித்தேன். ஆனால் ஆண்ட்ரூ பார்ட்லெட்டின் (Andrew Bartlett) *Men and Women in Christ* [கிறிஸ்துவில் ஆண்களும் பெண்களும்] என்ற புத்தகத்தின் 6-ஆம் அதிகாரத்தைப் பரிந்துரைக்கிறேன். அந்த அதிகாரத்தின் தலைப்பு “Submission and Honour: 1 Peter” (கீழ்ப்படிதலும் கனமும்: 1 பேதுரு). கலாச்சாரத்தின் படிநிலை ஒழுங்கை ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிதல் பற்றிய போதனையால் உள்ளிருந்து தகர்க்க, எபேசியர் 5-இல் பவுல் செல்லும் அதே வழியையே பேதுருவும் அடிப்படையில் பின்பற்றுகிறார் என்று பார்ட்லெட் என் கருத்தில் உறுதியாகக் காட்டுகிறார். பவுலைப்போலவே பேதுருவும் 3:1-6-இல் கலாச்சாரம் எதிர்பார்த்த பெண்ணின் பணிவான பங்கைத் தலைகீழாகக் கவிழ்க்கவுமில்லை, நிபந்தனையின்றி ஆமோதிக்கவுமில்லை; மாறாக, சுவிசேஷத்தால் ஏவப்பட்ட புதிய உந்துதல்களோடு அதைத் திருத்தியமைக்கிறார்: கிறிஸ்தவரல்லாத கணவனைப் பற்றிய பயத்தால் அல்ல, தேவன்மேலுள்ள நம்பிக்கையாலும் கணவனைக் கிறிஸ்துவுக்கு ஆதாயப்படுத்தும் முயற்சியாலும். பவுலைப்போலவே பேதுருவும் கிறிஸ்தவக் கணவனின் கலாச்சாரம் எதிர்பார்த்த அதிகாரமுள்ள பங்கை இலட்சியமாக்கவுமில்லை, கண்டிக்கவுமில்லை; மாறாக 3:7-இல் மூன்று விதங்களில் அதைத் திருத்தியமைக்கிறார்: 1) கணவர்கள் தங்கள் மனைவிகளிடம் “அப்படியே” – அதாவது முன்பு விவரிக்கப்பட்ட அதே விதத்தில் – நடந்துகொள்ள வேண்டும் (பல நிரப்புக் கோட்பாட்டு இறையியலாளர்கள் கவனிக்கத் தவறுவதாகத் தோன்றும் முக்கியமான சொற்றொடர் இதுவே); விசுவாசிகள் தங்கள் தேவனிடமும் ராஜாவிடமும் (2:13); அடிமைகள் தங்கள் எஜமான்களிடமும் (2:18-25); கிறிஸ்து தம்மைக் கொலைசெய்தவர்களிடமும் (2:21); பெண்கள் தங்கள் கணவர்களிடமும், ஆதியாகமம் 18-இல் சாராள் ஆபிரகாமிடமும் (3:1-6) நடந்துகொண்டதுபோல – அதாவது தாழ்மையான கீழ்ப்படிதலோடு. 2) கணவர்கள் தங்கள் மனைவிகளின் குறைந்த பலத்தைக் கருத்தில் கொண்டு அவர்களோடு வாழ வேண்டும். 3) கணவர்கள் தங்கள் மனைவிகளைக் கனம்பண்ண வேண்டும்; (கிரேக்க-ரோமக் கலாச்சாரத்திற்கு மாறாக) மனைவிகள் தாழ்ந்த நிலையில் இல்லை, ஏனெனில் அவர்கள் இரட்சிப்பில் சம உரிமையுள்ள உடன் சுதந்தரர்கள். இங்கே “கனம்பண்ணுதல்” என்பது, எல்லா விசுவாசிகளும் இராயனுக்குக் காட்ட வேண்டிய

கீழ்ப்படிதலை விவரிக்க இந்த நிருபத்தில் முன்பு பயன்படுத்தப்பட்ட அதே வார்த்தை; ஒப்பிடுங்கள்: 2:13 (“[அதிகாரிகளுக்குக்] கீழ்ப்படியுங்கள்”), 2:17 (“ராஜாவைக் கனம்பண்ணுங்கள்”). வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால், சரியான அதே சொற்களைப் பயன்படுத்தாமலேயே, கணவர்களும் தங்கள் மனைவிகளுக்குக் கீழ்ப்படிதலை (தாழ்மையான, மரியாதையுள்ள சேவை என்ற அர்த்தத்தில்) காட்ட வேண்டும் என்று பேதுரு அவர்களுக்குச் சொல்கிறார். இப்படிப் புரிந்துகொண்டால், எபேசியர் 5-இல் பவுல் செய்ததுபோலவே, திருமணத்தில் கீழ்ப்படிதலின் அர்த்தத்தை, இன்னொருவரின் அதிகாரத்திற்கு வெறுமனே கீழ்ப்படிவது என்பதிலிருந்து, தாழ்மையான சேவைக்கும் நல்லெண்ணத்துக்குமான அர்ப்பணிப்பு என்பதாகப் பேதுரு திருத்தியமைப்பதாகத் தோன்றுகிறது. அதிகாரத்திற்குக் கீழ்ப்படிதல் ஒரே திசையில் மட்டுமே பாய முடியும்; ஆனால் எபேசியர் 5-இலும் 1 பேதுரு 3-இலும் காட்டப்படுவதுபோல, கிறிஸ்தவத் திருமணங்கள், அவை எந்தச் சமூக அமைப்புகளுக்குள் இருந்தாலும், இரு திசைகளிலும் பாயும் தாழ்மையான சேவைக்குச் சாட்சியாக இருக்க வேண்டும். மேலும் கவனியுங்கள்: தேவனுடைய திட்டத்தின்படி கணவனுக்குத் தன் மனைவிமேல் ஒருதலைப்பட்சமான அதிகாரம் உண்டு என்பதை, மனைவியின் கீழ்ப்படிதலுக்கான காரணமாகப் பேதுரு சொல்லவில்லை. பேதுரு அதை நம்பியிருந்தால், அதைக் குறிப்பிட இதுவே மிகப் பொருத்தமான சூழலாக இருந்திருக்கும். ஆனால் அவர் அப்படிச் செய்யவில்லை; உண்மையில், கணவர்கள் தங்கள் மனைவிகள்மேல் ஒருதலைப்பட்சமாக அதிகாரம் செலுத்த வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தப்படும் இடம் வேதாகமத்தில் எங்குமே இல்லை.

66. ஆதியாகமம் 16:9

67. இதைப் போகிறபோக்கில் சொல்கிறேன்: அன்று அரிஸ்டாட்டிலின் குடும்ப ஒழுங்கும் முடியாட்சி முறையும் இருந்ததுபோல, இன்று ஜனநாயகம் ஒருவேளை சமுதாயம் இதுவரை கண்டுபிடித்த ஆட்சிமுறைகளில் மிகச் சிறந்ததாக இருக்கலாம்.

68. 1 பேதுரு 2:15

69. 1 பேதுரு 3:1-2

70. தீத்து 2:5

71. தீத்து 2:10

72. 1 தீமோத்தேயு 6:1

73. 1 தீமோத்தேயு 5:7, 14

74. மூலம்: www.bit.ly/3EL7OgM

75. இந்தப் பகுதிக்காக, [What the Bible Actually Teaches on Women](#) நூலின் 8-ஆம் அதிகாரத்தில் Kevin Giles அவர்களுக்கு நன்றி.

76. ஆதியாகமம் 9:20-27

77. லேவியராகமம் 25:39-41; 25:44-46

78. இந்தப் பகுதிக்காக, [What the Bible Actually Teaches on Women](#) நூலின் 8-ஆம் அதிகாரத்தில் Kevin Giles அவர்களுக்கு நன்றி.

79. போப் இரண்டாம் ஜான் பால் (Johannes Paul II.), *Mulieris Dignitatem*, பக். 24. Barr, பக். 110-இல் மேற்கோள் காட்டப்பட்டது.

80. மூலம்: www.bit.ly/2ZXK1LY

81. “பிள்ளைகளுக்கும் பெற்றோருக்கும் இடையிலான உறவு, முக்கியமான அம்சங்களில் இன்றைய நம் கலாச்சாரத்திலிருந்து வேறுபட்டிருந்தது. நவீன உலகில், பிள்ளைகள் வயதுவந்த பின்பு ஏதோ ஒரு கட்டத்தில் தங்கள் பெற்றோரிடமிருந்து சுதந்திரமாகி, இனி அவர்களுடைய அதிகாரத்தின் கீழ் இருப்பதில்லை என்று எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது. பண்டைய உலகில் அப்படி இல்லை; அங்கே வயதுவந்த பிள்ளைகள் தங்கள் வயதுவந்த பருவத்தின் நீண்ட காலம்வரை தங்கள் பெற்றோரின் அதிகாரத்தின் கீழ் இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது.” (Howard Marshall, *Discovering Biblical Equality*, பக். 188.)

82. ஜேன் ஹூக்கர் (Jane Hooker) இன்னொரு வாதத்தை முன்வைக்கிறார்; அதை ஸ்டார்ம்ஸின் பட்டியலில் சேர்க்கிறேன்: “வேதாகம காலத்து அடிமைத்தன நடைமுறைக்கும் சமீபத்திய அமெரிக்க அடிமைத்தன நடைமுறைக்கும் இடையே கணிசமான வேறுபாடுகள் உள்ளன.” (மூலம்: www.bit.ly/3GNFnk9). கடந்த நூற்றாண்டுகளில் அடிமைத்தனத்துக்கு முடிவுகட்டிய சமூக இயக்கம் புரிந்துகொள்ளக்கூடியது, ஆனால் முதலாம் நூற்றாண்டின் அடிமைத்தனம் அவ்வளவு மோசமாக இருக்கவில்லை என்று அவர் சொல்ல விரும்புவதாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் முதலாம் நூற்றாண்டிலும் அடிமைகள் கொடூரமாக நடத்தப்பட்டார்கள். மேலும்

அவர் விஷயத்தின் மையத்தைத் தவறவிடுகிறார்: இரண்டு நிலைகளிலும், அடிமைத்தனம் என்பது பொருளாதார நோக்கங்களுக்காக ஒரு மனிதனை உடைமையாக வைத்திருப்பதே. அடிமைத்தன ஒழிப்பு, அடிமைகள் மோசமாக நடத்தப்பட்டதைப் பற்றியது மட்டுமல்ல; அதன் மென்மையான வடிவங்களைப் பற்றியதும்கூட.

83. Cain Felder (பதிப்பாசிரியர்), *Stony the Road we Trod*, பக். 226. Barr, அதி. 6-இல் மேற்கோள் காட்டப்பட்டது.

84. Jean-Jacques Rousseau, *Emil oder Über die Erziehung* (1762). Barr, அதி. 6-இல் மேற்கோள் காட்டப்பட்டது

85. John Stackhouse, *Finally Feminist* (பக். 56) நூலில் இதை இன்னும் கூர்மையாகச் சொல்கிறார்: “புதிய ஏற்பாட்டின் சூழலில் இருந்ததுபோலவும், நம் காலத்தின் நவீன சமுதாயத்தைத் தவிர உலகெங்கும் இருப்பதுபோலவும் சமுதாயம் ஆணாதிக்கமாக இருந்தபோது, சபை அதற்கு ஏற்பத் தன்னைத் தகவமைத்துக்கொண்டு இடறல்களைத் தவிர்த்தது. ஆனால் இப்போது நவீன சமுதாயம் குறைந்தபட்சம் அதிகாரப்பூர்வமாகச் சமத்துவமானதாக இருக்கும் நிலையில், சபை சமுதாயத்தோடு சேர்ந்து செல்லாமலும், தன்னிச்சையான பாலின எல்லைகளின்றித் தங்கள் வரங்களுக்கும் அழைப்புக்கும் ஏற்ப ஊழியம் செய்ய பெண்களையும் ஆண்களையும் அனுமதிக்கும் முன்னில்லாத சுதந்திரத்தில் மகிழாமலும் இருப்பதே இடறலாக இருக்கிறது. இந்த இடறல் மற்றவர்களுக்குச் சுவிசேஷம் அறிவிப்பதையும், ஏற்கெனவே மனந்திரும்பியவர்களின் ... பிணைப்பையும் வளர்ச்சியையும் தடுக்கிறது. ... இந்தச் சமுதாயத்தில் சபைகள் ஆணாதிக்கத்தைத் தொடர்வது [பலருக்கு] ஒரு மதரீதியான தடையாக இருக்கிறது.”